

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

ရဲမက်တော်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

ရဲမက်တော်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၁၄၀၀၉၀၇
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၁၇၆၁၁၀၇

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး	-	၁၀၀/-
အုပ်ရေ	-	၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာ **OFFSET**
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ

ရဲမက်တော်

မောင်ကျော်လှိုင်-စေတနာစာပေ

စီစဉ် ထုတ်ဝေသည်။

- ၂၃။ ဝိုက်ကြီးတံခွန်
- ၂၄။ ပဉ္စလက်မောင်နှမ
- ၂၅။ ရွှေပြစ်ငွေပြစ်မိမိန်ချစ်
- ၂၆။ ပဉ္စမမြောက်မိုးနတ်မယ်
- ၂၇။ နတ်သမီးနှင့် ရွှေခေါင်းခလောင်း
- ၂၈။ လိုတရ ကံကြီးရှင်
- ၂၉။ ဥစ္စာစောင့်မလေး မြနင်းဆီ
- ၃၀။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
- ၃၁။ တစ်ကျွန်းပြန် ဘိုးမှန်
- ၃၂။ ယက္ခညိုနောင်
- ၃၃။ ပန်းကုံးပွင့်ခေဓီ
- ၃၄။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
- ၃၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
- ၃၆။ နေပင်းစေတမန်
- ၃၇။ ရလေ လိုခလ အိုတရွှေ
- ၃၈။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နင်းဆီခိုင်
- ၃၉။ သူရိယစန္ဒာတိုင်း
- ၄၀။ မြေပြုရှင်မ
- ၄၁။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
- ၄၂။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အစိုးပြည်တန်
- ၄၃။ စကြာရှင်
- ၄၄။ မှော်တန်မိုးရှင်မ
- ၄၅။ မိုးလုံပြည်လှို
- ၄၆။ ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီး
- ၄၇။ အမုန်းဝက်ပါ

တစ်နေ့သ၌ ရွာကြီးတစ်ရွာ၏ အပြင်ဘက်ရှိ အရိပ်ရသော
 ညောင်ပင်ကြီးအောက် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်လူတစ်ဦးသည် စောင်းပြား
 လေးတစ်လက်နှင့်ထိုင်နေလေ၏။

ထိုသူသည်စောင်းပြားလေးကိုရင်ဝယ်ပိုက်၍ စိတ်ဝင်တစား
 ကြိုးညှိနေလေ၏။

ထိုသူသည် စောင်းကြိုးကိုညှိလိုက်၊ လက်ညှိုး လက်မတို့ဖြင့်
 တို့ခတ်ကစားလိုက်နှင့် အတန်ကြသောအခါ စောင်းကြိုးညှိခြင်း
 ပြီးဆုံးသွားလေ၏။

မြန်မာ့စောင်းပညာတွင် စောင်းကြိုးညှိသောအတတ်သည်
 အလွန်ခက်ခဲလှပေရာ စောင်းကြိုးညှိတတ်လျှင် ဆရာတစ်ဆူဖြင့်
 ဟု အဆိုရှိ၏။

စောင်းပညာရှင်သည် စောင်းကြိုးကို လွယ်ကူစွာပင်ညှိနှိုင်းပြီး တောနှင့်တောင်စွယ်သီချင်းကိုပင် အကွက်ကျလေးနှင့် သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် စတင်တီးခတ်နေလေ၏။

ထိုသို့တီးခတ်ပြီး ခဏကြာလျှင် ရွာထိပ်၌ ဖုံတထောင်းထောင်း ထအောင်မေခင်းနှင့်လာသော နွားလှည်းတစ်စီးကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ ထိုနွားလှည်းသည် ညောင်ပင်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရပ်တန့်ဆိုက်၏။

ထိုအခါ စောင်းတီးနေသောလူသည် စောင်းတီးခြင်းကိုရပ်၍ လှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသောသူများကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်၏။

နွားလှည်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသောလူများအနက် ဂင်တိုတိုလူက

“ဟား ဟား ဟား... ညောင်ပင်အောက်မှာ တို့ရွာက စောင်းအိုရှင်ကြီးပါလား”

ဟု လျှောင်ပြောင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်လေရာ ကျန်သောလူများက တဝါးဝါးတဟားဟားရယ်မောကြလေ၏။ ထိုသူ၏အမည်မှာ မြဦးဖြစ်ပြီး လယ်ပိုင်ရှင်သားဖြစ်နေခြင်းကို အခွင့်ကောင်း

ယူ၍ ဆိုးသွမ်းနေသူဖြစ်၏။

လယ်ပိုင်ရှင်၏သား မြဦးသည် တစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခပေးတတ်ပြီး ရွာသူရွာသားများ၏ မေတ္တာပို့ခြင်းကိုခံရသူဖြစ်၏။

စောင်းတီးနေသူက မြဦး၏အမူအရာကိုကြည့်၍ မည်သည့်စကားကိုမျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ စောင်းကိုသာ ဆက်လက်၍ တီးခတ်နေလေ၏။

ထိုအခါ လယ်ပိုင်ရှင်၏သားက စောင်းဆီတို့ကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“ဟေ့လူကြီး... ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ပန်တျာတွေ ဝှုပ်နေရတာလဲ၊ ရွာမှာနေရင် လယ်ယာအလုပ်ကိုလုပ်ရင်လုပ်၊ လယ်မာမလုပ်ရင်လည်း ကျွမ်းတို့လို သောက်သောက်စားစား လှူမင်းသားလုပ်စမ်းပါ”

ဟုပြောလေရာ စောင်းအိုရှင်သည် မြဦးတို့လူစုကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ငါ့ဘာသာ ရွာပြင်ထွက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း စောင်းတီးနေတာ မင်းတို့ကို ဘာထိခိုက်လို့လဲကွာ၊ စောင်းဆိုတာ အလွန်ရှေးကျတဲ့အနုပညာတစ်ရပ်ပါ၊ ယနေ့ခေတ်မှာ စောင်းတီးတတ်တဲ့သူ

၁၄ ● စင်းမြတ်သူရ

တွေ သိပ်နည်းနေပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ စောင်းတီးခြင်းကို ငါ အလွန်မြတ်နိုးတယ်၊ စောင်းကြိုးလေးတွေကို လက်ညှိုး လက်မနဲ့ တီးခတ်ကစားရတာ ငါပျော်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးပြုပြီး စောင်းတီးတဲ့အလုပ်ကို မတားဆီးကြပါနဲ့ကွာ ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါမြဦးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး

“ ကျုပ်ကတော့ စောင်းတီးနေတဲ့လူတွေကို မျက်လုံးထဲမှာ ကြက်ခြေခတ်ဖြစ်နေတယ်၊ ပန်တျာတွေဘာတွေလဲ ကျုပ်နားမလည်ဘူး ဒါကြောင့်ခင်ဗျားရဲ့စောင်းကြိုးကို ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်မမြင်ချင်ဘူး၊ နောက်တစ်ကြိမ် ကျုပ်ရှေ့မှာ စောင်းတီးဖို့ကြိုးစားရင် ခင်ဗျားကိုဆုံးမရလိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

စောင်းအိုရှင်က ခေါင်းခါးယမ်း၍

“ စောင်းကခေတ်နောက်ကျနေပြီ ဟုတ်လား၊ စောင်းက ငါတို့လူမျိုးတွေရဲ့ သီးခြားအနုပညာတစ်ရပ်ကွ၊ မြန်မာ့စောင်းဟာ ဘယ်လူမျိုးတွေရဲ့ စောင်းနဲ့မှမတူဘူး၊ ဒါဟာ မြန်မာပဲဆိုတာ သီးခြားဖော်ဆောင်နေတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မြဦးက

“ ဟေ့လူကြီး... အပိုတွေပြောမနေနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်မကြားချင်ဘူး၊ စောင်းတီးတာကျုပ်မမြင်ချင်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားရဲ့စောင်းအိုကြိုးကို နောက်မျက်စိရှေ့မှာမြင်ရင် ရိုက်ခွဲမိလိမ့်မယ် ”

ဟုဆိုကာ လှည်းထွက်ရန်အချက်ပြလိုက်လေ၏။

မြဦးတို့လူစု၏ လှည်းထွက်ခွာသွားသောအခါ စောင်းအိုရှင်သည်မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်ရာ အတိတ်ကအရှိပ်များ ဝိုးတခါးမြင်ယောင်လာမိ၏။

ထိုစဉ်က ကုလားစစ်ပုလိပ်များအား တောင်ကြားလမ်း တစ်ခုရာတွင် အပြန်အလှန် ဓားစွမ်းပြခဲ့မှုများကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

တောင်ကြားလမ်းထဲသို့ မြင်းကိုခန်းပိုင်း၍ ဝင်ရောက်သွားပြီး ညီကြီးတောင်ဓားဖြင့် ကုလားစစ်ပုလိပ်များကို ခုတ်ပိုင်းခဲ့၏။ စစ်ပုလိပ်များကို ခုတ်ပိုင်းရလွန်းသဖြင့် ဓားကိုင်ထားသော လက်ထဲတွင်သွေးစီးများဖြင့် ဖေးကပ်နေလေ၏။

သူသည်နယ်ချဲ့ကို တော်လှန်ရာ၌ သူရဲကောင်းတစ်ဦးကဲ့သို့ ချွတ်ချွတ်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့၏။ နောက်မတွန့်တမ်း ရဲစွမ်းသတ္တိပြခဲ့၏။ ရဲမက်တော်ဟူသော အမည်ကို ကုလားစစ်ပုလိပ်များ ဖိန့်ဖိန့်

တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ခဲ့၏။

ယခုတော့ရွာလူမိုက်ပေါက်စကလေးများကို ဦးညွတ်၍နေရ
အပြစ်။

ရွာလူမိုက်ကလေးများသည် မိမိအလွန်မြတ်နိုးသော စောင်းအို
ကြီးအား ရိုက်ခွဲပစ်ရန်ပင် တောင်းဆိုနေကြ၏။

စောင်းအိုရှင် မခံချင်စိတ်ကြောင့်သူ၏စိတ်များ တင်းမာ
ခက်ထန်လာသဖြင့် စောင်းတီးခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ ရွာဘက်သို့
ပြန်ခဲ့လေ၏။

လမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရေခပ်ဆင်းသော
အပျိုလေးများနှင့် တွေ့လေ၏။ အပျိုလေးများသည် စောင်းအိုရှင်ကို
သဘောအကျဟန် ဖြင့်ကြည့်ရှုကြပြီး နှုတ်သွက်လျှာသွက်နိုင်သော
အပျိုတစ်ဦးက

“ အစ်ကိုကြီးရယ် ညီမတို့နားထောင်ရအောင် စောင်းတီးပြ
ပါဦး ”

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်စိတ်တွေ သိပ်ပြီးတော့ တင်းမာနေတယ်၊ ဒါကြောင့်

စောင်းတီးရင် နမတို့ နားထောင်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့တော့
ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ”

ဟု ဆိုကာရေခပ်ဆင်းသောအပျိုများကို လမ်းခွဲ၍ထွက်ခဲ့လေ
၏။

ရွာအဝင်လမ်းရှိ သရက်ပင်ကြီးအနီးသို့ရောက်သောအခါ
အရက်သမားလူစုက စောနိုးသမားကိုကြည့်၍

“ ဘယ်လိုလဲ စောင်းအိုရှင်ကြီး မြမြမောင်းတစ်ပုဒ်လောက်
လှုပ်စမ်းပါဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့စရက်မင်း စည်းစိမ်လေးခံချင်လို့ ”

ဟု လှောင်ပြောင်သောအမူအရာဖြင့် ပြောလေ၏။
ထိုအခါ အရက်သမားတစ်ဦးက

“ ဒီလူရှိတာ ရွာမှာဘာအသုံးကျလဲ၊ စောင်းကြီးတစ်လက်
ပိုက်ပြီး ဟိုနေရာထိုင်တီး၊ ဒီနေရာထိုင်တီးနဲ့ ရွာကလူတွေနဲ့လည်း
ဆင်းလို့သင်းလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု အပြစ်တင်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

စောင်းအိုရှင်သည် ထိုသူများ၏ စကားကိုမကြားဟန်ဖြင့်
ဦးကျောင်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်
အိမ်ကိုလည်းချလိုက်လေ၏။

ရွာဦးကျောင်းအောက်တွင် ကျယ်ဝန်းသော ဝါးရုံတောကြီးရှိ
၏။

ထိုဝါးရုံတောကြီး၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် အလွန်ရှေးကျသော
ရေပဲကြီးတစ်ဆောင်ရှိ၏။

ရေပဲပေါ်တွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ပုတီးစိပ်နေလေ၏။
စောင်းအိုရှင်သည် အမျိုးသမီးကြီး ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ ဦးချ
ကန်တော့လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

“မယ်မယ်ဘုရားကို သားတော်ပြောစရာရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထူမြေသိက္ခာရှိသော အမျိုးသမီးကြီးသည်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်၍

“ဘာဖြစ်လို့ ထီးသုံးနန်းသုံးစကားတွေကို ဒီနေရာမှာ
ပြောနေတာလဲ ငါ့သားရယ်၊ အမေတို့ဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေ
ဆိုတာ လူသိခံလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်က ခေါင်းညှိတ်၍

“ဒါတွေကို သားတော်သိပါတယ် မယ်မယ်ဘုရားရယ်၊
ဒါပေမဲ့ အခု သားတော်ပြောမဲ့ အကြောင်းအရာက ဘဝအတွက်

အလွန်အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းဖြစ်နေလို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“သား ဘာပြောမယ်ဆိုတာ အမေသိပါတယ်၊ သား
ဒီရွာက ထွက်ခွာသွားတော့မလို့ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေရာ စောင်းအိုရှင်ကခေါင်းညှိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ် မယ်မယ်ဘုရား၊ သားတော်ဒီနေရာမှာ
နေရတာ မပျော်တော့ဘူး၊ နောင်တော်သိပေါ့ မိတော်မူပြီးတဲ့
နောက်မှာ သားတော်ဟာ နယ်ချဲ့တွေကို ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့
ထွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နယ်ချဲ့နဲ့ သားတော်တို့ဟာ
ငွေအင်အား၊ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား အစစအရာရာ
ထွာခြားတဲ့အတွက် ဆက်ပြီးတော့ ထွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေရင်
တိုင်းပြည်ရဲ့သားကောင်းရတနာတွေ အကြောင်းမဲ့ ဆုံးရှုံးနေလို့၊
တော်လှန်ရေးကြီးကို သားတော် စွန့်လွှတ်ပြီး ဒီရွာမှာ မယ်မယ်
ဘုရားနဲ့အတူ မထင်မရှားလာပြီးတော့ နေထိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒီရွာကလူတွေနဲ့ သားတော်ဟာ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစည်းလို့မရဘူး၊
သားတော်ဟာ နန်းတွင်းကလာတဲ့လူတွေဆိုတော့ လယ်ယာ

လုပ်ငန်းတွေကို မလုပ်ကိုင်တတ်ဘူး၊ ကုန်သည်ပွဲစားတွေရဲ့ အလုပ် အကိုင်တွေကိုလည်း သားတော် မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ သားတော် ကျွမ်းကျင်တာ ဓားရေး၊ လှံရေးနဲ့ မြင်းစီးအတတ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ရွာသားတွေနဲ့ သားတော်ဟာ ဘယ်တော့မှ ပေါင်းစီးလို့မရခဲ့ဘူး၊ ရွာသားတွေရဲ့အမြင်မှာ သားတော်ဟာ ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ် ရရမလုပ်ဘဲ စောင်းအိုကြီးတစ်လက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေတဲ့ လူပျင်း တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ စော်ကားတာကို သားတော် မကြာခဏခံခဲ့ရတယ်၊ ဒါတွေကို မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရွာက ထွက်ခွာသွားပြီး တိုင်းပြည်လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ကြိုးပမ်းချင်သေးတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ သားတော်က နယ်ချဲ့ကို မိုက်ရှူးရဲလမ်းစဉ်နဲ့ပြန်ပြီး တော်လှန်ဦးမလို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ နောင်တော်သီပေါပါတော်မူပြီးစအချိန်က သားတော်တို့

ဖွယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်တယ်ဆိုတာ လက်ရုံးရည်သက်သက်ပါ၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား အစစအရာရာ သာလွန်တဲ့နယ်ချဲ့ကို လက်ရုံးရည်သက်သက်နဲ့ တွန်းလှန်လို့မရ တော့ဘူးဆိုတာ သားတော် ရိပ်စားမိသွားပြီ၊ ဒီတစ်ကြိမ် နယ်ချဲ့ကို နှလုံးရည်သက်သက်နဲ့ တွန်းလှန်တော့မယ်၊ သားတော်တို့ တိုင်း ပြည်မှာရှိတဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေကို လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် သားတော်သင်ကြားပေးမယ်၊ သားတော်ကိုယ်တိုင် ထည်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ နယ်ချဲ့ကိုတွန်းလှန်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် သားတော်ကို ဒီရွာကထွက်ခွင့်ပြုပါ ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

စောင်းအိုရှင်၏ စကားကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် အတ်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သားရဲ့နှုတ်ဖျားက ဒီစကားမျိုး ချာလာတော့မယ်ဆိုတာ အမေရိပ်စားမိပါတယ်၊ ငါ့သား သွားချင် တဲ့သီကိုသာ အေးအေးချမ်းချမ်းသွားပါ၊ အမေ့အတွက် ဒီကျောင်း ဆော်က လုံခြုံမှုရှိပါတယ်၊ ဆရာတော်ဟာ အမေ့ကို နားလည်မှု အပြည့်အဝရှိတယ်၊ မေမေတို့ရဲ့ အတိတ်အကြောင်းကို သိနိုင်တဲ့

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟာလည်း ဆရာတော်ပါပဲ။ ဆရာတော်ရှိနေစဉ် မေမေအတွက် လုံခြုံမှုရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သားတော် သွားချင်တဲ့လမ်းကို စိတ်ချလက်ချသွားပါ။ ဒါပေမဲ့ သားကို တစ်ခုတော့မှာလိုက်ချင်တယ်။ ခရီးထွက်ခါနီးရင် မဖွားစောနဲ့ သွားတွေ့ဖို့မမေ့ပါနဲ့။ မဖွားစောဆီက ကံကြမ္မာလမ်းညွှန်တွေဟာ သားရဲ့ အနာဂတ်ခရီးလမ်းအတွက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ စောင်းအိုရှင်က ခေါင်းညိတ်၍

“စိတ်ချပါ မယ်မယ်ဘုရား၊ ဒေါ်ကြီးဖွားစောနဲ့သားတော် တွေပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဣန္ဒြေရှိသော အမျိုးသမီးကြီးက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ နန်းတော်ထဲက ထွက်ပြေးပြီး အိမ်နိမ့်စံဘဝနဲ့ နေရတဲ့ကာလကို အမေစက်ဆုပ်ရွံ့ရှာတယ်။ အခုတော့ တရားဓမ္မကိုလိုက်စားတဲ့အခါမှာ ဒါတွေအားလုံးဟာ ရေပွက်ပမာပါပဲလားဆိုတာ အမေနားလည်သွားတယ်။ အခု အတွက် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခြင်း မရှိတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောကာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်သည် မိခင်ဖြစ်သူ တရားကျင့်ကြံတော့ ခေညံဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသဖြင့် ထိုနေရာက ထွက်ခွာလေတော့၏။

စောင်းအိုရှင်သည် ဧရပ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ဝါးရုံတောကြီးအတိုင်း အနောက်သို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ဝါးရုံတောကြီးကို လွန်မြောက်သွားသောအခါ စမ်းချောင်း လေးတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရ၏။ စမ်းချောင်းလေးအနီးတွင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးရှိ၏။

ထိုကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ စမ်းချောင်းထဲသို့ မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ ဆံပင်များအားလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီး ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း လွန်စွာပိန်လှီလှ၏။

သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးကြီး ၏မျက်လုံးများမှာ စူးရှတောက် ပြောင်နေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် အတန်ကြာအောင် စမ်းချောင်းရေပြင်ကို

ရန်ကင်းကြည့်ချေပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်ကာ စောင်းအိုရှင်ဘက်သို့ လှည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ သားတော်တောင် ရောက်လာမှကိုး၊ ရေကသိုဏ်းရွှေနေတဲ့ အတွက်သားတော်ကို လှည့်ပြီးတော့ စကားမပြောနိုင်တာ ဖွားစောကိုခွင့်လွှတ်ပါနော် ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်က

“ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ဖွားစောရယ်၊ ဖွားစောတို့ အလုပ်ကို ကျုပ်နားလည်ပြီးသားပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆံပင်များ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော ဒေါ်ဖွားစောက

“ လူလေး ဒီရွာက ထွက်သွားတော့မယ်ဆိုပြီး ဖွားစောကို လာပြောမလို့မဟုတ်လား ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်က

“ ဖွားစောပြောတာမှန်တယ်၊ ကျုပ်ဒီအရပ်က ထွက်ခွာတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့အနာဂတ် အဆိုး အကောင်းကို ဖွားစော

မြင်သလောက်ပြောပေးပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဖွားစောက

“ လူလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်လက် ဖွားစောကိုပေး ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စောင်းအိုရှင်က ဖွားစောဆိုသော အမျိုးသမီး

ကြီးလက်သို့ သူ၏လက်ကိုပေးလေ၏။

ဖွားစောဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် စောင်းအိုရှင်၏

လက်ကို ညင်သာစွာ ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ခဏကြာလျှင်

“ ဒီရွာမှာနေတဲ့ဘဝထက် ပိုပြီးရုန်းကန်ကြိုးပမ်းရမဲ့

အတိတ်နိမိတ်တွေ မြင်တွေ့နေတယ်၊ လူကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ

ငြိမ်မနေရဘူး၊ စွန့်စားခန်းတွေနဲ့ အများကြီးရင်ဆိုင်ရမယ်၊

သူတစ်ပါးအတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံပြီး အလုပ်တွေ လုပ်ရမယ်၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအလုပ်တွေဟာ လူကလေးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး

အလုပ်တွေပါ၊ လူလေးက ဒီရွာမှာနေရင် အကျိုးမဲ့ အချိန်တွေကုန်ဆုံး

သွားမှာ ”

ဟု ပြောလေရာ စောင်းအိုရှင်က စိတ်တက်ကြွဟန်ဖြင့်

ဖွားစောဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်၍

“ ကျုပ်ရဲ့အနာဂတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဖွားစောမြင်ထား
ဒါအကုန်ပဲလား၊ နောက်ထပ်မြင်ထားတာရှိရင် ပြောပါဦး ”

ဟု ပြောလေရာ ဖွားစောဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးသည် သူ၏
လက်ကိုကိုင်၍ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ နောက်ပိုင်းတွေ ဖွားစောမမြင်ရတော့ဘူး၊ ဝေဝေဝါးဝါး
မြင်တွေ့တယ်၊ အဲဒါတော့ ကြီးတစ်ချောင်း ”

ဖွားစောဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ထိုသို့ရှေ့တွဲရင်း
မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် စိတ်လှုပ်ရှားသော
အမူအရာဖြင့် မျက်လုံးကိုပြန်ဖွင့်ကာ

“ ဟင်... ကြီးတစ်ချောင်းဆိုတော့ လူလေးရဲ့နောက်ခုံး
နီမိတ်ဟာ ကြီးစင်ပဲလား ”

ဟု ဆိုကာ အာရုံခံ၍ ကြည့်ပြန်၏။ ခဏကြာလျှင် မျက်လုံး
ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ လူလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြီးတစ်ချောင်းကို ယှဉ်တွဲပြီးမြင်
ရတယ်၊ ဒီကြီးကိုသေချာကြည့်တော့ ရွှေရောင်တလက်လက်
တောက်ပနေတဲ့ ကြီးတစ်ချောင်းဖြစ်နေတယ် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ဖွားစောက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒါကိုတော့ ဖွားစောမမြင်ရတော့ဘူး၊ အားလုံးဟာ
ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေတယ်၊ ရွှေရောင်တောက်ပတဲ့ကြိုးပမာ လူလေးနဲ့
ဆက်စပ်မှုရှိမှာတော့ သေချာစာယံ ”

ဟု ပြောရင်း မျက်လုံးအစုံမှိတ်၍ အနားယူနေလေ၏။

စောင်းအိုရှင်သည် ဒေါ်ဖွားစောအား မည့်သည်စကားကိုမျှ
မဆိုတော့ဘဲ ငေးစိုက်၍ကြည့်နေမိ၏။

ဒေါ်ဖွားစောသည် ငယ်စဉ်က နန်းတွင်းမှာနေစဉ်အပင်
သမထလမ်းစဉ်များကို လိုက်စားခဲ့၏။

မိခင်ဖြစ်သူမှာ ဝိပဿနာတရားထော်ကိုသာ စိတ်ဝင်စား၍
ဒေါ်ဖွားစောကဲ့သို့ သမထကျင့်စင်များနှင့် အစွမ်းသတ္တိကိုလိုချင်တပ်
မက်ခြင်းမရှိချေ။

ဒေါ်ဖွားစောသည် အဘယ့်ကြောင့် သမထ စွမ်းအင်များကို
လိုချင်နေသည်မသိ။

“ သမထ စွမ်းအင်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ လိုချင်တပ်မက်မှု
မျိုး ဖွားစောမှာမရှိပါဘူးကွယ်၊ တကယ်တော့ ဖွားစောဟာ တရားဓမ္မ

မင်းမြတ်သူရ

ကို ထွားဖို့အတွက် သမထလမ်းစဉ်နဲ့သွားမှ ပိုပြီးနီးစစ်မယ်လို့ ယုံကြည်လို့ပါ။ ဒါဟာ ပွားစောတစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ညီမတော်ကတော့ ဝိပဿနာလမ်းစဉ်ကို အတော်လေး ခရီးရှောက်အောင် ကျင့်ကြံနေပါပြီ။"

ဟု ပြောဖူး၏။

စောင်းဆိုရှင်၏မိခင်မှာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ အဆောင် မရသော မိဖုရားငယ်တစ်ပါးဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် နန်းတွင်းအရေးတော်ပုံကြီး မဖြစ်ပွားမီ မေမြည်တော်၌ မရှိသောကြောင့် ကံကောင်းထောက်မပြီး အသက် စော့မလွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က နန်းတွင်း၌ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ဆွေတော်မို့ တော်များအမြဲခက်အမြား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။

သီပေါမင်းနန်းတက်ရေးအတွက် မင်းညီမင်းသား အမြောက် အမြား အသက်ဆုံးခဲ့ရ၏။

မိုးစာတို့သည် နန်းတွင်း၌ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြီး ဖြစ်ပွား ကြောင်းသိရသောအခါ နန်းတွင်းသို့ မပြန်ဝံ့တော့ဘဲ ခြန်မာပြည် အရပ်ရပ်သွားလည်၍ မထင်မရှားအိမ်နိမ့်စံများအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့

ရဲမက်တော်

ကြွ၏။

သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးနောက် မိုးစာသည် ချီးချစ်စိတ်ရှိသူ ဝီရီ နယ်ချဲ့အစိုးရအား လက်နက်စွဲကိုင်၍ တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ ၏။

သို့သော် နယ်ချဲ့အစိုးရနှင့် တော်လှန်ရေးတပ်သားများ လက်နက်လူအင်အား ကွာခြားခြင်း၊ ခေတ်မီစစ်လက်နက်များ မရှိခြင်းတို့ကြောင့် တော်လှန်ရေးတပ်သားများ တဖြည်းဖြည်း ပြိုကွဲခဲ့ ရ၏။

မိုးစာသည် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ရှိ ကုလားစစ်ပုလိပ်များ၏ တိုက်ပွဲ၌ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိပြီး မိခင်ရှိရာရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ ၏။

မိုးစာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ နယ်ချဲ့တို့အား လက်နက်စွဲကိုင်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် ကျောက်တောင်ကို ခေါင်းနှင့်တိုက်ရသကဲ့သို့ မှီသဖြင့် လက်ရုံးရည်တိုက်ပွဲကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။

ယခုနယ်ချဲ့များအား နှလုံးရည်တိုက်ပွဲဆင်ရန် အချိန်ရောက်ပြီ ဟု ခံစားမိ၏။

မိုးစာသည် ခရီးမထွက်မီ အချိန်အတွင်း မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ

ရက်များစွာ နေထိုင်ခဲ့၏။

ခရီးဆက်ရန် အတွက်လိုအပ်သော ပစ္စည်းကိရိယာများကို နှုတ်တောင်းလေ၏။

ထိုအရာများပြည့်စုံသွားပြီးသောအခါ လာမည့်စနေနေ့တွင် ခရီးထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

AAA

ဝေဖန်၏။ နှစ်ဖြဲဖေစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသားကလယ်၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်းသို့

လိပ်မှန်း ရေးသားနိုင်ပါသည်။

မိုးစာသည် ခရီးထွက်မည့်နေ့မတိုင်မီညတွင် မိခင်ကိုညီစွာရှိခိုး ထန်တော့၏။

ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော အိပ်ရာထပြီး

“ သားတော်ခရီးထွက်တော့မယ်၊ မယ်တော်ကိုမနက်ဖြန် နောက် နှုတ်မဆက်တော့ဘူး၊ မယ်တော်အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက

“ သွားပေးဦးတော့ သားတော်၊ သားတော်ရဲ့ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုတွေ သရဖူဆောင်းပါစေလို့ မယ်တော် ဆုတောင်းပါ တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးစာသည် မိခင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဒေါ်ဖွားစောကိုလည်း သွားရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။ ဒေါ်ဖွားစောက မိုးစာ၏ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍

“ အလောင်းဘုရားသွေးက နီပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ဟာ အလောင်းဘုရားရဲ့ မျိုးဆက်တွေပါ။ နယ်ချဲ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်မှာပါ ”

ဟု အားဝေးစကားပြောလေ၏။

မိုးစာသည် ထိုညကအိပ်လို့မပျော်နိုင်ဘဲ၊ အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူးတလွန်လွန်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏စောင်းပြားလေးကို ယူဆောင်၍ ကျောင်း၏တစ်နေရာ၌ တီးခတ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူသံသူသံများကို ဆူညံစွာကြားရပြီး မြင်းခွာသံများကိုလည်း ကြားရလေ၏။ သေနတ်ပစ်ဖောက်သံကိုလည်း ကြားရ၏။ ရွာထဲသို့ ဓားပြဝင်နေချေပြီ။

မိုးစာသည် စောင်းကိုရင်ဝယ်ပိုက်၍ ဓားဖြတ်ိုက်သည်ဟု ထင်ရသော နေရာသို့ထွက်ခဲ့၏။ ဓားပြများသည် လယ်ပိုင်ရှင် ဦးလူပေါ၏ အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်၍ ဆူညံစွာအော်ဟစ်နေကြ၏။

“ ဦးလူပေါသည် ဤရွာ၌ အချမ်းသာဆုံး လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး

မြစ်၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ဦးလူပေါ၏ အိမ်ခေါင်မိုးရှိရာသို့ သေနတ်ကို ဒိုင်းခနဲပစ်ဖောက်၍

“ ဟား ဟား ဟား... လယ်ပိုင်ရှင်ဦးလူပေါ၊ ခင်ဗျား သိမ်ချမ်းသာလွန်းလို့ ကျုပ်တို့ အလည်လာပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့ကို ဧည့်ဝတ်ကျေဖို့ ကြိုးစားပါ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ဦးလူပေါမိသားစုသည် အိမ်ထဲတွင် ခုန်းအောင်းနေရာမှ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ဦးလူပေါသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အိမ်၏တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး

“ ကျုပ်တို့က လယ်ပိုင်ရှင် နာမည်ခံပေမဲ့ ရွှေတွေ ငွေတွေ၊ ဓန့်ပါဘူးဗျား၊ သူများတွေ အလကားသက်သက် အထင်ကြီးနေတာပါ ”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်က မြင်းပေါ်မှလွှားခနဲခုန်ဆင်း၍

“ ဟား... ဟား... ဟား... ဦးလူပေါ၊ ဘုရားက ထောင်းဒကာကြီး၊ မုသားတွေ တော်တော်သုံးတာကိုး၊ ဒီနယ်

တစ်ကြောမှာ ခင်ဗျားပိုင်တဲ့လယ်တွေဟာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘူး ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေဟာလည်း အများကြီးရှိတယ်။ မိန်းမနှစ်ယောက်ကိုတောင် တပြိုင်နက်ယူထားပြီး တစ်အိမ်တည်းမှာ ပေါင်းဆင်းနေတာပဲ။ ဒီလောက်ကြွယ်ဝ ချမ်းသာတဲ့လူက မရှိပါဘူးလို့ ငြင်းနေတော့ ဟား... ဟား... ဟား... ခင်ဗျားကြီးစကားကို ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ ”

ဟု ဆိုကာ ဦးလူပေါ၏ နဖူးကိုခြောက်လှဲပြူးသေနတ်ဖြင့် ထောက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးလူပေါသည် ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့်

“ အမယ်လေး... အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါဗျာ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ရွှေတိုရွှေစလေးတွေကို ပေးလိုက်ပါမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ဦးလူပေါ၏မုသားကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဦးလူပေါ၏ခေါင်းကို ဖျောင်းခနဲမြည်ခေါ်ရိုက်လိုက်ရင်း

“ ဟေ့လူကြီး... မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ ရွှေတိုရွှေစလေးတွေမက်ပြီး ပြန်မဲ့ဓားပြများ အောက်မေ့လို့လား၊ ခင်ဗျား

မီးခံသေတ္တာထဲကပစ္စည်းတွေ ကျုပ်တို့ အကုန်လုံးယူမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးလူပေါကြီးသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးလူပေါနည်းတူ အလွန်လောဘရမ္မက်ကြီးသော ဦးလူပေါကထော်ကြီးသည် ဓားပြဗိုလ်ရှိရာသို့ အပြေးကလေး သွတ်လာပြီး

“ ကျုပ်တို့မှာ မီးခံသေတ္တာမရှိပါဘူး ဓားပြကြီးရယ်၊ ရွှေတိုရွှေစလေးတွေထည့်တဲ့ သံသေတ္တာလေးပဲရှိပါတယ် ”

ဟု ဝင်ရောက်တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်က သူ၏သေနတ်ကို ဦးလူပေါကထော်၏ပါးစပ်အတွင်းသို့ တော့လိုက်ပြီး

“ အဖွားကြီး... ခင်ဗျားပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ သေခါနီးမှ ချွေအောင် လိမ်နေချင်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းတွေကို ကျုပ်တို့ ကြိုတင်မစုံစမ်းဘဲ ဘယ်တော့မှ ဓားပြမတိုက်ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးလူပေါမိသားစုသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ဦးလူပေါ၏မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်

ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်ရင်း

“ ဝမ်းခဲသေတ္တာသော့ အမြန်ပေးစမ်း အဖိုးကြီး၊ ကျုပ်တို့ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘာလဲ... ခင်ဗျားတို့ အချိန်ဆွဲနေတာလား ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ ဦးလူပေါကြီးသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် စောချွေးများ ပြန်လာလေ၏။

ရွာလူထုမှာလည်း လက်နက်လူအင်အား တောင့်တင်းသော ဓားပြအဖွဲ့ကို မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘဲ အဝေးမှသာ ပုန်းအောင်၍ကြည့်ရှုကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စောင်းတီးသံသံသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။ အကာအညီအခါတွင် မည်သည့်အရပ်က စောင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်ဆိုသော်

ဓားပြများသည် စောင်းသံ တဖြည်းဖြည်းနီးလာသဖြင့် လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရှုလေ၏။

ခဏကြာလျှင် စောင်းအိုလေးတစ်လက်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ တီးခတ်လာသော မိုးဇာကို မြင်တွေ့ရ၏။ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် စောင်းတီး၍ အိမ်ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဣန္ဒြေရရဝင်ရောက်လာသော

မိုးဇာကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဒီစောင်းသမားက ဘယ်ကကောင်လဲ ”

ဟု အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

သို့သော် မိုးဇာမှာ မည်သည့်စကားကိုမျှမဆိုဘဲ အိမ်ဝိုင်းတစ်နေရာရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်သွား၍ထိုင်လိုက်ပြီး စောင်းကိုသာ အာရုံစိုက်၍ တီးခတ်နေလေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်က မိုးဇာ၏ထူးခြားသော အမူအရာကို ကြည့်၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားတားရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ဟား ဟား ဟား... ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ငါ့တစ်သက်မှာ

ဒီတစ်ကြိမ် ဓားပြတိုက်ရတာ အထူးဆန်းဆုံးပဲ၊ သာယာတဲ့ စောင်းသံအေးတွေ နားဆင်ပြီး ဓားပြတိုက်ရတယ်၊ ပေ့စောင်းသမား၊ ငါတို့ ဓားပြတိုက်ပြီးရင် မင်းကို ဝေစုခွဲပေးမယ်ဟေ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စောင်းတီးနေသော မိုးဇာက ရုပ်တန်လိုက်ပြီး

“ ဝေစုမလိုချင်ပါဘူးဗျာ ”

ဟု ဣန္ဒြေရရ ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဝေစုမလိုချင်ဘူး ဟုတ်စ၊ ဝေစုမလိုချင်ရင် မင်းက
ဘာကိုလိုချင်တာလဲ၊ ကျည်ဆန်လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက

“ ကျုပ် ကျည်ဆန်လည်း မလိုချင်ဘူး၊ ကျုပ်လိုချင်တာ
ငြိမ်းချမ်းမှုပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က သူတစ်ပါးကြီးစားပမ်းစား ရှာဖွေထားတဲ့
ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို လက်နက်အားတိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်ယူချင်ကြတယ်၊
ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ဒီအိမ်ကလူတွေ ဘယ်လောက်များ စိတ်ဆင်းရဲ
ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ကြမလဲ၊ ဒါတွေကို ကိုယ်ချင်းစားပြီး ဓားပြတိုက်တာ
ကို ရုပ်တန်းကရပ်ပါ ”

ဟု တားဆီးလိုက်ရာ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် အလွန်
ရယ်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသာ ပြုလုပ်လုံးတစ်ခုကို နားဆင်ရသကဲ့သို့
တဟားဟား ဈယ်မောလိုက်ပြီး

“ ဟား... ဟား... ဟား... မိကျောင်းမင်းကို ရေခင်း
လာပြနေတယ်၊ ဒီမှာ စောင်းဆမား၊ ငါ့တစ်သက်မှာ တိုက်ခဲ့ပေါင်း
များလာပြီ၊ ဘယ်တော့မှ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက

“ ခင်ဗျားတို့ ဒီနေ့တော့ ရှိလိမ့်မယ် ”

ဟု ဆိုကာ စောင်းဆိုလေးတွင် ကွယ်ဝှက်ထားသော
လက်နက်ကို ထုတ်လိုက်ရာ လက်ထဲသို့ ဓားတိုလေးတစ်ချောင်း
ရောက်ရှိလာလေသည်။

မိုးဇာသည် ဓားတိုလေးဖြင့် ဓားပြခေါင်းဆောင်၏လက်ကို
ဖစ်ပေါက်လိုက်ရာ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် အားခနဲအော်ဟစ်၍
သေနတ်လွှတ်ကျသွားလေ၏။

မိုးဇာသည် လေထဲသို့လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဓားပြ
ခေါင်းဆောင်၏မျက်နှာတို့ ခြေဖြင့်တအား ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ယိမ်းယိုင်သွား
လေ၏။

မိုးဇာသည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ၎င်းအား
ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လိုက်ပြီး ဓားပြ၏သေနတ်ဖြင့် နားထင်ကိုပြန်၍
တော့ကာ ကျန်သောဓားပြများဘက်သို့ လှည့်၍

“ ဒီနေ့ညပွဲပြီးသွားပြီ၊ မင်းတို့အားလုံး လက်နက်ချပြီး
အမြန်ဆုံးထွက်သွားရင် မင်းတို့ဆရာရဲ့အသက် ချမ်းသာရမယ်။

ခင်ဘိုအရာရဲ့အသက်နဲ့ လက်နက်တွေကို မလဲချင်ရင်တော့
သဘောပဲ”

ဟု ဆိုကာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ချောက်ခဲ မောင်း
တင်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား
ပြီး သူ၏စာပည့်များဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဟေ့ကောင်တွေ လက်နက်တွေချလိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြများလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ လက်နက်
များကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

မိုးစာသည် ရွာရှိလူများအား လက်နက်များကို သိမ်းဆည်း
ခိုင်းလိုက်၏။

ပြီးနောက် မိုးစာက လက်နက်များမဲ့သွားသော ဓားပြများကို
ကြည့်၍

“ခင်ဗျားတို့မှာ သူရသတ္တိတွေ ရှိပါတယ်၊ လုပ်ရည်
ကိုင်ရည်လည်းရှိတယ်၊ အတွေ့အကြုံလည်းပြည့်စုံတယ်၊ ဒီလိုလူနဲ့
တွေ့ကာ တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ တောကြောင်လုပ်

နေဖို့ မသင့်တော်ဘူး၊ နယ်ချဲ့အစိုးရကို တွန်းလှန်တဲ့နေရာမှာ
တစ်တပ်တစ်အားဝင်ပြီး အားပေးဖို့ ပြင်ကြပါ။ မြန်မာပြည်
လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ခင်ဗျားတို့လိုသတ္တိခဲတွေ အများကြီး
လိုနေတယ်”

ဟု ပြောကာ ရွာမှ မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်နှင့်အဖွဲ့သည် မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်း၍
ထိုနေရာမှပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ဓားပြများထွက်ခွာသွားသောအခါ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးလှပေါ
သည် မိုးစာအား အလွန်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်အပန်ပန်
ပြောဆိုလေ၏။

ရွာသူရွာသားများကလည်း မိုးစာ၏သူရသတ္တိကို အလွန်
အံ့ဩနေကြ၏။

၎င်းတို့သည် မိုးစာအား ဖောင်းသမား လူပျော့လှည့်တစ်ဦး
ထု ထင်မြင်နေရာမှ ယခုမိုးစာက လက်စွမ်းပြလိုက်သဖြင့် မယုံနိုင်
အောင်ရှိနေကြလေ၏။

မိုးစာသည် လယ်ပိုင်ရှင်ဦးလှပေါနှင့်မိသားစုကိုနှုတ်ဆက်၍

“ကျုပ်ဒီကနေ့ပဲ ရွာကထွက်သွားဖို့ပြင်ထားတာ၊ မနက်

အရက်လည်းတက်နေပြီ၊ ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါ။ "

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရွာသူရွာသားများသည် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ရွာက ထွက်မည့်အကြောင်းကိုတစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြ လေ၏။

မိုးစာက သက်ပြင်းချ၍

" ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက် အချိန်တန် ပြီ၊ ကျုပ် ရွာမှာပဲ အချည်းနှီး အချိန်ကုန်မခံချင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရွာကနေ ထွက်ခွာသွားရတာပါ။ ကျုပ် ဒီရွာလေးကို ချစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်အမေနဲ့ ကျုပ်အဒေါ်ကို ဂရုစိုက်ပေးဖို့ ဧည့်လာရပ်ခံချင်ပါ တယ်။ "

ဟု ပြောလေရာ ရွာသူရွာသားများသည် မိုးစာ၏အမေနှင့် အဒေါ်အားဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကြ လေ၏။

AAA

မိုးစာသည် ခြေဦးတည်ရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် နေထိုင်ရာမြို့သို့ရောက်လေ၏။

ထိုမြို့၏အစွန်၌ရှိသော ကာကာဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ဝင်၍ ထက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို မှာယူသောက်သုံးလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးရှိစားပွဲသို့ လူနှစ်ဦးရောက်ရှိလာပြီး တီးတိုးပြောဆိုနေကြလေ၏။

ထိုသူများ၏ ပြောဆိုနေသံကို မသိမသာနားစွင့်ကြည့်သော အခါ လူတစ်ဦးက

" တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးတော့ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေပြီဗျို့၊ တောကြောင်တွေလည်း နေရာအနှံ့မှာ သောင်းကျန်းနေတယ်၊ ကျုပ်တို့တော့ တောနယ်လေးတွေကို ခရီးတောင်မသွားဝံ့ဘူး။ "

ဟု ပြောလေ၏။

ကျန်သူတစ်ဦးက

“ အဟုတ်ပဲဗျို့၊ နေရာတိုင်းမှာ ဓားပြမှုတွေ၊ လူယက်မှုတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ နယ်ချဲ့အစိုးရကလည်း တောကြောင်တွေကိုနိုင်နိုင် နင်းနင်း မနိုင်နင်းနိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်သော လူတစ်ဦးက

“ အိန္ဒိယက ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေကိုခေါ်ပြီး နှိမ်နင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ် ကြားတယ်ဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျန်လူက

“ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ လျှို့ဝှက်ပြီး ကြားရတဲ့သတင်း တစ်ပုဒ်ကိုပြောရဦးမယ်၊ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်တဲ့အဖွဲ့ထဲမှာတော့ မင်းယက္ခရဲ့အဖွဲ့က အင်အားအတောင့်တင်းဆုံးပဲဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ မင်းယက္ခကို ကြားဖူးကြရဲ့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျန်တစ်ဦးက

“ ကြားဖူးတာပေါ့ဗျား၊ ဆရာကြီး မင်းယက္ခက အစွမ်း ထက်လွန်းလို့ ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေ ဘယ်လိုမှနှိမ်နင်းလို့မရဘူး

ဆရာကြီးက အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တရားတွေကိုလည်း တတ်တယ်ဆိုပဲဗျို့၊ သူ့ရဲ့တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေကို အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်တွေပေးထားတဲ့အတွက် တပ်သားတွေအားလုံး မီးမတိုး၊ ကျည်မပေါက်ဘူးလို့ ကြားရတယ်ဗျို့၊ ဒါကတော့ တကယ် ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါဗျား၊ ကောလာဟလလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျန်သူက

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျား၊ ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ တော်လှန်ရေး အင်အားစုကတော့ ဖြန့်မာပြည်အနှံ့မှာပေါ်နေတဲ့ အင်အားစုတွေ ထက် အများကြီးသာတာတော့ အမှန်ပဲဗျို့၊ သူ့ရဲ့အဖွဲ့က အလွန် လျှို့ဝှက်ပြီး ဝင်ချင်လို့တောင် ဝင်လို့မရဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် ထိုသူများ၏စကားကို ကြားသောအခါ ဆရာကြီး မင်းယက္ခ၏ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းသို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရန် ကြံရွယ်မိ၏။

ယခင်က ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏သတင်းကို သူ့သို့ကြားဖူး၏။

သူ၏တပ်သားများအားလုံး အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့များ

ပေးအပ်ထားပြီး မီးစတို၊ ကျည်မပေါက်စေသော ဆေးများလည်း
လည်း ထိုးနှံပေးကြောင်းသိရ၏။

မိုးဇာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဆီသို့
ဝင်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့
လေ၏။

ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးမင်းယက္ခ
၏ အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်စွာ စုံစမ်းရ၏။

ဆရာကြီး၏အဖွဲ့သည် အလွန်လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းသဖြင့်
စုံစမ်းရန် ခက်ခဲလှ၏။

ထိုသို့စုံစမ်းရင်း မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့၏ ဈေးလေးရှိရာသို့
ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မိုးဇာသည် ဈေးနေ့နှင့်ကြုံရသဖြင့် ဈေးထဲတွင် လှည့်လည်၍
ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးဇာအနီးသို့ ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရှမ်းအင်္ကျီ
ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ဦးတိုးကပ်လာပြီး

“ ဆရာကြီးမင်းယက္ခနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းကိုသိချင်ရင်
ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ ”

ဟု ခေါ်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာသည် ထိုသူကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်
လိုက်ပြီး အနောက်မှလိုက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသူသည် ဈေးကိုလွန်မြောက်
ပြီးသော် လူရှင်းသော အပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ကျောခိုင်း၍
ရပ်လိုက်လေ၏။

မိုးဇာက ထိုသူ၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍

“ ဆရာကြီးမင်းယက္ခ အကြောင်းကိုပြောလေဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်များနောက်မှ
ထက်နက်ကိုင်လူများထွတ်လာပြီး မိုးဇာအားဝိုင်းရံထားလိုက်၏။

မိုးဇာသည် မိမိထောင်ချောက်အတွင်း သို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်
ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ကျောခိုင်းထားသော ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်လူက မိုးဇာကို
ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ကိုယ့်လူက ဘာဖြစ်လို့ ဆရာကြီးအကြောင်းကို မေးမြန်း
ခံစားနေရတာလဲ၊ ဒီနယ်ဘက်မှာ ကိုယ့်လူ ဆရာကြီးအကြောင်းကို
ခံစားနေတာကြာပြီ၊ ဘာလဲ ကိုယ့်လူက နယ်ချဲ့အစိုးရဘက်ကလွတ်

လိုက်တဲ့စုံထောက်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာကခေါင်းခါယမ်း၍

“စုံထောက်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နယ်ချဲ့ကိုတွန်းလှန်ချင်လွန်းလို့ ဆရာကြီးမင်းယကွဲ့ရဲ့အဖွဲ့ကို ဝင်ချင်လို့ပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်လူက မိုးစာ၏မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်၍

“ခင်ဗျားဟာ တော်လှန်ရေးကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် အရင်တုန်းက တော်လှန်ရေးလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့အတွေ့အကြုံရှိခဲ့ဖူးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မိုးစာက ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်လူကိုကြည့်၍

“သိပ်ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ အရှင်နှစ်ပါးပါတော်မူတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့က ရရာလက်နက်စွဲကိုင်ပြီး နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ခားနဲ့ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေရဲ့သွေးကို အများကြီး သောက်ခဲ့ဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူတစ်ဦးက

“ဒါဆိုရင် ကိုယ့်လူက တော်လှန်ရေးအတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ဓားရေး၊ လှံရေး နောင်းကောင်းကွမ်းကျင်မှာပဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာကခေါင်းညိတ်၍

“ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ကွမ်းကျင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ နယ်ချဲ့တွေကို အများကြီး သုတ်သင်ခဲ့ဖူးတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးစာ၏အမူအရာကိုကြည့်၍ လူတစ်ဦးက

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ဓားရေးနည်းနည်းလောက်ကစားပြ”

”

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။

မိုးစာသည် ထိုသူများက မိမိကို ပညာစမ်းခြင်းဟု ယူဆကာ နှုတ်ထုတ်မှ ဓားနှစ်လက်ကို ယူ၍ရှမ်းကြီး ဓားဆိုင်းကို အလှူအစားပြုလေ၏။

အတန်ကြာအောင် ကစားပြီးမှသာ မိုးစာသည် ဓားဆိုင်းက ခြင်းကို ရပ်စဲလိုက်လေ၏။ မိုးစာ၏ ဓားဆိုင်းကစားဟန်ကိုကြည့်

မှတ်တမ်း

မြန်မာ့အလင်းစာတိုက်

“ ကိုယ့်လူရဲ့စားရေးကတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အလှည့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အန္တရာယ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစက

“ ကျုပ်ဆရာကြီးမင်းယကွရဲ့ အဖွဲ့ထဲကိုရောက်တဲ့အခါ ကျုပ်ရဲ့စားနဲ့ ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေကို အနိုင်ယူပြပါမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြန်မာ့အလင်းစာတိုက် မိုးစကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ ကောင်းပြီ၊ ကိုယ့်လူကို နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ချင်တဲ့စိတ် ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို ခေါ်သွားမယ်။ နယ်ချဲ့အစိုးရက လွတ်လို့ရင်တော့ စုံထောက်ဆိုရင်တော့ ဆရာကြီးမင်းယကွဆီကိုရောက်ရင် ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲပြီမှတ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မြန်မာ့အလင်းစာတိုက်ခေါင်းဆောင်သော

တော်လှန်ရေးအဖွဲ့သားများသည် မိုးစကအား တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဝင် ဦးဆောင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် ကြမ်းတမ်းသော တော်လှန်ရေးကို တစ်နေကုန်အောင် သွားလာရလေ၏။

တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် လူနေအိမ်ခြေများကို တစ်နိုင်သလောက် ရှောင်ကွင်းပြီး သွားလေ၏။

ဥနေစောင်းသောအခါ တောင်ကုန်းကြီးတစ်ကုန်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအရပ်၌ တဲအိမ်ငယ်လေးများကို မြင်တွေ့ရ၏။ မြန်မာ့အလင်းစာတိုက် မိုးစက အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

“ ကိုမိုးစက ဒီမှာ ကျုပ်တို့စခန်းပဲ ”

ဟုလက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။ မိုးစက တဲအိမ်ငယ်လေးများကို မှုတ်လုံးဝေကြည့်၍

“ ဒီနေရာက အတော်လုံခြုံတဲ့နေရာပဲ။ ဒါကြောင့် နယ်ချဲ့အဖွဲ့က ခင်ဗျားတို့စခန်းကို ခြေရာခံလို့မရနိုင်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါတွင်မူ တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် လူစိမ်း

တစ်ဦး စခန်းသို့လိုက်ပါလာသဖြင့် မိုးစာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

မြတ်ဦးတုတ်ဆောင်းလူသည် မိုးစာအား ဖာအိမ်တစ်လုံးရှိရာ သို့ ခေါ်သွားပြီး ထိုဖာအိမ်၌ နားနားနေနေ နေနိုင်လေ၏။

မြတ်ဦးတုတ်ဆောင်းလူသည် စခန်း၌ အတော်အတန်သြဇာရှိပုံ ရ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးသည် မိုးစာအား ရေချိုးရန် လာရောက်ခေါ်ယူလေ၏။ မိုးစာ ရေချိုးပြီးသော အခါ ထိုသူက

“ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ခင်ဗျားကို ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ဆုံ ပေးမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစာသည် ဆရာကြီးမင်းယကုနှင့် တွေ့ရတော့မည်ဆိုသဖြင့် လွန်စွာစိတ်အေးတက်ကြွနေမိ၏။

တော်လှန်ရေးတပ်သားသည် မိုးစာအား စမ်းချောင်းအနီးသို့

ဖြတ်သန်းပြီး ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ လူနှစ်ဆယ့်ခန့်ကို ဝေးသိုင်း

ပညာသင်ကြားပေးနေသော ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ် လူတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

မိုးစာအား ခေါ်ဆောင်လာသူက လေဆံတီးတိုးဖြင့်

“ အဲဒီလူ နာမည်က ကိုရာညွန့်လို့ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ စခန်းမှာ ဓားရေးအကျွမ်းကျင်ဆုံးပဲ၊ ကိုရာညွန့်က တော်လှန်ရေး တပ်သားထဲက ဓားရေးညှံ့ပျင်းတဲ့လူတွေကို ပညာသင်ပေးတဲ့ တာဝန်ကိုယူထားတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစာသည် လမ်းလျှောက်ရင်း ခိုသူ၏ ဓားသိုင်းကွက်များကို ဖော်ဖော်ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ရှမ်းကြီးသိုင်းကွက်များမင်မြစ် ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မိုးစာတို့သည် သိုင်းလှေကျင့်နေသူများကို ကျော်ဖြတ်၍ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုရာညွန့်က

“ မဟုလူ နေဦး ”

ဟုဆိုကာ မိုးစာ၏ရှေ့တွင် ပိတ်၍ရပ်လိုက်လေ၏။ ကိုရာညွန့်ကပင် ဆက်လက်၍

“ ဒီလူက စခန်းကို ဒီနေ့မှရောက်လာတဲ့ လူသစ် မဟုတ်လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ကိုရာညွန့်သည် မိုးစာ၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို ကြားသိထားပုံရ၏။

ထိုအခါ မိုးစာအား ခေါ်ဆောင်လာသူက ဝင်ရောက်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူမှာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့အတွက် ကိုတော့ကျော်တို့က ခေါ်ဆောင်လာတာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းဘောင်းတီဝတ် သိုင်းဆရာက ခေါင်းခေါ်ယမ်း၍

“ ကိုတော့ကျော်တို့က အတော်ခက်တာပဲ၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတယ်ဆိုတိုင်း ဒီကိုခေါ်လာလို့ ဖြစ်မလား၊ ဒီလူမှာ အစွမ်းအစ မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်ဆီပဲ ထိုးအပ်ကြမှာပဲ၊ ကျုပ်ဆီမှာ မေးရေးသင်နေတဲ့ ကောင်တွေကိုကြည့်မေးကိုတောင် ပြောင့်ပြောင့်မခုတ်တတ်ကြဘူး ”

ဟုပြောလေရာ မိုးစာသည် ဓားရေးဆရာ၏ မောက်မာသော စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် မခဲချို မခံသာဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုသူသည် မိမိ၏ သူရသတ္တိကို များစွာ အထင်သေးနေပုံ ရ၏။

မိုးစာအား ခေါ်ဆောင်လာသူက ဝင်ရောက်၍

“ သူဟာ အရင်တုန်းက တော်လှန်ရေးလှုပ်ပွားပါတယ်၊ အခုမှစလုပ်တဲ့ လူသစ်မဟုတ်ပါဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

ရှမ်းဘောင်းတီဝတ် သိုင်းဆရာက

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူရဲ့ အရည်အချင်းကို မစမ်းသပ်ဘဲ ခေါ်ခေါ်လာတာ ကိုတော့ကျော်တို့လူစုရဲ့ မှားယွင်းမှုပဲ၊ ကျုပ်တော့ ဒီလူမှာ အရည်အချင်းဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သေးတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစာသည် သိုင်းဆရာ၏စကားကြောင့် မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဘစ်ဦး၏မာန်မာနများ ဝင်ရောက်လာ၏။ မိမိကဲ့သို့ ဘုရင့်ဥစ္စာတော်မျိုးတော်တစ်ဦးကို သာမန်သိုင်းဆရာတစ်ဦးက စော်ကားအော်ကားပြုနေပါလား။

မိမိနန်းတွင်း၌ နေထိုင်စဉ်က ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက သိုင်းဆင်

ပေးခဲ့ပုံများကို မြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုစဉ်က မင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက မိမိကို ရိုသေလေးမြတ်စွာ သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ယခုတော့ သာမန် သိုင်းဆရာတစ်ယောက်က မိမိ၏သူရ သတ္တိကို ခော်ကားနေပြီ။

မိုးစာသည် သိုင်းဆရာကို မထီလေးစားကြည့်၍

“ ကျုပ်ရဲ့အစွမ်းအစကို စမ်းချင်သေးရင်လည်း ရပါတယ်။ ကျုပ်ကို ဓားတစ်ချောင်းသာ ခဏပေးပါ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

သိုင်းဆရာက မိုးစာ၏အမူအရာကို ကြည့်၍ သဘောကွဲဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ သတ္တိကတော့ မဆိုးဘူး၊ အရည်အချင်းရှိမယ်ဆိုရင်ပေးဆရာကြီးမင်းယကွအတွက် အားကိုးစရာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက် သိုင်းဆရာက မိုးစာအား ဓားတစ်ချောင်း ပစ်ပေးလိုက်၏။

မိုးစာသည် သိုင်းဆရာ၏ဓားကိုပမ်းလိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျားကျွမ်းကို ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ စမ်းသပ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီနေရာကနေ နောက်ကြောင်းကို ပြန်သွားပါမယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရှမ်းသိုင်းဆရာသည် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ ကျားခနဲအော်ဟစ်၍ မိုးစာအား ဓားဖြင့်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။

သိုင်းဆရာ၏ ဓားချက်များသည် အရွန်ပြင်းထန်ပြီး တိကျ၏။ ထို့ကြောင့် ကြည့်ရှုနေသူအပေါင်းသည် မိုးစာအတွက် မိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

သို့သော် မိုးစာသည် သိုင်းဆရာထက်ပင် မေးရေးကျွမ်းကျင်ပြီး တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများစွာရှိသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းကွက်သုံးကွက်အတွင်းမှာပင် သိုင်းဆရာ၏ ထည်မျိုးအား သူ၏ဓားဖြင့်ထောက်ထားနိုင်ခဲ့၏။

သိုင်းဆရာသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် မိုးစာ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ ဇောချွေးများပြန်လာလေ၏။ မိုးစာက သိုင်းဆရာကို မထီလေးစားကြည့်ကာ

“ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ် အာကောင်လဲဆိုတာ ခင်ဗျား

မင်းမြတ်သူရ

မိတ်စားမိလောက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားကို သတိပေးချင်တာက နောက်ဆိုရင်
စခန်းကို ရောက်လာတဲ့ လူတိုင်းကို အထင်မသေးဖို့ပါပဲ။ ကျုပ်တို့
အားလုံး ဒီကိုရောက်လာတာ တိုင်းပြည်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရောက်လာ
ကြတာ၊ ဘာအကျိုးမျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး”
ဟုဆိုကာ သူ၏စားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း၍ မြေပေါ်သို့
ထိုးစိုက်ချလိုက်၏။

ပြီးနောက် မယုနိုင်ဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေသော မိမိအား
ခေါ်ဆောင်လာသူဘက်သို့ လှည့်၍

“ ကျုပ်တို့သွားကြရအောင် ”

ဟုဖြောလိုက်လေတော့၏။

သိုင်းဆရာ ကိုရာညွန့်သည် မိုးဇာ၏ နောက်ကျောကို ပါးစပ်
အဟောင်းသားကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

မိုးဇာအား ခေါ်ဆောင်လာသူသည် ဇောင်ကုန်းအမြင့်ကြီး
ပေါ်သို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လှမ်းသွားလေတော့၏။

ဇောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ အတော်အတန်ကြီးမား
သော တံအိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုတံအိမ်၏ရှေ့တွင် ဝါးဖြင့်မြူလုပ်ထားသော စားပွဲရှည်ကြီး

ထို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထိုစားပွဲရှည်ကြီး၏ထိပ်၌ နှုတ်ခမ်းမွှေးတားကားကြီးရှိသော
ထွန်စွာဥပမိရုပ်ကောင်းသည့် လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူကြီး၏အနီးတွင် ဝိုင်းပတ်၍ ထိုင်နေကြသော ဇော်လှန်
ရေးတပ်သားအချို့ကိုလည်း မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုလူကြီးသည် ဆရာကြီး
မင်းယက္ခဖြစ်ပုံရ၏။

မိုးဇာတို့သည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်
ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက စူးရှသောမျက်လုံးများ ဖြင့် မိုးဇာတို့ကို
ကြည့်၍

“ ဒီနေ့ရောက်လာတဲ့ လူသစ်ထင်တယ်၊ ဘယ်နယ်ကလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

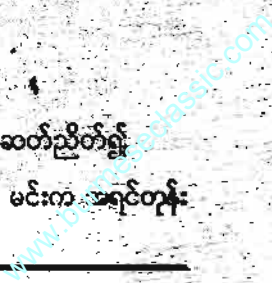
ထိုအခါ မိုးဇာက

“ ရွာအိုနယ်ကပါ ဆရာကြီး ”

ဟုဖြေလိုက်လေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ ရွာကိုသားတွေဆိုတော့ သတ္တိရှိမှာပဲ၊ မင်းက အရင်တုန်း

က နယ်ချဲ့ကို တော်လှန်ခဲ့ဖူးတယ်ဆို ဘယ်အရပ်မှာလဲ "

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက

" ဝန်းသိုနယ်ဘက်မှာ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန် ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ လူအင်အား လက်နက်အင်အား သာလွန်တဲ့အတွက် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတယ် "

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီး မင်းယက္ခက

" ဝန်းသိုနယ်ဘက်က တိုက်ပွဲမှာ မောင်ရင်ဘယ်လောက်ထိ ထူးချွန်ခဲ့သလဲ၊ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်တဲ့အခါမှာ ဘယ်လောက်အထိ နာမည်သထင်းကျော်ကြားခဲ့သလဲ "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မိုးဇာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏အမေးကြောင့် တွေဝေပွားလေ၏။

မိမိ၏အစွမ်းအစကို ဆရာကြီးရှေ့တွင် ထိန်ချန်မထားသင့်ဟု ယူဆမိလေ၏။

ထို့ကြောင့်

" ဝန်းသိုနယ်ဘက်က တိုက်ပွဲတွေမှာ ကျွန်တော်ကို နယ်ချဲ့ဘက်တော်သားတွေက ရဲမက်တော်ဆိုပြီးတော့ အစောက်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရပါတယ် "

ဟုပြောလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခသည် မိုးဇာ၏စကားကြောင့် ဈက်လုံးပြူးသွားပြီး

"ဘာ... မောင်ရင်က ရဲမက်တော်ဟုတ်လား၊ ကျုပ်နားတို့ ဆောင် မယုံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ရဲမက်တော်ဆိုတာ လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်ရှားခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့ရဲ့ဓားဟာ နယ်ချဲ့တွေရဲ့ဓားထို သောက်နိုင်တဲ့အတွက် အလွန်ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး ကြောက်စရာဆောင်းတဲ့ ရဲမက်တော်ဆိုပြီးတော့ ထင်ရှားခဲ့တယ်၊ အဲဒီလူဟာ ဆောင်ရင်ပဲလား "

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက ခေါင်းညိတ်၍

" ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ဟာ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ကြားမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရဲမက်တော်ဆိုပြီး ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်တော်ကို

၆၂ မင်းမြတ်သူရ

ဆုငွေတုတ်တာတောင် ကြိုခဲ့ဖူးပါတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးစာ၏စကားကြောင့် နားထောင်နေသူအပေါင်းသည် မိုးစာအား လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်အနေနှင့် ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ရဲမက်တော်ဆိုသော အမည်ကို တောင်းစွာကြားသိခဲ့ဖူး၏။

ရဲမက်တော်သည် အလွန်ကြောဇိတ်စရာကောင်းပြီး အလွန်လည်း လျှို့ဝှက်တတ်သူဟု ထင်ရှား၏။

ရဲမက်တော်ကို ကုလားစစ်ပုလိပ်များက လူစုလူဝေးဖြင့် ပမ်းဆီးရန်ကြိုးပမ်းသော်လည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ခဲ့လေ၏။

ယခု တော်လှန်ရေးလောကတွင် အလွန်ထင်ရှားသော ရဲမက်တော်ဆိုသောလူသည် မိမိ၏အရွေ့သို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

ဆရာကြီး မင်းယက္ခက မိုးစာ၏မျက်နှာကို အားရဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျုပ်ရဲ့စခန်းကို ရဲမက်တော် ရောက်လာတာ ကျုပ်အလွန်

ရဲမက်တော် ၆၃

စမ်းသာတယ်။ အားလည်းရှိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုရာညွန့်လို လူတစ်ယောက်ကို ရဲမက်တော်က ကောင်းကောင်းကြီး အနိုင်ယူခဲ့တာကိုး”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့လူစုသည် ကိုရာညွန့်နှင့် မိုးစာတို့၏ သိုင်းပညာစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲအကြောင်းကို ကြိုတင်၍ သိရှိပြီး ဖြစ်ပုံရ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက မိုးစာ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေတုန်းက ရဲမက်တော်ဆိုတာ အတော်လေး ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေက ရဲမက်တော် သေဆုံးသွားပြီလို့တောင် ထင်မြင်ကြတယ်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက ခေါင်းညိတ်၍

“ယုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်ဟာ လူအင်အား ထက်နက်အင်အား အစစအရာရာ သာလွန်တဲ့ နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်တွေထို တစ်ကိုယ်တော် သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့ ယှဉ်လို့ရသူအားလုံးက ရိုင်းစားမိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရွာလေးတစ်ရွာမှာ နေထိုင်စဉ်က

၆၄ မင်းပြန်ဘုရ

နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ရွာမှာနေရတာလည်း ပြီးငွေပြီး တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် ဆောင်ရွက် ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးဆီမှာ လာပြီးတော့ ပူးပေါင်းတာပါ။”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးမင်းယက္ခက

“ရဲမက်တော်လို လူမျိုးကို ကျုပ်ရဲ့ခန်းမှာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာပဲ ကြိုဆိုပါတယ်။ ဒါနဲ့ မောင်ရင်ရဲ့နာမည်အရင်းက ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မိုးစာက သူ၏အမည်ရင်းကို ပြောပြလိုက် လေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက

“ဒီနေ့ညတော့ ကျုပ်ရဲ့တပည့်တွေနဲ့ အတူတူ အိပ်စက်ပါ။ နောက်နေ့ရောက်ရင် ရဲမက်တော်အတွက် သီးသန့်တဲတစ်လုံးဆောက် ပေးပါ့မယ်။”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက ခေါင်းခါယမ်း၍

ရဲမက်တော် ၆၅

“ကျုပ်အတွက် သီးသန့်တဲတစ်လုံး မလိုချင်ပါဘူး ဆရာ ကြီး၊ တော်လှန်ရေးတစ်သားတွေနဲ့ပဲ စုပေါင်းပြီး နေထိုင်ပါရစေ။”

ဟုတောင်းဆိုလေ၏။ ဆရာကြီးမင်းယက္ခက ခေါင်းခါ ယမ်း၍

“ဒီလိုနေလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ၊ ရဲမက်တော်ဟာ အစွမ်းအစရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်တို့ခန်းမှာ နေရာပေးရမှာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ ရဲမက်တော်လို ထိပ်တန်းအဆင့် နှိတ် လူတစ်ယောက်အတွက် ကျုပ်တို့ဆီမှာ သီးခြားနေထိုင်ဖို့လို တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိတွေက ကျုပ်တို့ ခန်းမှာမရှိဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ စကားကိုနားထောင်ပါ။”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏စကားကို မလွန်ဆန်နိုင် တော့ဘဲ နေထိုင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် မိုးစာသည် တော်လှန်ရေးတစ်သား ငါးဦးနှင့် အတူ တဲအိမ်ငယ်လေး၌ အိပ်စက်ရ၏။

တော်လှန်ရေးတစ်သားများသည် မိုးစာအား အလွန်

ထူးချွန်သော ရဲမက်တော်အဖြစ် သိရှိရသဖြင့် များစွာအထင်ကြီးလေးစားကြပုံရ၏။

မိုးစာအတွတ် သီးသန့်မွှေးရှား ခြင်ထောင်၊ ဇောင် စသည်ဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီစဉ်ပေးလေ၏။

မိုးစာကလည်း တော်လှန်ရေးတပ်သားများအား မိမိနှင့်ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုဆက်ဆံရင်း

“တောထဲမှာ ဒီလိုမွှေးရှား ခြင်ထောင်တွေ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့တော်လှန်ရေးသမားတွေပဲ၊ ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလိုစားနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးက မခံမရဲအထူးအရာဖြင့်

“အစ်ကို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်က ဆရာကြီးမင်းယက္ခတ္တိနဲ့ ကွာခြားတယ်နော်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက တော်လှန်ရေးတပ်သားကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျုပ်ရဲ့စိတ်ဓာတ်က ဆရာကြီးရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကွာခြား

တယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ရည်မှန်းချက်တစ်ခုတည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် တစ်ယောက်ချက်နှုတ်တစ်ယောက်ကြည့်၍ တပ်သားတစ်ဦးက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“နယ်ချဲ့အပေါ်မှာ တွန်းလှန်ချင်တဲ့ သဘောထားကတော့ တူနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး မင်းယက္ခတ္တိနဲ့ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တွေဟာ အစ်ကို့လို စိတ်ဓာတ်မရှိကြဘူး။ သူတို့အားလုံး တွေးတာ၊ ခြင်ထောင်တွေနဲ့ သက်သက်သားသားပဲ နေကြတယ်။ အစားအသောက်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့တပ်သားတွေကို တွေးတဲ့အစားအစားနဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ စားတဲ့အစားအစား ကွာခြားတယ်။ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ အကောင်းစားဆန်ကို စားကြတယ်၊ ကျုပ်တို့က ဆန်ကြမ်းကိုပဲ စားရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရိက္ခာမရှိလို့ ဗြိတိလစ်ဇုတ်အချိန်မှာတောင် ခေါင်ဆောင်ပိုင်းကလူကြီးတွေဟာ အသားဘူး၊ ငါးဘူးတွေကို ဖောက်ပြီး စားသောက်ကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ မိုးစာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခတ္တိအား

အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခသည် အင်းဆိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တရာများကို ယုံကြည်သူဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူး၏။

ဆရာကြီး တိုယ်တိုင် တော်လှန်ရေးတပ်သားများအား အင်းဆိုင်၊ ခါးလှည့်များ စီရင်ပေးသဖြင့် တော်လှန်ရေးတပ်သားများ သည် ပွဲတိုင်း၌ အနိုင်ရနေသည်ဟုလည်း ကျော်ကြားလေ၏။

ယခု မိမိကြားဖူးသော သတင်းနှင့် စခန်း၌ လက်တွေ့ဖြစ်နေ သော အဖြစ်အပျက်သည် ကွဲခြားလှ၏။

မိုးစာက တော်လှန်ရေးတပ်သားများကိုကြည့်၍

“ ဆရာကြီးမင်းယက္ခက ခင်ဗျားတို့ကို အင်းဆိုင်၊ လက်ဖွဲ့ တွေ စီရင်မပေးဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦး က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ်တို့လက်မောင်းမှာ ချည်ထားတဲ့ လက်ဖွဲ့တွေကို ဆရာကြီးမင်းယက္ခ ပေးခဲ့တာပါ။ လက်မောင်းမှာလည်း ဆေးထိုး ပေးထားတယ်။ ကျုပ်တို့တပ်သားတွေ တိုက်ပွဲမှာ ကျည်မတိုးနိုင်ဘူး လို့လည်း ယုံကြည်ကြတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးစာက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီနယ်တကြောမှာတော့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ တော်လှန် ရေးအဖွဲ့ဟာ အလွန်အောင်မြင်ထင်ရှားပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့အဖွဲ့ကို ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေ ဘယ်လိုမှ မနှိမ်နင်းနိုင်ကြဘူး ဒါဟာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေပဲ ”

ဟုချီးမွမ်းလေရာ တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် မိုးစာအား ဧည့်သည်စကားကိုမှ မဆိုတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ချက်ကြလေ၏။

AAA

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

မိုင်ဆယ်(၅)ရွာကန်၊ ရန်ကင်းမြင်းပျော့၊ ရွာခင်းကန်၊ ရန်ကင်း

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် မိုးစာအတွက် သီးသန့်တစ်နေရာ၌ တဲတစ်လုံး အသစ်ဆောက်လုပ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထိုတဲ၏အနီးတွင် စမ်းချောင်းကလေး ရှိ၏။ ထိုတဲပြီးဆုံးသွားသောအခါ မိုးစာအား တဲ၌ ပြောင်းလဲ၍ နေထိုင်စေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ မိုးစာအတွက် စောင်၊ ခြင် ထောင်အသစ်များ လာရောက်ပို့ဆောင်ပေး၏။

ထို့အပြင် ပန်းကန်၊ ခွက်ယောက်များကိုလည်း သီးသန့်ပေးပို့၏။

ထိုပန်းကန်ခွက်ယောက်များအားလုံး အသစ်များပင်ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးမင်းယကွသည် ငွေကြေးအင်အား တောင့်တင်းနိုင်မာပုံရ၏။

မိုးစာသည် ထိုနေ့ညစာကို ဆက်သားခြောက် ဆီပြန်ဟင်း၊ ဝဲကြီးဟင်းချို၊ သရက်သီးသနပ် စသည်ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာစားသောက်ရ၏။

မိုးစာသည် ညနေစာစားပြီးနောက် စခန်းအတွင်း၌ လှည့်လည် ကြည့်ရှုလေရာ တစ်နေရာ၌ ဖက်ဂျက်များခင်း၍ တော်လှန်ရေးတပ်သားများ ထမင်းစားနေသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။

၎င်းတို့၏ ထမင်းပိုင်းသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ ထမင်းနှင့် ငါးပိစိမ်းစားများကို နယ်ဖတ်စားသောက်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

မိုးစာသည် ထိုအခါမှာပင် ဆရာကြီးမင်းယကွက မိမိအား သီးခြားခွဲ၍ နေထိုင်စေခြင်းအကြောင်းကို ရိုပဲစားမိသွားလေ၏။

မိုးစာသည် ထိုသို့ခွဲခြားပြီး စားသောက်ခြင်းကို မနှစ်သက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်သော တော်လှန်ရေးတပ်သားများ

အထူး လက်ရောက်ပြင်တည်း စားသောက်သင့်သည်ဟု ထင်မြင်
မိ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးမင်းယက္ခရှိရာ တောင်
ကုန်းပေါ်သို့ မိုးစာအား လာရောက်ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မီးပုံပွဲကျင်းပပြီး
ဆရာကြီး မင်းယက္ခ၏ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်များအားလုံး အရင်
သေစာများ သောက်စားနေကြ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခမှာမူ အရက်သေစာတောက်စားခြင်းမရှိ
ဘဲ မိုးစာအား ၎င်းတို့၏ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများအကြောင်းကို
ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက

“ ဒီနယ်တစ်ကြောမှာတော့ ကျုပ်ရဲ့တော်လှန်ရေးအင်အား
က အကြီးဆုံးပဲ။ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေအားလုံး လူငါးရာတော်
ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးစာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေ
ဒီလောက်အများကြီး စုဆောင်းထားနိုင်တာကို ကျွန်တော်အံ့သြဖို့

တယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ စည်းရုံးမှုကောင်းမွန်လို့ ဖြစ်မှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး မင်းယက္ခက ခေါင်း
ညိတ်၍

“ မတစ်ရာသားတွေကို အုပ်ချုပ်ရတာ လွယ်တော့
မလွယ်ဘူး။ သူတို့အားလုံး ရိုးသားတဲ့လူတွေရှိသလို ကြမ်းတမ်း
ခက်ထန်တဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် စခန်းမှာ လူအမျိုးမျိုး
ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ အုပ်ချုပ်ရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မိုးစာက ဆရာကြီးမင်းယက္ခအား ကုလားစစ်ပုလိပ်
များ၏ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရသော တိုက်ပွဲအကြောင်းကို ဆေးခြမ်းလေ
၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးမင်းယက္ခက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ လွန်ခဲ့တဲ့ဆုံးလလောက်က ကုလားစစ်ပုလိပ်နဲ့ အကြီး
အကျယ်တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကုလားစစ်ပုလိပ်ကားတန်းကို ကျုပ်တို့
တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေက ဝေးထဲကနေ ဆီဒြိုတိုက်ခိုက်ခဲ့
တယ်။ ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့တိုက်ခိုက်မှုကို
ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘဲ ကားတွေကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြ

တယ်”

ဟု ပြောလေရာ မိုးဇာက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေ အင်အားဘယ်လောက်ရှိလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးမင်းယက္ခက

“ လူအင်အားကတော့ လော်လီကားကြီးငါးစီနဲ့အပြည့်ပဲ၊

လက်နက်အပြည့်အစုံလည်း ပါဝင်ကြတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးဇာက လက်သီးဆုပ်၍

“ ဆရာကြီးတို့ရဲ့ အောင်မြင်မှုကတော့ အံ့မခန်းပါဝဲ၊

ဒါဆိုရင် ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေ အတော်စိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမှာ

ပဲ ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ကမ်း၊ အဲဒီထွန်းက ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေ အတော်

အထိနာသွားလို့ ကျုပ်တို့ကို အင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ ချေမှုန်းဖို့တောင်

ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ တောထဲမှာ ကျုပ်တို့စခန်းဆို

မရှာနိုင်ဘဲ လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားကြတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးမင်းယက္ခက ဆက်
လက်၍

“ မောင်ရင့်ကို ကျုပ်တစ်ခုမှာထားချင်တာက ဒီစခန်းမှာ

ရောက်နေတဲ့လူတွေဟာ လူတန်းစားအသီးသီးရှိကြတယ်၊ တော်လှန်

ရေး စိတ်ဓာတ်ပြင်းဖျတ် လူရိုးလှူကောင်းတွေရှိဖူးလို့ လူဆိုးလူသွမ်း

တွေလည်း ရှိတယ်၊ သူတို့အားလုံးရဲ့ အစီအရည်မှန်းချက်ကတော့

နယ်ချဲ့ကိုတော်လှန်ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတစ်ရပ်သားကျွန်ုပ်တို့အတွက်

သိန်းသိမ်းရတာ အလွန်ခက်ခဲတယ်၊ လူလိမ္မာတွေကို ထိန်းသိမ်း

ဖို့တာလွယ်သလောက် လူမိုက်တွေကို ထိန်းသိမ်းရတာခက်တယ်၊

ခေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကို သတိထားပြီး ဖျောင်းသင်းသင့်တယ်”

ဟု မှာကြားလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မိုးဇာသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ၎င်း၏တံဆိပ်

ရဲ့အသံကို ဖြန်လည်ဆင်းသက်လာခဲ့၏။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မီးတုတ်များ ထွန်းညှိထားသဖြင့်

အလား လင်းထိန်နေ၏။

မိုးဇာသည် တံဆိပ်ကလေးသို့ ရောက်သောအခါ တောင်ပေါ်

သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ဖု မောင်မြတ်သူရ

ထိုအခါ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် မီးရောင်များ လင်းထိန်နေပြီး မီးပုံပွဲကြီး ကျင်းပလျက် ရှိလေ၏။

မိုးစာသည် အတန်ကြာသည်အထိ အိပ်စက်၍ မပျော်နိုင် သဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးရှိ အကြောများကို စိတ်ဖြင့် ချမှတ်ကာ အကြောတစ်ခုချင်း လျှော့ချနေလေ၏။

ထိုနည်းလမ်းကို သူ၏ဆရာ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီး သင်ကြား ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အကြောလျှော့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရှမ်းသိုင်း ဆရာကြီးက

“ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ခန္ဓာကိုယ်တင်းမာမှုတွေထက် အတော်အရေးပါတယ်ကွ။ လူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ တင်းမာမှုတွေရှိနေ သရွေ့ အရှည်အသွေး အပြည့်အဝမထွက်ဘူး။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ တင်းမာမှုတွေကို လျှော့ချလိုက်ရင် လူဟာ ပိုပြီးအောင်မြင်လာနိုင် တယ်။ တရားဓမ္မ ရှာဖွေတဲ့နေရာမှာတောင် တင်းမာမှုတွေက အဆင် ပါဇာယ်ကွ။ တင်းမာမှုရှိနေရင် ဓမ္မနံနီးစပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်

ကြည့်၍

“ လူ့ဘဝ အောင်မြင်ဖို့အတွက် လုံ့လ၊ ဝီရိယချီးစားမှုက အဓိကမကျဘူးလား။ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဘဝအောင်မြင်ဖို့အတွက် စွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယတွေက အလွန်အရေးပါတဲ့ လက်နက်ကြီးတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ တင်းမာမှုတွေက ဒီထက်ပိုပြီးလေးနက်တယ်။ အောင်မြင်ကျော်ကြား တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလည်း တင်းမာမှုတွေရှိတယ်။ လူဟာ အမြင့်ကို ဆောက်ဖို့ကြိုးစားလေလေ တင်းမာမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လေလေပဲကွ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ ဒါဆိုရင် သူဌေးတွေအားလုံး တင်းမာမှုတွေရှိနိုင်တာပဲ။ တင်းမာမှုတွေဖြစ်ပြီး သူတို့ဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးအဖြစ် ရပ်တည် မှတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ စွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယချင်းတူညီတဲ့ သူဌေးနှစ်ဦးမှာ တင်းမာမှု

လျှောက်ချက် သူ့အဖွဲ့က ပိုပြီးထိပ်တန်းရောက်နိုင်တယ်ကွာ၊ ပိုပြီးတော့
လည်း အေးချမ်းသာယာနိုင်တယ်၊ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တင်းမာမှုတွေ
ရှိနေရင် အတွေးသစ်၊ အကြံသစ်၊ စိတ်ကူးသစ်တွေဟာ ရောက်
မလာတတ်ဘူး၊ တင်းမာမှုလျှော့ကျတဲ့လူဟာ စိတ်ကူးသစ်၊ အကြံ
အစည်သစ်တွေ အမြဲတမ်း ဝင်ရောက်လာတတ်တယ်၊ ပြဿနာဖြစ်
လာရင် ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်တယ်၊ အကျပ်အတည်း
က လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကိုလည်း အလွယ်တကူ တွေ့မြင်
နိုင်တယ်၊ တရားဓမ္မကို ရှာဖွေတဲ့နေရာမှာ တင်းမာမှုရှိနေရင် အေးချမ်း
သာယာမှုရဖို့ မလွယ်ဘူး။”

ဟုပြောလေရာ မိုးဇာက စိတ်ဝင်စားစာန်ဖြင့်

“တင်းမာမှုတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်လာရတာလဲ ဆရာကြီး”
တုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက

“တင်းမာမှုတွေဟာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်၊
ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် ကြိုးစားနေတဲ့လူအဖွဲ့ အားစိုက်ပြီး
လုပ်ကိုင်ရတဲ့အတွက် တင်းမာမှုဖြစ်ပေါ်တယ်၊ လောကမှာ အခင်
အခဲ အကျပ်အတည်းတွေ ကြုံတွေ့ပါများတဲ့အခါ တင်းမာမှုတွေပေါ်

ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မျိုးရိုးဗီဇအရလည်း
တင်းမာမှုတွေကို ဖြစ်ပေါ်နိုင်တယ်၊ ငယ်စဉ်အခါက မိသားစုထဲမှာ
ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းမှုတွေခံတဲ့အခါလည်း တင်းမာမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နိုင်
တယ်၊ ရည်မှန်းချက် အမြင့်မားဆုံးထားတဲ့ လူတွေမှာလည်း
တင်းမာမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်။”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက စိတ်ဝင်စားစာန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် တင်းမာမှုတွေဟာ လူတိုင်းမှာဖြစ်ပေါ်နေတာပဲ
လား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက ခေါင်း

ညှိတို၍

“တင်းမာမှုနဲ့ ကင်းတဲ့လူရယ်လို့ မရှိဘူးဘူး၊ အနည်းနဲ့အများ
ခံတွာတယ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ တင်းမာမှုတွေဟာ လူစိတ်ကို အဓိက
ဆက်သွယ်နေတယ်၊ တင်းမာမှုပြင်းထန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ
စိတ်ထဲမှာကျပ်တည်းပြီး ထွက်ပေါက်မရှိသလို ခံစားရတယ်၊ တစ်ခါ
အစ်ရံ အလွန်လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုကိုတောင် ဆုံးဖြတ်ချက်
ချဖို့ ခက်ခဲနေတတ်တယ်၊ တင်းမာမှုရှိတဲ့လူဟာ အောင်မြင်မှုရဖို့

သိပ်ခဲယဉ်းတယ်၊ အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရယူရတယ်၊ တင်းမာမှုကင်းမဲ့တဲ့ လူကတော့ အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို အလွယ်တကူနဲ့ ရယူနိုင်တယ်၊ တင်းမာမှုရှိတဲ့ လူရဲ့စိတ်ဟာ အမြဲတမ်း ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းနေတယ်၊ ထွက်ပေါက် မရှိသလိုပဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်၊ တင်းမာမှု လျော့ကျသွားရင် အောင်မြင်မှုရမဲ့နည်းလမ်းကို အလွယ်တကူ ရှာတွေ့နိုင်တယ်၊ အလွယ်ဆုံးပြောရရင်တော့ တင်းမာမှုဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့စွမ်းအင်ကို မြှင့်သထက်မြင့်အောင် မြှင့်တင်ပေးနိုင်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တင်းမာမှုဟာ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့လည်း အထူးဆက်စပ်နေတယ်၊ တင်းမာမှုရှိတဲ့လူဟာ ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာရေး တဖြည်းဖြည်း ညံ့ဖျင်းလာတတ်တယ်၊ တင်းမာမှုက လူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ ခုခံစွမ်းအားတွေကို ကျဆင်းစေတယ် "

ဟုပြောလေ၏။

အိုအိုအို မိုးဇာက သက်ပြင်းချ၍

" ဆရာကြီးပြောသလိုဆိုရင် တင်းမာမှုက အတော်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ တင်းမာမှုဟာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်နေတယ်၊ ဒီတင်းမာမှုတွေကို

ဘယ်လိုဖြေဖျောက်ရမှာလဲ "

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

" မင်းကို ငါသင်ပေးတဲ့ နည်းတွေဟာ တင်းမာမှုတွေ ဖြေဖျောက်အောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေကွ၊ ဒီနည်းတွေကို လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း တင်းမာမှုတွေကို ပြေပျောက်လာနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် တင်းမာမှုတွေ ပြေပျောက်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို အမြဲလေ့ကျင့်နေရမယ်၊ လေ့ကျင့်မှုကို ရစ်စသွားလို့တော့ မရဘူး၊ တင်းမာမှုတွေ ဖြေပျောက်နိုင်မဲ့ နည်းလမ်းထဲက အလွယ်ကူဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းကတော့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ တင်းမာနေတဲ့အကြောတွေကို စိတ်နဲ့ လျှော့ကြည့်ခြင်းပဲ၊ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ အလိုမကျမှုတွေ၊ ချည်ရွယ်ချက်တွေ၊ ရည်မှန်းချက်တွေ၊ အားကျိုးမာန်တက် လုပ်ကိုင်မှု တွေကြောင့် စိတ်ဟာ တင်းမာလာတယ်၊ စိတ်တင်းမာလာသည် နှင့်အမျှ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့အကြောတွေဟာလည်း တင်းမာလာခဲ့တယ် "

ဟုပြောလေရာ မိုးဇာသည် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးကိုကြည့်၍

“ စိတ်တင်းမာတာနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ အကြောတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ တင်းမာလာတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးတ ခေါင်းညိတ်၍

“ လူ့ရဲ့စိတ်တင်းမာမှုနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ အကြောတွေဟာ တင်းမာမှုက ဆက်စပ်နေတယ်တဲ့။ အကြောလျော့လျော့ကျင့်ခန်းတွေကို ပြုလုပ်လိုက်တာနဲ့ စိတ်ရဲ့တင်းကျပ်မှုတွေက လျော့ကျသွားတာကို လက်တွေ့ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဣဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ ဖြစ်ခြင်းထိုင်ခုံ တစ်ခုမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြေလျော့ထားရမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြေလျော့ထားပြီးရင် ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ တင်းမာနေတဲ့အကြောတွေကို သေချာလိုက်ပြီးတော့ ကြည့်ရှုရမယ့် ဥပမာ ကိုယ့်ရဲ့ခြေဖဝါးမှာရှိတဲ့ အကြောလေးတွေ တင်းမာနေသလား၊ ခြေချောင်းလေးတွေမှာရှိတဲ့ အကြောလေးတွေ တင်းမာနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခြေဖမိုးတွေ၊ ခြေခလုံးတွေ၊ ပေါင်တွေ၊ ဝမ်းဗိုက်ကြွက်သားတွေ၊ ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ နောက်ကျောတွေ၊ လက်မောင်းတွေ၊ လက်ချောင်းတွေ၊ မျက်နှာပြင်တွေရဲ့ တင်းမာမှုတွေကို စိတ်ထဲမှ လိုက်လံကြည့်ရှုရမယ်။ ဒီလိုကြည့်ရှုရင်းနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့

အကြောတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့လာလိမ့်မယ်။ အကြောတွေ ပြေလျော့လာပြီးတဲ့နောက် စိတ်ဟာလည်း တင်းမာမှုတွေ လျော့ကျပြီး အေးချမ်းသာယာလာလိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစာသည် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီး သင်ပေးသည့် နည်းလမ်းအတိုင်း ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ပြေလျော့ပြီး တင်းမာနေသော အကြောများကို စိတ်ဖြင့်လျော့ချကြည့်သောအခါ မကြာမီ ကိုယ်ခန္ဓာရှိ အကြောများအားလုံး ပြေလျော့သွားကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထိုသို့ အကြောများ ပြေလျော့ပြီးသောအခါ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် မိမိ၏စိတ်များ အေးချမ်းသာယာလာကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်းပြီး အေးမြသွားသယောင် ခံစားရ၏။

ရင်ထဲတွင်ရှိသော ပူပင်သောကများလည်း တဖြည်းဖြည်း လျောက်ကွယ်သလို ရှိ၏။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် အရာရာကို အကောင်းမြင်စိတ်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေမိ၏။

မိုးစာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီး သင်ပြပေး

သော အကြောလျော့လှေ့ကျင့်ခန်းများကို အလွန်နှစ်သက်သွားမိ၏။
ထို့ကြောင့် အကြောလျော့လှေ့ကျင့်ခန်းများကို အားလပ်သည့်အချိန်
တိုင်း ကျင့်ကြံနေမိ၏။

အကြောလျော့လှေ့ကျင့်ခန်းများကို ပြုလုပ်ပြီး သူ၏သိုင်း
ပညာအစွမ်းပါ ပိုမိုထက်မြက်ကြောင်း အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးအား မေးမြန်းကြည့်လေရာ
“ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ အကြောတွေ လျော့ကျသွားတဲ့အတွက်
မင်းရဲ့သိုင်းပညာအစွမ်းဟာ ပိုမိုမြီး ထက်မြက်လာတာပဲ၊ လူ့ဗာ
တင်းမာမှုတွေကြောင့် သွက်လက်သင့်သလောက် မသွက်လက်ဘူး
မြေ့လျော့သင့်သလောက်လည်း မပြေလျော့ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့
ပိုပြီးလည်း အပင်ပန်းခံလာနိုင်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ သိုင်းဆရာကြီးထံမှ တင်းမာမှု
လျော့ကျစေသော လှေ့ကျင့်ခန်းမျိုးစုံကို သင်ကြားခဲ့ရ၏။

ထိုသို့ သင်ကြားသော လှေ့ကျင့်ခန်းများအနက် တိရစ္ဆာန်များ
၏ အမူအကျင့်ကိုစောင့်ကြည့်ရသော လှေ့ကျင့်ခန်းလည်းပါရှိ၏။

ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက နေစာလှုံနေသော ကြောင်တစ်ကောင်

ကို ပြု၍

“ အဲဒီကြောင်ရဲ့ကူးခြားမှုကို မင်းသေသေချာချာကြည့်စမ်း၊
ကူးခြားမှု မတွေ့မချင်း မင်း ငါ့ဆီပြန်မလာနဲ့ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာသည် နေစာလှုံနေသော ကြောင်ကို သေချာစွာ
ကြည့်ရှု၏။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုသော်လည်း မည်သည့်ထူးခြားမှုကိုမျှ မတွေ့ရ

မိုးဇာသည် ကြောင်၏လှုပ်ရှားမှုများကို လိုက်လံကြည့်ရှု၍
ကူးခြားမှုကို ရှာဖွေ၏။

သို့သော် ညနေစောင်းသည်အထိ မည်သည့် ထူးခြားမှုကိုမျှ
မတွေ့ရချေ။

ထိုအချိန်၌ ကြောင်သည် ဥယျာဉ်တော်အတွင်းသို့ ဆင်းလာ
ငှက်တစ်ကောင်အား ဖမ်းယူ၍စားသောက်၏။ ထိုသို့စား

သောက်ပြီးနောက် စိုက်ပြည့်သွားသောအခါ မြေပေါ်သို့လှုံချပြီး
ခိုက်၏။

ကြောင်မြေပေါ်သို့ လှုံချပုံကိုကြည့်၍ မိုးဇာသည် မေးခွန်းထဲသို့

လက်ခနဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုအတွေးကြောင့် ကြောင်ရဲ့ ပိုမို၍ သတိထားကြည့်ရှုမိ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုသောအခါမှပင် ကြောင်၏ထူးခြားမှုကို မြင်တွေ့ရသည်။

သည့်နောက်တွင်မူ မိုးစာသည် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးထံသို့ ဝမ်းသာအားရ သွားရောက်၍

“ ဆရာကြီး ကြောင်ရဲ့ထူးခြားမှုကို ကျုပ်တွေ့ပြီ၊ ကြောင်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တင်းမာမှု လုံးဝမရှိဘူး၊ သူဟာ အလွန်ပြေလော့တယ်၊ ငှက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းယူစားသောက်ပြီး မြေပေါ်ထို လှဲချလိုက်တာ ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်တယ်၊ သူ့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တောင့်တင်းပြီး အားစိုက်ထားတဲ့ အမှုအရာ တစ်ခုမှမရှိဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက ခေါင်းညှိ၍

“ မင်းတော်တယ်၊ ကြောင်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ ပြေလော့မှု မင်းမြင်တွေ့နိုင်တယ်၊ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ သဘာဝအတိုင်း ပြေလော့မှု ရှိနေကြတယ်ကွ၊ ဒီလိုဖြစ်တာဟာ လူတွေလောက် အသိဉာဏ် ပညာဖြင့်မားမှုမရှိလို့တဲ၊ လူတွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေထက် အသိဉာဏ်

ပိုမိုပြီးမြင့်မားတယ်၊ ဒီလိုမြင့်မားတဲ့အသိဉာဏ်ကြောင့်ပဲ အလို ရမ္မက်တွေကြီးတယ်၊ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှုတွေ ပိုမိုလာခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် တင်းမာမှုတွေလည်း ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်ကွ၊ တင်းမာမှု နည်းသထက်နည်းတဲ့လူက ပိုပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိလာတတ်တယ်ကွ၊ သူ့ရဲ့မျက်နှာကိုမြင်ရင် အေးချမ်းသိမ်မွေ့မှုကို ခံစားရတယ်၊ သူ့ရဲ့ အသံကိုကြားရင် ဆွဲဆောင်မှုတွေကို သတိပြုမိလိမ့်မယ်၊ တချို့သော လူတွေဟာ ဥပမိရုပ်ကောင်းပါလျက်နဲ့ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် မရှိဘူး ဖြစ်နေတတ်တယ်၊ ဒါဟာ တင်းမာမှုတွေ များလွန်းနေလို့ကွ၊ လူတွေဟာ ကလေးငယ်လေးတွေကိုမြင်ရင် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုပြီး အထိရမ်းနမ်းရှုံ့ချင်ကြတယ်၊ ဒါဟာ ကလေးတွေမှာ တင်းမာမှု တင်းမာမှုမရှိလို့ကွ၊ များသောအားဖြင့် ကလေးတိုင်းဟာ တင်းမာမှု မရှိတတ်တယ်၊ တင်းမာမှုဟာ အသိဉာဏ်ပညာ စတင်တဲ့ အချိန်ကျမှ ဖြစ်ပေါ်လာတာကွ၊ လူတွေဟာ ကလေးတွေကိုမြင်ရင် နူးသားပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့အတွက် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ဆိုကြတယ်၊ တကယ်တော့ ရိုးသားပြီး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့အတွက် တင်းမာမှုမရှိဘူး၊ တင်းမာမှုမရှိတဲ့အတွက် ချစ်ဖို့ကောင်းနေတာပဲ၊ အလွယ်ရောက်လာပြီး ဘဝမှာ ခါးသီးနာကြည်းမှုတွေ ကြုံတွေ့တဲ့

အခါ တင်းမာမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်

ဟု သင်ကြားပေးလေ၏။

မိုးစာသည် တိုညက ဆရာကြီး သင်ပြခဲ့သော တင်းမာမှု အကြောင်းများကို ပြန်လည်တွေးတောရင်း ညဉ့်အတော်နက်သည့် အချိန်မှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

AAA

နောက်နေ့နံနက် မိုးလင်းသောအခါ စခန်းရှိ တော်လှန်ရေး တပ်သားများ အလုပ်ခွင်သို့ အသီးသီးဝင်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

အချို့သော တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် အမဲလိုက်ရန် ဘာထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြ၏။ အချို့မှာ ထင်းခွေခြင်း၊ အခုခပ်ခြင်း အမှုကို ပြုကြ၏။

အချို့လည်း စခန်းရှိ လက်နက်များကို ပြုပြင်နေကြ၏။

မိုးစာသည် ဓားသွေးနေသော တော်လှန်ရေးတပ်သားများကို တည့်ရန် အနီးသို့ ရောက်သွား၏။

ထိုအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားများက မိုးဇာကို လှည့်ကြည့်၍

“ နေပါစေဗျာ၊ ရဲမက်တော်ကြီး ဝင်ကူညီရင် ကျုပ်တို့ကို အပြစ်တင်နေပါလိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးဇာက တော်လှန်ရေးတပ်သားများကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဘာ... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ဝင်ကူညီပေးရင် အပြစ်ဖြစ်မယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်ဖြစ်မှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး တပ်သားတစ်ဦးက

“ ဒီစခန်းမှာ ရဲမက်တော်ကြီးက ဗိုလ်အဆင့်ရှိတဲ့လူလေ၊ ဗိုလ်အဆင့်ရှိတဲ့လူတွေဟာ တပ်သားတွေရဲ့အလုပ်ကို မကူညီရဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်က ဗိုလ်ဟုတ်လား၊ ဘာဗိုလ်မှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ နယ်ချဲ့ကို တော်လှန်ချင်လို့ ဒီစခန်းကို

ရောက်လာတာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ တပ်သားတစ်ဦးက သက်ပြင်းချ၍

“ ရဲမက်တော်ကြီးက ဒီစခန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှ နားမလည်သေးတာကိုး၊ ဒီစခန်းမှာ ဆရာကြီး မင်းယက္ခအဝါအဝင် ခေါင်းဆောင်ဆယ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒီခေါင်းဆောင်တွေက သီးသန့်တဲနဲ့နေရတယ်၊ သီးသန့်အစားအစာကို စားရတယ်၊ ခေါင်းဆောင်တွေလိုအပ်တဲ့အလုပ်တွေကို ကျုပ်တို့တပ်သားတွေက လုပ်ဆောင်ပေးရတယ်၊ ခေါင်းဆောင်တွေ ချိုးဖို့ရေကို စမ်းချောင်းထဲကနေ ကျုပ်တို့ထဲ ခပ်ပေးရတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးဇာသည် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိ၏။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်လည်း အရင်တုန်းက တော်လှန်ရေးလုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အဆင့်အတန်းခွဲခြားတာမျိုးတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမကြုံတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ဆရာကြီးမင်းယက္ခနဲ့တွေ့မှ သေသေချာချာ မေးမြန်းကြည့်ဦးမယ် ”

ဟုပြောလေရာ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးက မိုးစာကို အထိတ်တလန့်ကြည့်၍

“ မိတ်ဆွေ ဆရာကြီးမင်းယက္ခဇ္ဇ၊ စခန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သေသေချာချာ မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ဆရာကြီးမင်းယက္ခ ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ အမိန့်တွေကို ဘယ်သူမှမဆန့်ကျင်ရဘူး။ ဝေလည်း မဝေဖန်ရဘူး။ ဒါဆိုရင် ဒီလူဟာ အပြစ်ပေးခြင်းခံရလိမ့်မယ်။ ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ တော်လှန်ရေးတပ်သားအချင်းချင်း ဝေဖန်တာနဲ့ အပြစ်ပေးမယ်ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးမှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ တပ်သားတစ်ဦးက အဝေးဆီသို့ မျက်လုံးတွေကြည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ဆရာကြီး မင်းယက္ခဇ္ဇမှာ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးကို သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်လို့ ယုံကြည်လိုက်တာနဲ့ စခန်းထိပ်က ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ ကြိုးဆွဲချပြီး သွတ်ဖြတ်လှေ့ရိုတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးစာသည် အလွန်ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားလေ၏။

ထမင်းစားချိန်သို့ရောက်သောအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးသည် မိုးစာစားသောက်ရန် လွန်း အစ်များဖြင့် အစားအသောက်များကို ယူဆောင်လာ၏။

ယွန်းအစ်ထဲတွင် အကောင်းစားဆန်ဖြင့် ချက်ထားသော ထမင်း၊ ယုန်သားဆီပြန်ဟင်း၊ ငပိကြော်၊ မုန့်လာဥချဉ်ရည်ဟင်း စသည်ဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ထား၏။

မိုးစာသည် ထမင်းစားရန် မြင်ဆင်ပြီးမှ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တပ်သားများ၏တံရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

ထိုအခါ တပ်သားများသည် ဆန်ကြမ်းထမင်းကို ငပိစိမ်းစားခြင်း နယ်ဖတ်စာသောက်နေကြောင်း ရင်နင့်ဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုးစာသည် တော်လှန်ရေးတပ်သားများ ဆင်းဆင်းရဲရဲ စားသောက်နေချိန်၌ မိမိသည် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များနှင့် အရသာခံ၍ မစားသောက်လိုချေ။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ယွန်းအစ်များကိုယူ၍ တော်လှန်ရေး

တပ်သားများရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွား၏။

ထို့နောက် အံ့သြတကြီး ကြည့်ရှုနေသော တပ်သားများ၏ နံဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“ဟောဒီက ကျုပ်ရဲ့ဟင်းတွေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ခွဲဝေပြီးစားကြ” ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးက အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“အို... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ရဲမက်တော်ကြီးရယ်၊ ဆရာကြီး သိရင် ကျုပ်တို့ အပြစ်ပေးခံနေရပါဦးမယ်” ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက

“ကျုပ်စားတဲ့ အစားအစာကို ခင်ဗျားတို့ကို ခွဲပေးတာပဲ။ ဘယ်သူကလာပြီး အပြစ်ပေးမှာလဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျေကျေနပ်နပ် ကြီး ခင်ဗျားတို့ကို ပေးနေတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

သို့သော် တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် မိုးစာကျွေးငွေ သော ယုန်သားဆီပြန်ဟင်း၊ မုန်လာဥချဉ်ရည်ဟင်း၊ ငါးပိ ကြော်

စသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မစားဝံ့ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးစာက

“ကျုပ် ဒီမှာရှိနေလို့ ခင်ဗျားတို့ မစားဝံ့ဘူးနဲ့တူတယ်။ ဒါဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ ဟင်းလျာတွေကို ခွဲဝေပေးခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ယုန်သားဟင်း၊ မုန်လာဥချဉ်ရည်ဟင်း၊ ငပိကြော် စသည်တို့ကို ၎င်းတို့ ထမင်းပိုင်းသို့ ခွဲဝေပေးလိုက်ပြီး သူ၏တဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခအဖွဲ့သည် နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ရာတွင် အလွန်မှာမည်သတင်းကြီး၏။

ဆရာကြီး၏အဖွဲ့သည် ဤနယ်တစ်ကြောတွင် လူအင်အား အတောင့်တင်းဆုံးဖြစ်၏။

နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်များက ဆရာကြီး၏အဖွဲ့ကို မဖြိုခွင်းနိုင် သဖြင့် အခြားသော တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များကပင် ဆရာကြီး အား ရှိသေလေးစားကြ၏။

ယခု ဆရာကြီး၏အဖွဲ့၌ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များသည် အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများ ဖြစ်နေကြ၏။

တော်လှန်ရေးတပ်သားများမှာမူ ဆင်းရဲပင်လန်းစွာ နေထိုင်

၉၆ မင်းမြတ်သူရ

စားသောက်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်ဖြင့် တောထဲ၌ အငတ်ခံပြီး နေထိုင်စားသောက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်သူချင်း အတူတူ အခွင့်ထူးပို၍ မယူသင့်ဟု ထင်မြင်မိ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခနှင့်တွေ့ဆုံလျှင် ထိုအကြောင်းများကို ပြောဆိုဆွေးနွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်သောအခါ မြို့သို့ရောက်ရှိနေသော ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏ တပည့်အချို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြ၏။

၎င်းတို့နှင့်အတူ သတင်းဆိုးတစ်ခုလည်း ပူဆောင်လာ၏။

ထိုသတင်းဆိုးမှာ ပုပ္ဖာနယ်တစ်ခုတွင် နယ်ချဲ့အစိုးရအား ကောင်းစွာဒုက္ခပေးခဲ့သော ဗိုလ်ချိုနှင့် သားနှစ်ယောက်အား ဖမ်းမိ သွားပြီဆိုသော သတင်းပင်ဖြစ်၏။

မိုးဇာသည် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဖမ်းဆီးခံရသဖြင့် တိုင်းပြည်နှောင်ရေးအတွက် ရင်လေးသွားလေ၏။

နယ်ချဲ့အစိုးရအား မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ တော်လှန်ရေး အင်အားစုများသည် ရရာလက်နက် စွဲကိုင်၍ တော်လှန်ပုန်ကန် ဖြစ်ကြ၏။

ရုပ်ကိန်းတော် ၉၇

ဝန်းသိုနယ်တွင် ဝန်းသိုခေတ်တွင် ကြီး ဦးဆောင်မြတ်၊ ဆင်ဖြူ များ၌ ဦးဥတ္တမ၊ ဝက်တွင် ဗိုလ်ချို မင်းတုန်းမှ ဗိုလ်ချို၊ နတ်တော်တို့မှ ဗိုလ်မင်းရောင် စသည့် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများ အကြောင်းကို တွေးတောမိလေ၏။

ရွှေဘိုနယ်အောက်တွင် မိမိတို့သို့ မင်းညီမင်းသားများဖြန့်သော နယ်စပ်သိန်းတို့ ညီမိတ်ကိုကုန်ပြီးသည့် နယ်ချဲ့အား ထိုယုံနည်း ဘိုယုံဟန်ဖြင့် တွန်းလှန်လေ၏။

မိမိ၏ ညီတော်တစ်ဦးဖြစ်သော မြင်းစိုင်းမင်းသားမှ လွန်ခဲ့ သော နှစ်အနည်းငယ်ကပင် နယ်ချဲ့ကိုစတင်လှန်ရင်း ကျဆုံး သွား၏။

ထိုနေ့ညက ဆရာကြီးမင်းယက္ခသည် ဖောင်ပေါ်မှ တောင် အောက်သို့ ဆင်းသက်လာပြီး တော်လှန်ရေးတပ်သားများကို မိန့်နှိုး စကားပြောလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးသွား သော ဗိုလ်ချိုနှင့် သားနှစ်ယောက်ကို ဝက်မြူကြောင်း ကြေညာလေ ၏။

ထိုရောက် တော်လှန်ရေးအင်အားစုများကို နယ်ချဲ့ပုလိပ်

များအား အပြင်းအထန် ရှေးမှန်းနေသဖြင့် မိမိတို့၏ တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကို ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ရပ်စဲထားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုနေ့ညက ဆရာကြီးမင်းယက္ခ မိန့်ခွန်းကြောင့် တော်လှန်ရေး တပ်သားများအားလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့၏။

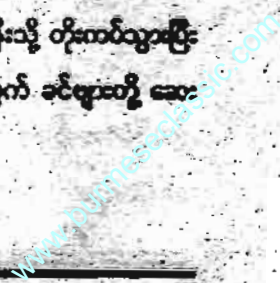
၎င်းတို့သည် နယ်ချဲ့ကို တော်လှန်ရန်သောကြောင့် သားအင်မယားပစ်နှင့် တောထဲသို့ ရောက်ရှိနေသူများဖြစ်ကြ၏။

AAA

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မိုးစာသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး ကိုယ်လက်သန်စင်နေစဉ် တော်လှန်ရေးတပ်သားများ၏ ဖဲဆီမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံများကို ကြားရလေ၏။

မိုးစာသည် ထိုအသံကြားရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားသောအခါ တပ်သားတစ်ဦး ၎င်းတို့ဖောက်နေသဖြင့် ညည်းညူနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

မိုးစာက တော်လှန်ရေးတပ်သားများအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး “ ၎င်းတို့ဖောက်နေတဲ့ တပ်သားအတွက် ခင်ဗျားတို့ ငေးအရာသွားမခေါ်ဘူးလား ” ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တပ်သားများသည် မိုးစာကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍
ငှင်းတို့စခန်းတွင် ဆေးဆရာမရှိကြောင်း ပြောလေ၏။

မိုးစာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ တပ်သားငါးရာလောက်ရှိတဲ့ တပ်စခန်းကြီးတစ်ခုမှာ
ဆေးဆရာမရှိဘူးလား၊ ဒီစခန်းက တပ်သားတွေ နေထိုင်မကောင်း
ဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆေးကုကြမှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တပ်သားတစ်ဦးက

“ ကျုပ်တို့တပ်သားတွေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် ကိုယ့်မှာ
စုဆောင်းထားတဲ့ ဆေးပြီးတိုလေးတွေနဲ့ပဲ ကုသကြရတယ်။ ဆရာကြီး
မင်းယက္ခက တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် အလုပ်လုပ်နေတာဖြစ်တဲ့
အတွက် ဆေးဆရာတို့ ခေါ်မထားနိုင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးစာက သဘောမကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း
၍

“ နှို... ဆေးဆရာတစ်ယောက် စခန်းမှာခေါ်ထားရင်
ဘယ်လောက်များ ငွေကုန်ကြေးကျဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ ဆရာကြီး
မင်းယက္ခတို့လူစုတွေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ

လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးက မဝံ့မရဲဖြင့်

“ ဆရာကြီး မင်းယက္ခတို့ ခေါင်းဆောင်ပိုင်သတ္တမှာ ဆေးကု
ပေးတဲ့ ဆေးဆရာ ဦးလှမျိုးဆိုတာ ရှိပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏ တော်လှန်ရေးစခန်းကို
ထိုအချိန်မှစ၍ မနှစ်မြို့သလိုဖြစ်သွားလေ၏။

ဤစခန်း၌ အစဆရာရာ လူတန်းအားခွဲခြားသော နည်းမျိုးရှိ
လေ၏။

မိုးစာသည် ငှက်ဖျားတက်နေသော တော်လှန်ရေးတပ်သား
ထို ကြည့်၍

“ ဒါဆိုရင် ဒီလူကို ကျုပ်ဆေးကုပေးမယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

သူသည် ရှစ်ဆိုင်ဆရာကြီးနှင့်နေထိုင်စဉ်က ဆေးပညာကို
သင်ကြားဖူးခဲ့၏။

မိုးစာ၏စကားကြောင့် တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည်

အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

“ဟင်... ရဲမက်တော်ကြီးက ဆေးကုတတ်တယ် ဟုတ်လား”

ဟု တအံ့တဩ မေးမြန်းလေ၏။

မိုးစာက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ် ဆေးပညာကို ကောင်းကောင်းများလည်ပါတယ်၊ ငှက်ဖျားတက်နေတဲ့လူနာကို ကျုပ်ဆေးကုပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူ၏တံအိမ်ကလေးသို့ပြန်ပြီး ဆေးလွယ်အိတ်ကို ထုကာ ငှက်ဖျားတက်နေသော လူနာအား ဆေးကုပေးလေ၏။

ထိုသို့ ဆေးကုပေးပြီးနောက်

“ဒီခခန်းမှာရှိတဲ့ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေထဲက မဟာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့လူရှိရင် ကျုပ်အိမ်မှာလာပြီး ဆေးကုရအောင်ပြောလိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ခမ်းသာဖြစ်သွားလေ၏။

မိုးစာသည် မိမိ၌ရှိသော ဆေးများဖြင့် တပ်သားများ၏ ကျန်းမာရေးကို တတ်စွမ်းသလောက် ပြုစုကုသပေးရန် ဆုံးဖြတ်

လိုက်၏။

ထိုသို့ ကြေညာပြီး ညနေစောင်းသောအခါ မိုးစာထံသို့ ဆရာကြီးမင်းယကွ၏ လှယ့်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး

“ဒီမှာ ရဲမက်တော်ကြီး၊ ခင်ဗျားက တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေကို ဆေးကုပေးမယ်လို့ ကြေညာထားတယ်ဆို”

ဟုပြောလေရာ မိုးစာက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ တပ်သားတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ကျုပ်တို့ ကူညီပြီး စောင့်ရှောက်ပေးမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးမင်းယကွ၏ လှယ့်တစ်ဦးက

“ခင်ဗျားဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျုပ်တို့က တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် အသက်ကိုတောင့်ခွန့်ပြီးတော့ တော်လှန်ရေးလုပ်နေကြတာမျှ ဆေးဆရာခေါ်ပြီး ငြို့ပေါ်မှာလို မနေနိုင်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်ကျန်းမာရေးကို ကုလိုက်ပြီးတော့ မထိုင်ကြရတယ်၊ တော်လှန်ရေးလုပ်နေတဲ့ အမျိုးစု ငွေကြေးအလွန်ကုန်တယ်၊ ငြို့ပေါ်က ဆေးဆရာတို့ တောထဲတပ်စိုက်လောက်တဲ့ ငွေကြေးမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားက တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေကို ဆေးကုပေးမယ်”

ဆိုရင် ဆေးဖိုးဝါးခတွေ့ အများကြီး ကုန်လိမ့်မယ် "

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစက

" ဒီမှာ ဒီခခန်းမှာရှိတဲ့ တပ်သားတွေကို ဆေးကုဖို့အတွက် ခင်ဗျားတို့ခင်က ကျုပ် ဇာန်ပြားမှ တောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆေးတွေ အားလုံးရုံ တုန်ကျစရိတ်ကို ကျုပ်ခံမှာဖြစ်တယ် "

ဟုပြောလေရာ ဆရာကြီးမင်းယကူ၏ တပည့်တစ်ဦးက မိုးစကကို မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

" ဆေးဖိုးဝါးခတွေ့ အားလုံး ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ခံမယ် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်များ ချမ်းသာနေလို့လဲ ခုံမက်တော်ကြီး "

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးစက

" ကျုပ်တို့ မြန်မာ့နေပြေတော့စောလင်မှာ ဆေးယက်ပင် သစ်မြစ် သစ်ခွေတွေ ဆေးရွက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီတောင်ဆန့်ကို သွားလာပြီး ရှာနေတုန်းပင်မယ်ဆိုရင် ဆေးပင်၊ ဆေးရွက်တွေ အပြီးတန် သစ်မြစ်၊ သစ်ခွေ တူးလို့မကုန်နိုင်အောင်

တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ခခန်းမှာရှိတဲ့ မကျန်းမောဖြစ်နေတဲ့ တပ်သားတွေကို ကျုပ် တာတန်သူပြီး ကုသပေးနိုင်တယ် "

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးမင်းယကူ၏ တပည့်တစ်ဦးက မိုးစကကို ကျေနပ်သေးဟန်မရှိဘဲ

" ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆရာကြီး မင်းယကူသိအောင် ခွင့်တောင်းဖို့တော့ လိုတယ် "

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစကသည် ထိုနေ့နေ့လယ်မှာပင် ဆရာကြီးမင်းယကူထံသို့ သွားရောက်၍ ခခန်းရှိ တပ်သားများကို ဆေးကုသပေးရန် ဆန္ဒရှိ ကြောင်းပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီး မင်းယကူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်

၌

" ကျုပ်တို့ဟာ ဟိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် အလုပ်လုပ်နေ ကြတာပါ။ တောထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ ဖယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်စားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘွဲ့မှာရေး အခြေအနေအရ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ကို ခေါ်မလားနိုင်ခဲ့ဘူး။

ရဲမက်တော်က တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဆေးသမားတော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြုစုကုသပေးမယ်ဆိုတာ သိရတော့ ကျုပ် အလွန်ဝမ်းသာတယ်။ ဒါကြောင့် အောင်မြင်အောင် ဆတ်ရုပ်ပါ။ **

ဟု ခွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

မိုးစာသည် ဆရာကြီး မင်းယက္ခထံမှ လွယ်လွယ်ကူကူ ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် စိတ်ကျေနပ်ပြီ တောင်အောက်သို့ ပြန်သွား လေ၏။

မိုးစာသည် ထိုနေ့မှစ၍ တော်လှန်ရေးတပ်သားများ၏ ကျန်းမာရေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့၏။

စခန်းရှိတပ်သားအများစုသည် ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းနေသူ များဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် မိုးစာအား ကျေးဇူးရှင်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ယုံကြည်အားကိုးကြလေ၏။

AAA

တစ်နေ့သ၌ မိုးစာထံသို့ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုသူ၏အမည်မှာ မဲခေါင်ဟူ၍ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သောရက်က ငှက်ဖျားဖြစ်၍ မိုးစာကဆေးကုသပေးခဲ့သူဖြစ်၏။

ကိုမဲခေါင်သည် မိုးစာ၏ရှေ့တွင် ဒူးတုပ်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ရဲ့အသက်ဟာ ရဲမက်တော်ကြီးပေးတဲ့ အသက်ဗဲရိပ်

တော့တယ်။ ဒါကြောင့် ရဲမက်တော်ကြီးကို ရိုခိုးကန်တော့ပါဦးစ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျွန်တို့အားလုံး တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေပါ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း နေထိုင်စားသောက်သင့်ပါတယ်။ အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားဆိုတာ မရှိသင့်ပါဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားက မိုးစာ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ဆရာရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သိပ်ပြီးတော့ လေးစားကြည့်ညှိတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို အရေးကြီးတဲ့စကားတစ်ခွန်း ပြောပါရစေ ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစာက ထိုသူ၏အရာဆန်းနေသဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ အရေးကြီးတဲ့စကား ဟုတ်စ၊ ဘယ်လိုစကားမျိုးလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သား ကိုမဲခေါင်

က

“ ဒီစကားက အင်မတန်လျှို့ဝှက်ပြီး ပြောရမှစကားပါ။ စခန်းမှာ မပြောဝံ့ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ တောထဲကို လိုက်ခဲ့စေချင်ပါကယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက ခေါင်းညှိတ်၍

“ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျာနဲ့ ကျွန်ုပ် အခုပဲလိုက်ခဲ့မယ် ”

ဟု ဆိုကာ တော်လှန်ရေးတပ်သား၏ အရောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ကိုမဲခေါင်သည် မိုးစာအား လူသူကမ်းရှင်းသော တောကြီးအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

တောထွင်းရှိ စမ်းချောင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“ ရဲမက်တော်ကြီး ဒီစခန်းကို ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ဆရာကြီး မင်းဗဟကူတို့နဲ့ စိတ်ဓာတ်ချင်း အစစအရာရာ ကွာခြားတာကို သတိပြုမိတယ်။ ကျွန်တို့ဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးကို ချစ်ပွန်းလို့ ဒီစခန်းကို ရောက်လာကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒုလ္လဘအတိုင်း

ပြောရရင် ဒီခန်းကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့လူစုရဲ့ လူတန်းစားခွဲခြားတဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို မနှစ်သက်ခဲ့ဘူး။ ဆရာကြီးမင်းယက္ခနဲ့ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက လူမတွေဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အစစအရာရာ ကွာခြားကြတယ်။ သူတို့ဟာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အစားအစာတွေကို စားသောက်ကြတယ်။ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေကို မှီဝဲကြတယ်။ အစစအရာရာ ကျွတ်တို့ တော်လှန်ရေး တပ်သားတွေထက် သာလွန်ခဲ့တယ်။ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေကတော့ တောထဲမှာ မဝရေစာစားပြီး ထမင်းတောင် နှစ်မမှန်ခဲ့ဘူး။ ဆေးဝါးကုသမှုလည်း မခံယူရပါဘူး။ ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့လူစုဟာ နေ့စဉ် အသားဟင်းကိုစားပြီး ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေ မှီဝဲတယ်။ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အရက်တွေကို သောက်သုံးကြတယ်။ ဒါဟာ ကျွတ်တို့တော်လှန်ရေးတပ်သား အချင်းချင်းတွေခွဲပြီး အုပ်ချုပ်သလိုပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးစာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကြီး မင်းယက္ခရဲ့အဖွဲ့ဟာ ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ အလွန်အင်မတန် ထင်ရှားကျော်စောတယ်။ နယ်ချဲ့တို့ ထွန်းလှန်တဲ့နေရာမှာလည်း သူမတွေအောင် ထူးချွန်တယ်။ ဒါကြောင့်

ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့အဖွဲ့ကို ကျွပ်ဝင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီခန်းကိုရောက်တဲ့အခါမှာ လက်တွေ့မြင်ရတဲ့အကြောင်းတွေဟာ ကျွပ်မျက်စီနဲ့ တပ်အပ်ခြင်လိုသာ ဖန်ရတယ်။ သူများပြောလိုကြားရင် ယုံကြည်နိုင်မယ်ထင်ဘူး။ ဆရာကြီး မင်းယက္ခတို့လူစုရဲ့ လူတန်းစားခွဲခြားတဲ့စနစ်ကိုတော့ ကျွပ်မကြိုက်တာအမှန်ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သား မဲခေါင်က

“ ဆရာကြီးမင်းယက္ခဟာ တကယ်တော့ နယ်ချဲ့အလိုတော်စီရီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးစာသည် ကိုမဲခေါင်၏စကားကြောင့် သူ၏နားကိုပင် ဧတံနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး

“ ဘာ... ဆရာကြီးမင်းယက္ခက နယ်ချဲ့အလိုတော်စီရီ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ နယ်ချဲ့အလိုတော်စီရီက အစိုးရကို တော်လှန်ဖို့ကန်ပျဲမလားဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုမဲခေါင်က

“ ကျုပ်လည်း ဒီကိစ္စကို တော်တော်စဉ်းစားရခက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခကို နယ်ချဲ့တော့ အထူးတူဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက

“ ခင်ဗျားစကားဟာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ တောင်းတယ်၊ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေအတွက်လည်း အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ အတင်းတစ်ခုဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ဒေသေချာချာ ပြောစမ်းပါဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုမခေါင်က

“ ကျုပ်ဟာ တော်လှန်ရေးမလုပ်ခင်တုန်းက မော်လမြိုင်က အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင် မစ္စတာဝိသျှဆိုမှာ ထမင်းမျက်လှစ်ဖူးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဆရာကြီးမင်းယက္ခဟာ မစ္စတာဝိသျှနဲ့ လာပြီး တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးစာက အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“ လူမှားတာများ ဖြစ်နေသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ကိုမခေါင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဆရာကြီး မင်းယက္ခမှ မင်းယက္ခအစစ်ပါဗျာ၊ သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားကြီးကို ကျုပ်မျက်လုံးထဲက မထွက်ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ကထမင်းချက်ဆိုတော့ ဆရာကြီး မင်းယက္ခ စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်ဟာ အရေးပိုင်အိမ်မှာ ထမင်းချက်လုပ်ရင်း အရေးပိုင်အိမ်က ခိုင်းထားတဲ့ မိရဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ချစ်သူဘဝကိုရောက်ခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ အရေးပိုင်ရဲ့တပည့်ဟာ မိရကို မတော်မတရားပြုကျင့်ဖို့ ကြိုးစားတာ နဲ့ ကျုပ်ဟာ ချစ်သူဘဝက မခံချင်ဖြစ်ပြီး အရေးပိုင်ရဲ့တပည့်ကို အားဆီးလိုက်ရာက လက်လွန်သွားခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ မြို့ပေါ်မှာမနေဝံ့တော့ဘဲ ထွက်ပြေးကမ်းရှောင်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့စခန်းကို ရောက်ခဲ့တာပဲ၊ စခန်းကိုရောက်ပြီး ဆရာကြီးမင်းယက္ခကို စတင်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ အလွန်အံ့သြပြီး၊ ကိုယ်မျက်လုံးကိုတောင် မယုံနိုင်အောင် အံ့သွားတယ်၊ ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ နယ်ချဲ့အစိုးရကို အောက်ဘက် အရ ဒုက္ခပေးနေခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခဟာ မော်လမြိုင်မြို့မှာ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်နဲ့ ဗိုလ်တစ်ဆိတ်တွေ့ဆုံတဲ့ မျက်နှာဖြူလှတော်ရီ

ဖြစ်နေတာတွေ့နေရတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဆရာကြီးမင်းယက္ခကို ငြိမ်တုန်းက ကိုယ်မျက်လုံးတောင် ကိုယ်မယုံနိုင်ဘူး၊ လူမှားနေတယ်လို့ တောင် ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မော်လမြိုင်မြို့မှာ အစားအသောက် ပြင်ဆင်ပေးစဉ်အခါတုန်းက ဆရာကြီးရဲ့ လက်မောင်းက ဆေးဆိုးထားတဲ့ အစားအသောက်တွေကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးမင်းယက္ခဟာ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်နဲ့ တိတ်တဆိတ် တွေးခဲ့တဲ့ မျက်နှာဖြူအလိုတော်ရီဆိုတာ သေချာသွားတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးစာသည် ကိုမခေါင်၏စကားကြောင့် ဤစခန်းတွင် ရှိသော တော်လှန်ရေးတပ်သားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် လက်သီးကိုဆုပ်၍

“ခင်ဗျားရဲ့စကားကို ကြားရတာ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး။ ဒီအတိုင်းသာမှန်ခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေးအင်အားစုတွေအတွက် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးမားတဲ့ အခြေအနေကိုရောက်နေပြီ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မခေါင်ကလည်း

“အန္တရာယ်သိပ်ရှိတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ တကယ်တော့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခသာ နှစ်ဖက်ချွန်ဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အားလုံးရဲ့အသက်ဟာ သူ့လက်ထဲမှာပဲရှိတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဆရာကြီးမင်းယက္ခကို သံသယဝင်နေတဲ့အကြောင်း စခန်းမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဝံ့ပါဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာကခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေရဲ့အသက်နဲ့လည်း အများကြီးပတ်သက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဒီစခန်းက တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေ နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ အစိုးရအစိုးရကို ခံရသလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မခေါင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်တို့အောက်ခြေက တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေကတော့ အဖမ်းမခံရပါဘူးဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ချဲ့ဦး လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်က အရေးပိုင်ရဲ့ ဖမ်းဆီးတာကို ခံရပါတယ်။ ဒီစခန်းမှာ ထိပ်တန်းအဆင့် ခေါင်းဆောင်

၁၅။ မင်မြတ်သူရ

ဆယ့်ငါးယောက်ရှိတယ်။ အခုတော့ ဆရာအပါအဝင် ဆယ့်သုံး
ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုမခေါင်၏ စကားကြောင့် မိုးစာသည် တစ်စုံတစ်ရာထို
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး အတန်ကြာသောအခါမှာ
လက်ဖျောက်တီး၍

“ကျုပ်သိပြီ၊ ဒီစခန်းကြီး ဘာကြောင့်ကြီးကျယ်နေသလဲ
ဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားနေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ၊ အခုတော့ အဖြေကို ကျုပ်
သိပါပြီ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာကြီး မင်းယက္ခဟာ နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိ
ဖြစ်မှာ သေချာနေပြီ၊ ကျုပ်ဒီစခန်းကိုရောက်တုန်းက လူအင်အားတွေ
အများကြီး တောကြီးထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတာကို အလွန်အံ့ဩခဲ့
တယ်၊ ဒီနေရာဟာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာတစ်ခုဖြစ်ပေမဲ့ နယ်ချဲ့
စစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ သူလျှိုတွေဟာ နေရာတိုင်းမှာရှိနေတယ်၊ သူတို့တွေ
ဟာ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေကို နှောက်ယောင်ခံပြီးတော့
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေတာပဲ၊ ကျုပ်တွေပူးခဲ့တဲ့ တော်လှန်ရေး
ခေါင်းဆောင်တွေဟာ နေရာအနှံ့ လှည့်လည်ပြီး ပြောက်ကျားစုန်
နဲ့ နယ်ချဲ့အစိုးရကို တွန်းလှန်နေတာ များတယ်၊ ဆရာကြီး

မင်းယက္ခရဲ့လူတွေက ဒီနေရာမှာ အခြေချပြီးတော့ နယ်ချဲ့ကို
တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေတယ်၊ နယ်ချဲ့အစိုးရက ဒီစခန်းကိုမသိဘဲ
နေဘူးလို့ ကျုပ် စဉ်းစားမိတယ်၊ နယ်ချဲ့တွေက ဆရာကြီးမင်း
ယက္ခရဲ့အဖွဲ့တွေကို ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့
ထူပ်ယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဒီအဖြေကို ကျုပ်သိပြီ၊
နယ်ချဲ့တွေက ဆရာကြီး မင်းယက္ခရဲ့အဖွဲ့ကို အင်အားကြီးဆယ်ထက်
ကြီးအောင် မွေးမြူထားခဲ့တာပဲ။”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမခေါင်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“နယ်ချဲ့တွေက ဘာဖြစ်လို့ ဆရာကြီးရဲ့အဖွဲ့ကို အင်အား
ကြီးစေချင်ရတာလဲ။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မိုးစာကသက်ပြင်းချ၍

“နယ်ချဲ့တွေက ဆရာကြီးမင်းယက္ခနဲ့ စည်းစိမ်းကိုက်ပြီးသား
သူ ဆရာကြီးမင်းယက္ခက နှစ်ဖက်ချွန်အလုပ်တွေတိုလုပ်တယ်၊ သူ
ဟာ နယ်ချဲ့ကိုတော်လှန်မယ်ဆိုပြီးတော့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ တော်လှန်
အင်အားစုတွေကို စုစည်းထားတယ်၊ ပြီးတော့ ခေါင်ဆောင်တွေကို
နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိဖြစ်အောင် စည်းရုံးတယ်၊ စည်းရုံးပို့စေရတဲ့

၁၁၀ မင်္ဂလာသေချာ

ခေါင်းဆောင်တွေကို နယ်ချဲ့အကျဉ်းထောင်တွေထဲကို နည်းအမျိုးမျိုး နှိပ်စားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ မဲခေါင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ ဖြစ်နိုင်တယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့လတွေထဲ ကျုပ်တို့စခန်းက အရည်အချင်းရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်သုံးယောက်နဲ့ နယ်ချဲ့အကျဉ်းထောင်ထဲကို ရောက်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဓာကခေါင်းညိတ်၍

“ နယ်ချဲ့အစိုးရက ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ တော်လှန်ရေး အင်အားစုတွေ ကြီးထွားကြီးပွားအောင်မြှောက်ပင့်ပေးထားတယ်။ တော်လှန်ရေးအင်အားစုကြီး ကြီးမားလာသည်နှင့်အမျှ အရည်အချင်း ရှိတဲ့ခေါင်းဆောင်တွေဟာ ဆရာကြီးမင်းယက္ခကို အထင်ကြီးပြီး သူ့ရဲ့လက်အောက်ကို ခိုဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီလူတွေကို ဆရာကြီးက နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိဖြစ်အောင် စည်ရုံးသိမ်းသွင်းကြည့်တယ်။ စည်ရုံး လိုမရတဲ့ လူတွေကို အကျဉ်းထောင်ကိုပို့ပစ်တယ် ”

“ ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခဟာ အမျိုးသား သမ္မတ ဖောက်ကြီးပဲ။ ဒီလူကြီးလူလောကမှာ ရှိနေသရွေ့ တော်လှန်ရေး

အင်အားစုတွေအများကြီး အသက်ပေးရမှာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မဲခေါင်က အားတက်သရော ထောက်ခံ၍

“ ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူဟာ နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိပီပီ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်တွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲကိုပို့မှာ သေချာတယ်။ ကျုပ်တို့ အယ်လိုလုပ်ကြ မလဲ။ စခန်းမှာရှိတဲ့ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တွေကို အသိပေးမှာ လား”

ဟု မေးလေ၏။

မိုးဓာကခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်တို့ ဆန္ဒစောလိုတော့ မပြန်နိုင်ဘူး။ ဒီလူတွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့စကားထက် ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ စကားကို ပိုပြီးယုံကြည် ကြမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီစခန်းဟာ ဟန်ပြစခန်းကြီးဆိုတာ ပေါ်လွင်ပါစာမယ်။ အကြောင်းလဲ ဆိုတော့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးကို ချစ်ရိုးမှန်ရင် တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေကိုလည်း ရင်ဝယ်သာလို့ပဲ သဘောထား မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစခန်းမှာတော့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ တော်လှန်ရေး

အင်အားစုတွေဟာ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကလွဲလို့ ကုန်တုံ့တပ်သားတွေ
ဟာ ဆင်းရဲဝင်ပန်းစွာ နေထိုင်စားသောက်ရတယ်။ နယ်ချဲ့အစိုးရက
တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေထက်၊ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်တွေ
ကို ပိုပြီးတော့ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ချင်ကြတယ်။ တော်လှန်ရေး
ခေါင်းဆောင်တွေမရှိရင် အစိုးရကို ပုန်ကန်တဲ့အမှုတွေ တဖြည်း
ဖြည်း နည်းပါးသွားမယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိကြတယ်။ ဒါကြောင့်
ဆရာကြီး မင်းယက္ခလို့ အလိုတော်ရှိတစ်ယောက်ကို မွေးမြူပြီး
တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တွေကို ဖြိုခွင်းခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ မဲခေါင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ အဟုတ်ပဲဗျို့၊ နယ်ချဲ့တွေဟာ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေ
ထက်ခေါင်းဆောင်တွေကို ပိုပြီးတော့အလိုရှိကြတယ်။ ဒါနဲ့နေပါဦး
ဒီစခန်းမှာ ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့လူယုံ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မဲခေါင်ကမျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့လူယုံ ငါးယောက်လောက်ရှိတယ်။
ဒီလူတွေက ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ တကယ့်အမာခံတွေပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒါဆိုရင်ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့
အကြံအစည်တွေကို ဒီလူတွေကြိုတင်ပြီး သိနေမှာသေချာတယ်။
ဆရာကြီး မင်းယက္ခက နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိဆိုတော့ နယ်ချဲ့တွေနဲ့
အဆက်အသွယ်တော့ရှိမှာပဲ။ သူ ဒီစခန်းက ထွက်ခွာသွားတာ
ရှိသလား ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မဲခေါင်ကခေါင်းညိတ်၍

“ ရှိတယ် ဆရာ၊ ဆရာကြီးမင်းယက္ခက တစ်နှစ်မှာ
လေးကြိမ်လောက် စခန်းကနေ ထွက်ခွာသွားလေ့ရှိတယ်။ သူဟာ
မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်
တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးဟာ နယ်ချဲ့တွေနဲ့ ဆက်သွယ်
တာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးဇာက

“ ဆရာကြီး မင်းယက္ခ နယ်ချဲ့တွေနဲ့ တိတ်တဆိတ်
ဆက်သွယ်တာကို သက်သေပြနိုင်လောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်။
ဆရာကြီးမင်းယက္ခက နယ်ချဲ့အလိုတော်ကြီးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တာ

သေချာချေပြီဆိုရင်တော့ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ အနာဂတ်စဉ်မြို့ရေးအတွက် ဆရာကြီးမင်းယက္ခကို ရှင်းပစ်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးစာ၏စကားကြောင့် မဲခေါင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ ဖြစ်မယ့်လား ဆရာရဲ့၊ ဆရာကြီးမင်းယက္ခက လက်နက် လှူသူအင်အား တောင့်တင်းတယ်၊ သူ့တပည့်တွေအားလုံးဟာ ကိုယ်ခံပညာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တဲ့သူတွေချည်းပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက

“ ကျုပ်ကလည်း ခဲ့မက်တော်ဆိုပြီး၊ နယ်ချဲ့အလိုတော်မီတွေ ကို သူတံသင်ရှင်းလင်ခဲ့တဲ့လူပါ။ ဒီလူကြီးကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း ယှဉ်ပုံပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့ညနေမှာပင် တိုက်ဆိုင်စွာဖြင့် ဆရာကြီးမင်းယက္ခက ၎င်းတို့ ခေါင်းဆောင်များအားလုံးကို ခေါ်ယူလိုက်ပြီး

“ ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေးအင်အားစုတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တိုင်းပြည်လွတ်လပ် ရေးအတွက်

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က စေတီတွေမှာ ကျပ်သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုချင် သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ခရီးထွက်ရမယ်၊ ကျုပ်စခန်းမှာ မရှိတဲ့ အခိုက်မှာ ခေါင်းဆောင်ဟောင်းဆယ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်၊ နယ်ချဲ့ တွေဟာ ကျုပ်တို့စခန်းရှိရာကို ရောက်လာပြီးချေမှုန်းရင်လည်း ချေမှုန်းနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အထူးသတိပီရိယရှိဖို့ ကြိုတင်ပြီး မှာကြားချင်တယ် ”

ဟု ပြောကာ လာမည့်သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ၎င်း ခရီးထွက်မည့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

မိုးစာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခခရီးထွက်မည့်သတင်းကိုကြား သောအခါ ၎င်း၏အနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေ၏။

တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များ၏ ဘဝနောင်ရေးအတွက် လိုအပ်လျှင် ဆရာကြီးမင်းယက္ခအား ရှင်းလင်းပစ်ရမည်။

AAA

သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာကြီး
မင်းယက္ခနှင့် ဂူယံနှစ်ယောက်သည် စခန်းမှထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်ကြ
လေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခ ခရီးထွက်မည့်အကြောင်းကို ထိပ်တန်း
ခေါင်းဆောင်များသာသိရှိကြပြီး လက်အောက်ငယ်သားများ သိရှိ
ခြင်း မရှိကြချေ။

၎င်းတို့သည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခကို အလွန်ယုံကြည်
ကိုးစားကြသူများဖြစ်လေရာ ဆရာကြီးမရှိသည့်အတွက် စိတ်အား
ငယ်သလိုဖြစ်ကြလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခသည် သူ၏ဂူယံနှစ်ဦးနှင့်အတူစခန်း
မှထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်နေလေ၏။

ဆရာကြီးသည် စခန်းမှထွက်ခါနီးတွင် မိုးစာရိုရုံသို့
လျှောက်လှမ်းလာပြီး မိုးစာ၏ပခုံးကိုပုတ်၍

“ ရဲမက်တော်ကြီး မင်းမှာအရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံပါ
တယ်၊ ဒါကြောင့်ဒီစခန်းရဲ့ လုံခြုံရေးကို ဂရုစိုက်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့လူစုသည် ထိုနေ့မှာပင် ခရီး စတင်
ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့အား စခန်းရှိခေါင်းဆောင်များသည်
တောင်ထိပ်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ကြလေ၏။

မိုးစာသည် ခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ ဆရာကြီး မင်းယက္ခ
အား လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရင်း ခဏကြာလျှင် လူသူအရှိပ်အခြေကို
ကြည့်၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

သူသည်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း စခန်းမှကိုယ်
ပျောက်၍ ဆရာကြီးမင်းယက္ခနောက်သို့လိုက်ခဲ့၏။ ဆရာကြီးနှင့်
ဂူယံနှစ်ဦးသည် တောလမ်းခရီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ခရီးသွား

နေလေ၏။

မိုးစာသည် ၎င်းတို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တိတ်တဆိတ်နောက်
ယောင်ခံ၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခနှင့် အပေါင်းအပါနှစ်ဦးသည် လူနေ
အိမ်ခြေများကို ရှောင်ကွင်း၍ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

၎င်းတို့သည် ထိုနေ့ညနေစောင်းသည်အထိ မရပ်မနားခရီး
ဆက်ခဲ့၏။

ထိုရွာများရှိ လူများသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခအား ဆေး
ဆရာကြီးတစ်ဦးဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ဆရာကြီးသည် သွေးဆေး
တော်ကြီးဟု အမည်ပေးထားသော သွေးဆေးများကို ရွာများ၌
သက်ကြီးရွယ်အိုများအား ဝေငှပေးလေ၏။

ထိုသူများသည် ဆရာကြီး၏ သွေးဆေးများကို အထင်
တကြီးဖြင့် တောင်းယူစားသောက်ကြလေ၏။

မိုးစာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့လူစု မရိပ်မိအောင်
အနောက်မှနောက်ယောင်ခံပြီးလိုက်ခဲ့၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခသည် ထိုနေ့ည မှောင်ရီသန်းစပြုသော
အခါ မြို့ပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။ မြို့အစွန်ရှိ ဘုန်းကြီး

ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းသို့ သွားရောက်ပြီး တည်းခိုခွင့်တောင်း
ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မိုးစာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့လူစုရောက်ရှိပြီး အတန်
ကြာသောအခါမှပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ လူမသိ သူမသိ
ခိုးဝင်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲတွင် အမှောင်ရိပ်ခို၍
လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့ လူစုသည်
ကျောင်းကြီးအနောက်တက်ရှိ ရေပဲကြီးပေါ်တွင် တည်းခိုကြောင်း
တွေ့ရလေ၏။

မိုးစာသည် ရေပဲအနီးသို့ တိတ်တဆိတ်ကပ်သွားပြီး ၎င်းတို့
၏ပြောစကားများကို နားထောင်ရန်ကြိုးပမ်းလေ၏။

ထိုနေ့ညက ဆရာကြီးမင်းယက္ခနှင့် အပေါင်းအပါနှစ်ဦး
သည် မီးအိမ်နီလေးထွန်း၍ ရှေ့ဆက်ရမည့် လှုပ်ငန်းများကို
ပြောဆိုနေကြ၏။

ဆရာကြီး မင်းယက္ခက

“ လောလောဆယ် သာယာဝတီမြို့ကိုသွားပြီးတော့ မေရန်
တွေ့ရမယ်၊ မေရန်ငါတွေ့ရတာ လတွေ့အတော်ကြာနေပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာကြီး၏တပည့်တစ်ဦးက သဘောကျ
သောအခါအောင်ဖြင့်

“ မေရီဆိုတဲ့မိန်းမကတော့ ဆရာကြီးကို အတော်စွဲတာပဲ
နော် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာကြီး မင်းယက္ခက တပည့်၏စကားကိုကြားသောအခါ
တဖတ်ဖတ် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ဟုတ်တယ်၊ မေရီက ငါ့ကိုတော့ နှစ်တွေဘယ်လောက်ပဲ
ကြာကြာ အမြဲတမ်းစွဲလမ်းနေတာပဲ၊ ငါနဲ့မတွေ့ရတာကြာရင်
အလွန်သတိရတဲ့အကြောင်း တသသပြောဆိုလေ့ရှိတယ် ”

ဟု ဝုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေလေ၏။

ဆရာကြီး၏တပည့် တစ်ဦးကလည်း အားကျဟန်ဖြင့် ကြည့်
၍

“ ဆရာကြီးရဲ့ဆေးတွေစွာ အတော်စွမ်းပုံရတယ်နော်၊
မေရီလို အင်္ဂလိပ်ချောချောကြီးတစ်ယောက်ကတောင် ဆရာကြီးကို
ဒီလောက် စွဲလမ်းနေတာ၊ ဗမာမတွေ့ဆိုရင်တော့ ဘယ်လောက်များ
တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်မလဲ မသိဘူးနော်၊ ဆရာကြီးရဲ့ဆေးတွေကို တပည့်

တွေကိုလည်း မျှဝေပေးပါဦး ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးမင်းယက္ခက တဟား
ဟားရယ်မော၍

“ ဟား... ဟား... ဟား... အချိန်တန်ရှင်တော့ မင်းတို့
တို့ မျှဝေပေးပါ့မယ်ကွာ၊ လောလောဆယ်တော့ သာယာဝတီမှာ
ငါနဲ့မေရီနဲ့တွေ့ဆုံပြီး ရွှေဆက်ရမဲ့ လှစ်ငန်းတွေအကြောင်းကို
ဆွေးနွေးလိုက်ဦးမယ်၊ မေရီနဲ့မတွေ့တာကြာလို့ ငါလည်း သူ့ကို
တွေ့ချင်နေတာကွ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

မိုးစာသည် ၎င်းတို့၏စကားများကို နားထောင်ပြီး ဆရာကြီး
မင်းယက္ခတို့လူစုသည် ရိုးသားသူများမဟုတ်ကြောင်း ပိုမို၍
ပေါ်လွင်သွားလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခသည် တော်လှန်ရေးအင်အားစုများ
ရွှေတွင် သူတော်ကောင်းကြီး အမည်ခံထားသော်လည်း လက်တွေ့
တွင် မျက်နှာဖြူမိန်းမများနှင့် တိတ်တခိုးပျော်ပါးသူ ဖြစ်လေ၏။

မိုးစာသည် သာယာဝတီမြို့သို့ ရွှေမှဦးဆောင်၍ သွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တို့ကြောင့်မနက်အရက်တက်အချိန်မှာပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ
တိတ်တဆိတ်ထွက်၍ လမ်း၌တွေ့ရသော ကားတစ်စီးကိုတားကာ
ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

AAA

ဝေဖန်ခံ၊ နှစ်ပြုံးပေးစားများ ရေးသားလိုပါလျှင်
မင်းမြတ်သူရ
အပုတ်ဂူ၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်း၊
လိပ်ပျံ့ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

မိုးစာသည် မြို့များ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ကျော်ဖြတ်ပြီး
သာယာဝတီမြို့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ သာယာဝတီမြို့သို့ အစိုးရ
ရုံးထိုင်သော မြို့ဖြစ်သဖြင့် အလွန်စည်ကား၏။

မိုးစာသည် ကားဂိတ်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်
မထင်မရှား အမူအရာဖြင့် ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့ လူစုကို စောင့်ကြို
လေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ဆရာကြီးမင်းယက္ခနှင့် တပည့်နှစ်ဦး
သည် ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီးပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏။ ဆရာကြီးမင်း
ယက္ခတို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်၍ မိုးစာသည် အလွန်နူးညံ့
သွားလေ၏။

ဆရာကြီးသည် သတ္တလတ်ဦးထုပ်၊ သတ္တလတ်ကုတ်အတို နှင့် သတ္တလတ်ကောင်းဘိတို့ကို ခေတ်မီမီဝတ်ဆင်ထား၏။

ဆရာကြီး၏ တပည့်နှစ်ဦးမှာလည်း ဘန်ကောက်လုံချည်း ဝိုက်ကပ်အင်္ကျီ၊ ရှူးဖိနပ်စသည်တို့ဖြင့် လူကုန်ထဲများ၏ ဝတ်စားဆင် ယင်မှုအတိုင်း ဝတ်ဆင်ထားကြလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခနှင့် တပည့်နှစ်ဦးသည် မြင်းလှည်းတစ်စီး ကို ငှားရမ်း၍ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ပျော်ပွဲစားရုံကြီးတစ်ရုံသို့ ဦးတည် သွားလာနေလေ၏။

ထိုပျော်ပွဲစားရုံကြီးသည် သာယာဝတီမြို့၌ အကြီးမားဆုံး စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖြစ်၏။

မိုးစာသည် ၎င်းတို့၏အနောက်မှ ဝိတ်တဆိတ်နောက်ယောင် ခံလိုက်ခဲ့လေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့သည် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်သော အခါ အပေါ်ထပ်သို့ ဦးတည်၍ တက်သွားကြောင်းတွေ့ရ၏။

မိုးစာသည် ပျော်ပွဲစားရုံအောက်ထပ်အပိုဝင်၍ ထောင့်စွန်း ကျသော စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့လူစုအား စောင့်နေ လေ၏။

အတန်ကြာသည်အထိ ဆရာကြီးတို့လူစု ဆင်းမလာသော အခါ မိုးစာသည် အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

ထိုအခါ အနီးသို့ စားပွဲထိုးတစ်ဦးရောက်ရှိလာပြီး “ဟေ့လူ... အပေါ်ထပ်ကို မတက်ရဘူး၊ အောက်ထပ်မှာပဲ စားသောက်လို့ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးစာက လေသံအမောဖြင့်

“ဒီမှာ ကျုပ် ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ တပည့်ဗျာ၊ ဆရာကြီး တက်သွားလို့ ကျွန်ုပ်လိုက်လာတာ၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုသူသည် မိုးစာကို သေချာစွာကြည့် ၍

“ဪ... ခင်ဗျားက ဆရာကြီးရဲ့တပည့်စဉ်း၊ မသိလို့ မြှော့မိတာ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ဒါဆိုရင် ဆရာကြီးတို့လူစု အပေါ်ဆုံး ထပ်ကို တက်သွားတယ်၊ လိုက်သွားကြပါ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးစာသည် ဖာနီပါပြီဖြင့် လှေကားထစ်များကို တက်သွားမိခဲ့

လေ၏။

၁၅၄ ● မင်းမြတ်သူရ

ဒုတိယထပ်သို့ရောက်သောအခါ လူသူကင်းရှင်းနေပြီး အိမ်တစ်ခုလုံးကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများဖြင့် လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

မိုးဖာသည် တတိယထပ်သို့ခြေသံမကြားအောင် ဆက်လက်၍ တက်သွားလေ၏။

တတိယထပ်သို့ရောက်သောအခါ ဝန်တောအနီး၌ အသံကြား၍ ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ စာပေတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏ တပည့်နှစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခကိုမူ မမြင်ရချေ။ မိုးဖာသည် တတိယထပ်ရှိ အခန်းများသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်းထဲမှ လူသံများကိုကြားရသဖြင့် ထိုအခန်းဝမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဆရာကြီးမင်းယက္ခနှင့် စကားပြောဆိုနေသော ချောမောလှပသည့် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုမိန်းမသည် အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး အလွန်စွဲမက်စွယ်ကောင်းကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် မြန်မာစကားကို ကောင်းမွန်စွာ ပြော

တတ်ပြီး ဆရာကြီးမင်းယက္ခကို ငြိစိတိကြည့်၍

“ အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်မ သတိရနေတာ၊ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ အစ်ကိုကြီးနဲ့ပြန်တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ”

ဟုပြောလေရာ ဆရာကြီးမင်းယက္ခက သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဟီး ဟီး... အစ်ကိုကြီးလည်း ခေရီကို သတိရနေပါတယ်။ ”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာဖြူမိန်းမကို လှမ်း၍ဖက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့် တိုးဝင်လိုက်၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခသည် မျက်နှာဖြူမိန်းမ၏လက်ကိုဆွဲကိုင်၍ ခုတင်ဆီသို့ ဦးတည်ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်တွင် ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး ဆရာကြီးမင်းယက္ခက

“ အစ်ကိုကြီးတို့စခန်းရဲ့ အခြေအနေကတော့ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အရှည်အချင်းရှိတဲ့ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တွေ စခန်းကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခိုဝင်လာကြတယ်။ ”

ဟုပြောလေရာ မျက်နှာဖြူမိန်းမက ဆရာကြီးမင်းယကွတို့ အားရဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မျိုးချစ်တော်လှန်နေ သမားတွေထဲက ဘယ်သူတွေ စခန်းကိုရောက်လာသေးလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးမင်းယကွက

“ဒီတစ်ခေါက် စခန်းကို ရောက်လာတဲ့ကောင်က တကယ့် ကို ဒီတိဒီတိကြဗျ၊ သူ့နှာမည်ကို မေရီတို့ကောင်းကောင်းကြီး ကြားဖူးတယ်၊ ဒီကောင်က အသက်ငယ်ပေမဲ့ အတော်စွမ်းတဲ့ ဇကောင်ကွ၊ သူ့ကို မေရီတို့ အပိုင်းအပိုင်းက ရဲမက်တော်လို့ ခေါ်ကြ တယ်”

ဟုပြောလေရာ မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် အလွန်အံ့ဩသွား လေ၏။

မိုးစာသည် ဆရာကြီးမင်းယကွက မိမိအကြောင်းကို ပြောဆို နေသဖြင့် စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်လိုက်၏။ မျက်နှာဖြူမိန်းမက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“အိုး... ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ရဲမက်တော် ဆိုတဲ့ကောင်က ကျွန်မတို့ အာဏာပိုင်တွေကို အများကြီး ဒုက္ခပေး

တယ်၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်မတို့ရဲ့အလုပ်တွေ အနှောင့်အယှက် အများကြီးဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သူ့လိုလူမျိုးကို ကျွန်မတို့ အရှင်မလိုချင်ဘူး၊ စည်းရုံးနေဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါတည်းဖမ်းပြီး တော့ ကျွန်းပို့လိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီကောင်ဟာ အခုတွေများ လွန်းလို့ ကျွန်းတောင် ရောက်မယ်မထင်ဘူး၊ သေဒဏ်ပေးခံရမှာ သေချာတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဆရာကြီးမင်းယကွက မျက်နှာဖြူမကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟီး ဟီး... မေရီတို့ စိတ်တိုင်းကျ ရဲမက်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ပို့ပေးပါ့မယ်၊ အခုတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မေရီ မတွေ့ရတာ ထည်းကြာပြီ၊ ကုန်သွားတဲ့အချိန်တွေကို အတိုးချပြီး ချစ်လိုက် ကြရအောင်”

ဟုပြောလေရာ မျက်နှာဖြူမက ဆရာကြီးမင်းယကွအား ညှိုငင်အားကောင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး သူ၏ ဂါဝန်ကို ချွတ်ရန် ကြံလိုက်၏။

မိုးစာသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုဆက်၍မကြည့်လို တော့သဖြင့် အိမ်ကြီးအနောက်ရို ခန်းစည်းအကွယ်တွင် စောင့်ရှုနေလေ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ဆရာကြီးမင်းယကွသည် မျက်နှာဖြူမအား နှုတ်ဆက်၍

“အစ်ကိုကြီးတို့ သာယာဝတီအနီးက ဖားရွှေကျော်ရွာကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်။ ညနေဖောင်းရင် ပြန်ရောက်လာခဲ့မယ်။ ဒီတော့မှ မေရီနဲ့ အတိုးချပြီး ချစ်ရဦးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မျက်နှာဖြူမသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဆရာကြီးမင်းယကွနှင့် တပည့်နှစ်ဦးသည် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ဆင်းသွားကြလေ၏။

ခဏကြာလျှင် အိမ်ကြီး၏အနန်းထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေသော လူဇာစ်ဦးထွက်လာလေ၏။

ထိုသူက မျက်နှာဖြူမကို အရိုအသေပြု၍

“ဆရာကြီးမင်းယကွတို့လူစု ထွက်သွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဆက်ပြီး လုပ်ရမလဲ။ အစိန်ရှိပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမက

“ဒီလူကြီး ဖားရွှေကျော်ရွာ မရောက်မီ ကုလားစစ်ပုလိပ်ရဲ့

အဖမ်းခံရလိမ့်မယ်။ ဒီလူကြီးရဲ့ မိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားပြီပေါ့”

ဟုပြောလေရာ ထိုသူက မျက်နှာဖြူမကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဆရာကြီးမင်းယကွကို ဆက်ပြီးတော့ အလုံးပြုဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိတော့ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမက အဝေးသီသို့ ငေးကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီလူကြီးဟာ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးအနေနဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတာ နှစ်တွေအတော်ကြာပြီ။ ဒီလူကြီးကို ဆက်ရွေးထားရင် ငါတို့အတွက် အကျိုးယုတ်ရုံပဲရှိမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူကြီးထို ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေလက်အပ်ပြီး ကြိုးစင်ပို့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ၎င်းတို့၏ စကားများကို ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေသော မိုးဇာသည် မျက်နှာဖြူမ၏ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာပုံကို တအံ့တဩ တွေ့မြင်ရလေ၏။

မျက်နှာဖြူမနှင့် မေးမြန်းနေသူက

“ ဆရာကြီးမင်းယကွဆီမှာ ရဲမက်တော်ဆိုတဲ့ကောင် ရောက်
နေတယ်ဆို၊ ဒီကောင်ကို တယ်လိုဆက်လုပ်မှာလဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမက ကောက်ကုတ်စွာ
ပြောလိုက်ပြီး

“ မင်းယကွဆိုတဲ့ ကောင်ကြီးကို ကုလားစစ်ပုလိပ်လက်အိမ်
ပြီးရင် မင်းယကွရဲ့စခန်းကိုလည်း ခေ့ခေ့ညက်ညက် ကျေအောင်
ချော့နှိပ်စစ်မှာပါ။ ဒီအခါမှာ ရဲမက်တော်ဆိုတဲ့ကောင်လည်း အသက်နဲ့
ကိုယ် နှိုးစားကွဲမှာသေချာတယ်။ ကဲ... မင်းကလည်း အမေးအဖြိုး
ထူလိုက်တာ၊ ငါသိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ခဏလောက် အနားယူမှဖြစ်
မယ် ”

ဟုပြောကာ သူမ၏ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး တံခါးကို
ပိတ်ချလိုက်လေ၏။

မိုးစာသည် ထိုအခါမှပင် မျက်နှာဖြူမိန်းမနှင့်အဖွဲ့၏ ရည်ရွယ်
ချက်ကို ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

မေရီဆိုသော မျက်နှာဖြူမသည် တော်လှန်ရေးတပ်သားများ
အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန်အတွက် ဆရာကြီး မင်းယကွအား
နှစ်ဖက်ချွန်အဖြစ် လူယုံမွေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

မျက်နှာဖြူမသည် ဆရာကြီးမင်းယကွကို ရှင်းလင်းပြီးလျှင်
စခန်းရှိ တော်လှန်ရေးတပ်သားများကို ကုလားစစ်တပ်လွှတ်၍
အပြီးအပိုင် ချော့နှိပ်ပစ်မှာ သေချာ၏။ မိုးစာသည် စခန်းတွင်
ထူရစ်ခဲ့သော တော်လှန်ရေးတပ်သားများအတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်
သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကုလားစစ်ပုလိပ်နှင့်ပတ်သတ်သော သတင်းတို့
လေးရန်အတွက် စခန်းသို့ အမြန်ဆုံးပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

AAA

ဤသို့ဖြင့် မိုးစာသည် ၎င်းတို့၏ တော်လှန်ရေးတပ်စခန်းရှိရာ သို့ အရောက်ပြန်ခဲ့၏။

သူသည် တောတောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး စခန်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

မိုးစာ စခန်းသို့ရောက်သောအခါ စခန်းရှိ ခေါင်းဆောင်ငယ် များက မိုးစာကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ပြီး

“ ဒီမှာ ရဲမက်တော်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့စခန်းကို ဝင်ချင် သလိုဝင်၊ ထွက်ချင်သလို ထွက်လို့ရမလား၊ ခင်ဗျားမှာ အရည် အချင်းရှိတယ်ဆိုပြီး ဒီလို စည်းကမ်းမဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ ကျုပ်တို့ လတ်မခံဘူး၊ ဆရာကြီး မင်းယက္ခလာရင် ခင်ဗျားကို အပြစ်ပေး လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ဖမ်းဆီးတာကို ခံပါ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မိုးစာသည် ၎င်းအား သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားသော ခေါင်းဆောင် ကိုကြည့်၍

“ ဒီမှာ ကျုပ်စခန်းကိုပြန်လာတာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သတင်းကိုပေးမလို့ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခလည်း နယ်ချဲ့ အစိုးရရဲ့ ဖမ်းဆီးတာကို ခံလိုက်ရပြီ၊ ခင်ဗျားတို့စခန်းကိုလည်း ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေ ဖျော့ညက်ညက်ချော့ချော့တော့မယ် ”

ဟုပြောလေရာ ခေါင်းဆောင်များအနက် အချို့သောခေါင်း ဆောင်များသည် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

သို့သော် မိုးစာကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရှယ်ထားသော ခေါင်းဆောင်က ယုံကြည်ဟန်မရှိဘဲ ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဟေ့လူ... ဆရာကြီးမင်းယက္ခကို ဘယ်လိုနယ်ချဲ့ စစ်ပုလိပ်ကမှ ဖမ်းလို့မရဘူးဗျ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ထံ ယန်ကြွတ် သတင်းတွေ လာပေးမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားဟာ ရဲမက်တော်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ စခန်းကို ဝင်ချင်သလိုဝင်၊ ထွက်ချင်သလိုထွက် လုပ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေဟာ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေရဲ့ အလယ် မှာ စံပြအဖြစ် နေထိုင်ရမှာဗျ၊ ခင်ဗျားလို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့လုပ်လုပ်ကို

ဆရာကြီး မင်းယက္ခသိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး "

ဟုပြောလေ၏။
ထိုအခါ မိုးဇာက

"ဟေ့လူ ခင်ဗျားအတော် မိုက်တွင်းနက်တဲ့လူပဲ။ ဆရာကြီး မင်းယက္ခဟာ တကယ်တော့ နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိကြီး၊ သစ္စာဖောက်ကြီးဗျ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို နယ်ချဲ့လက်ထဲ ထည့်ဖို့ စနစ်တကျ ကြံစည်ထားတာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်ုပ်ရင်းပြမယ် "

ဟုဆိုကာ ဆရာကြီးမင်းယက္ခနှင့် သူ၏တပည့် နှစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်နေသော နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ရှင်းလင်းပြလေ၏။ မိုးဇာ၏ စကားကို ခေါင်းဆောင်အချို့က ယုံကြည်ဟန်ရှိသော်လည်း ကျန်လူများက ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။

မိုးဇာအား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်သူသည် ဆရာကြီး မင်းယက္ခ၏ လူယုံဖြစ်၏။
၎င်းသည် မိုးဇာ၏စကားကို မည်သို့မျှ လက်ခံခြင်းမရှိချေ။ ထို့ကြောင့်

"ဟေ့လူ... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ဆရာကြီးနဲ့ တော်လှန်ရေး တပ်သားတွေကို ရန်တိုက်ပေးတဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျားလို လူမျိုးထို

ဒီလောကမှာ အရှင်ထားလို့တောင် မကောင်းဘူး "

ဟုဆိုကာ မိုးဇာအား သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုခေါင်းဆောင်များသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏ လူယုံများဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့၏လျှို့ဝှက်ချက်အတွက် မိုးဇာအား အမြတ်ရှင်းရန် ကြံစည်လိုက်၏။

မိုးဇာသည် အန္တရာယ်ကျရောက်နေသဖြင့် မြေပေါ်တွင်ရှိနေသော ခဲလုံးတစ်လုံးကို ခြေဖြင့် ခတ်တင်လိုက်ရာ ထိုခဲလုံးသည် သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသော ရန်သူ၏နဖူးအား ထိမှန်သွားပြီး ရန်သူသည် အားခနဲအော်၍ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

မိုးဇာသည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ တစ်ဝတ်ချွမ်းတိုး၍ ရန်သူနှစ်ဦး၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ရန်သူများသည် လျှင်မြန်လွန်းသော မိုးဇာကို စာနာတင်ကြည့်ရှုနေစဉ် မိုးဇာ၏ အနီးကပ်တိုက်ကွက်များကို ဓမ္မဓလှယ်လိုက်ရ၏။

ရန်သူသုံးယောက်ကို အနိုင်ယူပြီးသောအခါ ကျန်သော ခေါင်းဆောင်များသည် မိုးဇာအား တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ခေါင်း

ဆောင်တစ်ဦးက ရှေ့သို့တိုးလာကာ

“ ဒီမှာ ရဲမက်တော်ကြီး၊ ဆရာကြီးမင်းယက္ခဟာ နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိဆိုတာ အမှန်ပဲလား ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များအဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို စီကာပတ်ကုံး ပြောပြလိုက်လေတော့၏။

တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏ အကြောင်းကို ကြားသောအခါ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ကြ၏။ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက

“ ကျုပ်တို့စခန်းကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုတစ်မည် ခံစားနေရတာ ကြာပြီဗျ။ ကျုပ်တို့ တောကြီးထဲမှာ စခန်းချထားတာကို နယ်ချဲ့အစိုးရက ရိပ်စားမိနိုင်တယ်။ နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်တွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ချီတက်ပြီး တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့စခန်းဟာ ပြိုကွဲသွားမှာပဲ။ နယ်ချဲ့တွေကို ဘယ်တော့မှ တွန်းလှန်နိုင်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့စခန်းကို နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်တွေ ထိုးစစ်ဆင်တာ တစ်ကြိမ်မှမရှိဘူး။ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ အင်းဆိုင်၊ လက်ပွဲတွေရဲ့အဖွဲ့

ကြောင့်လို့ထင်နေတာ၊ အခုတော့ အကြောင်းစုံသိလိုက်ချပြီ။ ရဲမက်တော်ကြီးပြောသလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့စခန်းမှာ နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ အန္တရာယ်နဲ့ကြုံတွေ့တော့မှာပဲ။ ကျုပ်တို့အားလုံး ဒီစခန်းကနေ အမြန်ဆုံး လူစုခွဲပြီး ထွက်ခွာမှဖြစ်တော့မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒီစခန်းမှာရှိတဲ့ တပ်သားတွေအားလုံးကို ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး အသိပေးမှဖြစ်မယ် ”

ဟုဆိုကာ မိုးစာကိုယ်တိုင် တော်လှန်ရေးတပ်သားများအားလုံးကို ခေါ်ယူ၍ နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်များ၏ အန္တရာယ်အကြောင်းကို ပြောဆိုလေ၏။

တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် မိုးစာ၏စကားကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကြ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက လွန်စွာယုံကြည်ကိုးစားသူများသည် မိုးစာ၏စကားသည် မဖြစ်နိုင်ဟူ၍ပင် ထင်မြင်ချက်ပေးကြ၏။

တော်လှန်ရေးတပ်သားများ မယုံသကဲ့သို့ဖြစ်စေရန် စခန်းရှိမှူးတို့ ယုံကြည်လောက်သော တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်အချို့က

ဝင်ရောက်ထောက်ခံကြ၏။

ဆရာကြီးမင်းယကွ၏ လူယုံသုံးယောက်မှာလည်း မိုးစအေး
မယုဒိုင်သဖြင့် ၎င်းတို့၏အပြစ်များကိုဝန်ခံပြီး ဆရာကြီးမင်းယကွနှင့်
အတူ မှားယွင်းခဲ့ဖူးကြောင်း ဝန်ခံလေ၏။

ထိုအခါမှပင် မိုးစာက

“ ကျုပ်တို့အားလုံး တိုင်းပြည်အတွက် အလွန်အရေးကြီးတဲ့
အချိန်မှာ အခုလို လူစုခွဲရတာ ဆုံးရှုံးဆစ်နာမှုကြီးတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဒီစခန်းကြီးမှာပဲ ဆက်ပြီးနေထိုင်မယ်ဆိုရင် ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေနဲ့
ဖြိုခွဲတာကို ခံရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အားလုံး အမြန်ဆုံး
လူစုခွဲကြမယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် လိုအပ်လာတဲ့အချိန်
ရောက်ရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်အရပ်ကိုပဲရောက်နေရောက်နေ အမြန်လာ
ပြီး စုစည်းကြရမယ်”

ဟုပြောကာ တော်လှန်ရေးတပ်သားများကို လူစုခွဲရန် ပြောဆို
လိုက်လေ၏။

ထိုအခါတော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် ၎င်းတို့၏ အထွတ်
အပိုများကို အလျင်အမြန်သယ်ယူ၍ စခန်းမှ လူစုခွဲ၍ ထွက်ခွာ
သွားလေ၏။

မိုးစာသည် တောင်ကုန်းကြီးပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်၍
တရွေရွေထွက်ခွာသွားသော တော်လှန်ရေးတပ်သားများကိုကြည့်၍
တိုင်းပြည်၏အနာဂတ်အတွက် ရင်လေးနေမိ၏။

သူသည် မင်းညီမင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း နန်းတွင်း
တွင် နေထိုင်စဉ်ကာလများကို မေ့ပျောက်ထားခဲ့လေ၏။

ငယ်စဉ်က နန်းတွင်း၌ နေထိုင်စဉ်က အရပ်သားများ၏
ဘုရားထူးခံဖြစ်ခဲ့ပြီး ရှိခိုးဖူးမျှော်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ ထ

ခုတော့ သူသည် သာမန်အရပ်သားတစ်ဦးနှင့် မည်သို့မျှ
ခြားနားခြင်းမရှိတော့ချေ။

မိုးစာသည် တိုင်းပြည်ကြီး လွတ်မြောက်ရေးအတွက်
ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ဆောင်ရွက်ရန် မိခင်နှင့်လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ပုံကို
သတိရ၏။

ယခု ဆရာကြီးမင်းယကွ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို တော်ထုတ်နိုင်ခဲ့
သဖြင့် တော်လှန်ရေးတပ်သားပေါင်းများစွာ၏ အထွတ်အပွားကို
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရခဲ့၏။

သူသည် ဆရာကြီးမင်းယကွနှင့် တိုက်တိုက်ပုန်းတော်သင်း
ဖြစ်ခဲ့သော မျက်နှာဖြူမထံသို့ သွား၍ ၎င်းတို့၏ လျှို့ဝှက်သော

အကြံအစဉ်များကို စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် တော်လှန်ရေး တပ်စခန်းကြီးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် မျက်နှာဖြူမနှင့် ဆရာကြီးမင်းယာတွဲ တွေ့ဆုံရာ သာယာဝတီမြို့ရှိ ပျော်ပွဲစားရုံကြီးသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ထိုပွဲပျော်စားရုံကြီးသို့ရောက်သောအခါ ဝင်ရောက် စားသောက်လေ၏။ ထိုသို့ စားသောက်ရင်း မျက်နှာဖြူမ၏ အရိပ်အခြေကို စုံစမ်းလေ၏။

ထိုအခါ ဆိုင်၌ မျက်နှာဖြူမ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရချေ။

ထိုသို့စောင့်ကြည့်ရင်း ဆိုင်ရှေ့တွင် အလုပ်သမား အလိုရှိကြောင်း ရေးသားထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရလေ၏။

မိုးစာသည် ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာဖြူမအကြောင်းကို စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူသည် ဆိုင်၌တာဝန်ရှိသော လူကြီးတစ်ဦးထံသို့သွား၍ အလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လိုကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက

“အလုပ်သမားအလိုရှိတယ်ဆိုတာ ဆိုင်ရဲ့သန့်ရှင်းရေးဆို

လုပ်ရမှာကွ၊ ဆိုင်အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေးတွေ အကုန်လုံးကို လုပ်ရမယ်၊ ပျင်းရိလို့တော့ မရဘူးနော်”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးစာသည် လူကြီး၏ စကားကြောင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မလုပ်ပူးသော အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရန် မျှောက်တွန့်သလို ဖြစ်သွား၏။

သူသည် မင်းညီမင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိချေ။

* သို့သော် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး၏ နောင်ရေးအတွက် ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ပါဝင်လုပ်ကိုင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသဖြင့် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်ကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။

သူသည် မနက်စောစောထ၍ ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အမှိုက်များကို လှဲကျင်းရ၏။ မိုးစာနှင့်အတူ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသော အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ် လူငယ်လေးတစ်ဦးရှိ၏။

မိုးစာသည် ထိုလူငယ်လေးအား မျက်နှာဖြူမနှင့်ဝတ်သတ်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းလေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမသည် ပျော်ပွဲစားရုံကြီးသို့ နှစ်လ၊ သုံးလ တစ်ကြိမ်လာရောက်တတ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

မိုးစာသည် မျက်နှာဖြူမကို စောင့်ကြိုရင်း ဆိုင်၌ သန်ရှင်းစေ့
အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မိုးစာသည် မင်းညီမင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း
အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရ
လေ၏။

ထိုဆိုင်တွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရင်း သုံးလပြည့်သော
အခါ ဆိုင်သို့ မျက်နှာဖြူမ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြောင်းတွေ့ရ၏။

မျက်နှာဖြူမနှင့်အတူ လွန်စွာယောက်ျားပီသ၍ ဥပမိရစ်
ကောင်းမွန်သော မြန်မာယောက်ျားတစ်ဦးလည်း ရောက်ရှိလာ၏။

မျက်နှာဖြူမနှင့် မြန်မာယောက်ျားသည် ကားတစ်စီးထဲ၌
အတူယှဉ်တွဲ၍ စီးလာခြင်းဖြစ်၏။

မျက်နှာဖြူမနှင့် ထိုယောက်ျားသည် ဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်သို့
ဦးဆောင်၍ တက်သွားလေ၏။ မိုးစာသည် ထိုအချိန်မှစ၍
ထိုယောက်ျားနှင့် မျက်နှာဖြူမ၏ အကြောင်းကို စုံစမ်းရန် ကြံစည်ခဲ့
လေ၏။

မိုးစာသည် ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ လူသူအရိပ်အခြေ
ကိုကြည့်၍ဆိုင်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ မိုးတက်ခဲ့လေ၏။

အပေါ်ဆုံးထပ်၌ လူသူကင်းရှင်းနေပြီး မီးရောင်မှိန်မှိန်
လင်းလက်နေလေ၏။

မျက်နှာဖြူမနှင့် မြန်မာယောက်ျားသည် ကျယ်ဝန်းသော
ဝရံတိုင်း၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီဖြင့် စကားဖောင်ဖွဲ့နေကြ၏။

မိုးစာသည် ဝရံတိုင်းခါးအနီးသို့ တိတ်တဆိတ် တိုးကပ်
သွားပြီး ၎င်းတို့၏ပြောစကားများကို နားထောင်လေ၏။ ထိုအခါ
မျက်နှာဖြူမက

“ မင်းယကွကြီးကိုတော့ ကျွန်မရှင်းပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒီလူကြီး
ခင်္ကြာမိ ကြီးဒေသကျတော့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြန်မာယောက်ျားက

“ သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံအစည်ပဲ မေရီ၊ မင်းယကွကြီးက
ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ အတော်လူသိများ ထင်ရှားနေပြီ ကျုပ်လည်း
မင်းယကွကြီးကို တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့ဆက်ပြီး
ရှင်သန်ခွင့်မပေးချင်တော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မေရီဆိုသော အမျိုးသမီးက

“ မင်းယက္ခကြီး မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့ နောက် တစ်ယောက် ထပ်ပြီးတင်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီလူဟာ အရည်အချင်း မရှိရုံ မကဘူး၊ မင်းယက္ခကြီးလို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး လည်း ရှိမှဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြန်မာယောက်ျားက

“ ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ မောင်မောင်ကြီးအကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ သင့်မယ်ဆိုတာ ရွေးချယ် တတ်ပါတယ်၊ လောလောဆယ်ကျုပ်မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ထားတာ သုံးယောက်ရှိတယ်၊ သူတို့ထဲကတစ်ယောက်ကို တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကျုပ်တို့တင်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမက

“ ရှင်သိပ်တော်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ရှင်ကိုကျွန်မတို့အား အားကိုးနေရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့တော်လှန်ရေးတစ် သားတွေကို မုန်းတီးနေရတာလဲ၊ ရှင်ဟာ မြန်မာတစ်ယောက်မဟုတ် ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဥပဓိရုပ်ခန့်ညားသော မြန်မာယောက်ျားက စားပြု ခေါ်၍ အရက်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ရင်း

“ ဘာလဲ၊ ကျုပ်ကိုမျိုးချစ်စိတ်မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား၊

ဒီအမျိုးချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကပဲ ကျုပ်အမေကို သေအောင် လုပ်ခဲ့တာဗျ၊ ကျုပ်ဟာ မြန်မာနန်းတွင်းမှာနေထိုင်ခဲ့တဲ့ မင်းဆွေ ခင်းမျိုးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သီပေါမင်း ပါတော်မူပြီးတဲ့နောက် မှာ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တွေဟာ ခင်ဗျား စဉ်းကို တော်လှန်ကြတယ်၊ ဒီလိုတော်လှန်ရင်းနဲ့ နမော်နမဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေကတော့ မနာမကျန်းဖြစ်ပြီး ဆေးကျဖို့ ထွက်လာတဲ့ ကျုပ်ရဲ့မယ်တော်ကို နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်တွေနဲ့မှားပြီး ဖန်ခတ်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့မယ်တော်ဟာ အပြစ်မရှိဘဲ အလက်ဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး တော်လှန်ရေးသမားဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓိုလ်တွေကို မုန်းတီးနှာကြည်းခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ဟာ မြန်မာမျိုးချစ် ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ယှဉ်ရင် ခင်ဗျားတို့အစိုးရကို နှစ်သက်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ နေမဝင်အင်ပါယာရှင်တွေဆိုပြီးတော့ အင်အား အားများ အကျိုးရှိတယ်၊ နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကိုလှိုင်းပြုလာခဲ့တဲ့ အကျိုးအကြီးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကိုလှိုင်းပြုလာခဲ့တဲ့

အတွက် အဲဒီနိုင်ငံတွေထက် ပိုပြီးအတွေ့အကြုံတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့အစိုးရကို ကျုပ်ပိုပြီးတော့ နှစ်သက်သဘောကျတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြန်မာယောက်ျားက မျက်နှာဖြူမိန်းမကို သဘောကျဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ခင်ဗျားရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မလှတဲ့နေရာ တစ်နေရာမှ မရှိဘူး၊ အားလုံးဟာ အပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင်လှတယ်၊ ခင်ဗျားလို မိန်းမမျိုး ကျုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် သဘောကျဟန်ဖြင့်

“ ဒါဆိုရင် ရှင်ကိုဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်မကို သဘောကျသွားဖို့ အစီအစဉ်လေးတွေ လုပ်ထားတယ် ”

ဟု ပြောကာ မြန်မာယောက်ျားကို လက်တွဲခေါ်၍ အိမ်ကြီးထဲ သို့ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ထို့နောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ခုတင် ပေါ်သို့ ယှဉ်တွဲအိပ်လိုက်ကြ၏။

မိုးစာသည် ၎င်းတို့၏စကားကို နားမထောင်တော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ ပြန်၍ဆင်းခဲ့လေ၏။

မိုးစာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ အခွင့်အရေးရသည့်အချိန်တိုင်း ပျော်ပွဲစားရုံ၏ အပေါ်ထပ်သို့တက်၍ မျက်နှာဖြူမိန်းမနှင့် မြန်မာ

ယောက်ျား၏အကြောင်းကို စုံစမ်းလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ညားခါစ လင်မယားကဲ့သို့ ပျော်ပွဲစားရုံကြီး၌ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး လမ်းခွဲထွက် ရန် ပြင်ကြ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမက လမ်းခွဲထွက်ခါနီးတွင်

“ ရှင်နဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့ဖို့ အချိန်အရားကြီးကြာလိမ့် မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မြန်မာယောက်ျားက မျက်နှာဖြူမိန်းမကို မခွဲခွာချင်ဟန်ဖြင့်

“ ကိုယ်တို့အကြာကြီး ခွဲနေရဦးမှာလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့အမိန့်နဲ့ ကျွန်မ အင်္ဂလန်တို့ပြန်ရဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြန်မာယောက်ျားက

“ မင်းလိုလူမျိုးကို အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့ လူမျိုးလည်းရှိသေးတာ

ဘဲ "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမက

" ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေးမှတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်
ငြင်းလို့ရမှာလဲ။ မသွားချင်လည်း သွားရမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်မ မြန်မာပြည်ကိုရောက်နေတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ အင်္ဂလန်ကို
ခဏတော့ ပြန်ချင်သေးတယ် "

ဟုပြောလေရာ ၎င်းတို့၏စကားကို ချောင်းမြောင်းနားထောင်
နေသော မိုးစာသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ဘုရင်ခံကတော်၏ ညီမဆိုပါလား။
မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန်အတွက် ဘုရင်ခံ
ကတော်၏ ညီမကိုယ်တိုင် စီမံကိန်းချ၍ ဝင်ရောက်ပတ်သက်နေ၏။

မိုးစာသည် မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များ၏ အန္တရာယ်အတွက်
အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိ၏။

တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များသည် တိုင်းပြည်၏အနာဂတ်
ကို ဖော်ဆောင်မည့်သူများဖြစ်၏။ ထိုသူများအား အန္တရာယ်မှ
ကာကွယ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မျက်နှာဖြူမသည် မျက်နှာပစ်နေတွင် သူမ၏လှုပ်သော
အနက်ရောင်ကားကြီးနှင့် မြို့မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးမှာလည်း ထိုနေ့ညနေမှာပင် ပျော်ပွဲစားရုံမှ
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မိုးစာသည် အမှိုက်လှည်းနေရာမှ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်
ကျောသို့ ကြည့်၍

" သစ္စာဖောက်ကြီး၊ ခင်ဗျားကို လှူပြည်မှာ ကြာကြာထားလို့
မဖြစ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားရှိနေသရွေ့ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်က သူရဲကောင်း
တွေ ဆုံးရှုံးတော့မှာပဲ။ ခင်ဗျားကြီး ထမင်းဝဝသာ စားထားပေး
တော့ "

ဟု ကြွေးဝါးလိုက်လေ၏။

AAA

မိုးစာသည် ပျော်ပွဲစားရုံတွင် စားပွဲထိုးအဖြစ် ဆက်လက်
မလုပ်ကိုင်တော့ဘဲ အလုပ်ထွက်လိုက်လေ၏။ မိုးစာသည် ပျော်ပွဲစား
ရုံမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် မောင်မောင်ကြီးအကြောင်းများကို စဉ်းစား
နေလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် တော်လှန်ရေးသမားများစွာကို ဒုက္ခပေး
ခဲ့သူဖြစ်၏။

မောင်မောင်ကြီးအား တရားဥပဒေအရ အရေးယူရန်လည်း
မဖြစ်နိုင်ချေ။ မောင်မောင်ကြီးသည် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက်
ဆူးခြွှာငှာခလုတ်ပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မောင်မောင်ကြီးအား ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်ဖြင့်
အပြတ်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မောင်မောင်ကြီးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်ခြင်းအားဖြင့်
နယ်ချဲ့များ၏ လက်ရုံးတစ်ဖက် ပြုတ်သွားသကဲ့သို့ ရှိပေလိမ့်မည်။
မောင်မောင်ကြီးသည် ရန်ကုန် မင်္ဂလာဒုံဘက်တွင် နေထိုင်သည်ဟု
ကြားသိရ၏။

မောင်မောင်ကြီး၌ လက်မရွံ့ တပည့်ပေါင်းများစွာ ရှိကြောင်း
လည်း သိရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်မောင်ကြီးအား တိုင်းပြည်နောင်ရေး
အတွက် သုတ်သင်ရှင်းလင်းရပေတော့မည်။

မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီးအား ရှင်းလင်းရန်အတွက် ရန်ကုန်
မြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ သူသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ
မောင်မောင်ကြီးနေထိုင်သော မင်္ဂလာဒုံဘက်ရှိ မြို့ကြီးကို သွားရောက်
ကြည့်ရှု၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီး၏ခြံသည် အလွန်ခိုင်ခံ့ပြီး အသံ
တံတိုင်းများ ကာရံထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

မောင်မောင်ကြီး၏ခြံကြီးသည် လွန်စွာကျယ်လန်းပြီး အိမ်ကြီး

၏ အောက်တွင်လည်း အလုပ်သမားများ နေထိုင်သော တန်းလျားများ ရှိ၏။

ထိုတန်းလျားများ၌ မောင်မောင်ကြီး၏ လက်မရွံ့တပည့်များ နေထိုင်ပုံရ၏။

မိုးစာသည် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးအား ပူးခြင်ရင်းမောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံနိုင်မည့်နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားဆင်ခြင်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် မလွယ်ကူဘဲ အချိန်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်စားသောက်ရန်အတွက် အလုပ်တစ်ခု ရှာဖွေရ၏။

မိုးစာသည် ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်၍ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်ရအောင် ရှာကြံလေ၏။

ထိုသို့ရှာဖွေရင်း သင်္ဃန်းကျွန်းဘက်တွင် နေထိုင်သော လူပျိုကြီးတစ်ဦး၏ ရထားလုံးမောင်းသော အလုပ်ရရှိ၏။

မိုးစာသည် မြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး နန်းတွင်း၌ နေထိုင်စဉ်ကပင် ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သဖြင့် ရထားလုံးမောင်းသောအလုပ်သည် ခက်ခဲခြင်းမရှိချေ။

လူပျိုကြီးသည် ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော ရထားလုံးနှစ်စီးရှိ၏။ ထိုနှစ်စီးအနက် မိုးစာအား တစ်စီးကို မောင်းခိုင်း၏။ မိုးစာသည် ရထားလုံးမောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း လူပျိုကြီး၏ ခြံဝန်းထဲ၌ နေထိုင်ခွင့်ရလေ၏။

မိုးစာနှင့်အတူအခြားသော ရထားလုံးတစ်စီးကို မောင်းနှင်သူအလည်း ထိုခြံ၌ပင် နေထိုင်ရ၏။

ထိုသူ၏အမည်မှာ မောင်မဲဟူ၍ဖြစ်ပြီး အလွန်သတ္တိကြောင်သော အညာသားတစ်ဦးဖြစ်၏။

မောင်မဲသည် ရထားလုံးမောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သော်လည်း ၎င်းအား အနိုင်ကျင့်ပြီး ပိုက်ဆံမပေးဘဲ စီးသူများလှ၏။

လူမိုက်များသည် မောင်မဲထံမှ ရထားလုံးမောင်းနှင်ခများကို ဝယ်ယူ၍ ယူငင်လေ့ရှိ၏။

မောင်မဲသည် ၎င်း၏ငွေများကို မကြာခဏ လုယက်ခံရကြောင်း ရထားလုံးကိုစီးပြီး ပိုက်ဆံပေးမသွားကြောင်း ညည်းညူအော်၏။

AAA

တစ်နေ့သ၌ မိုးစာသည် ကန်တော်ကြီးစောင်းမှ ရထားတို
မောင်းရင်း ပြန်ခဲ့စဉ် ၎င်း၏ရ ခလုံးကို လူငါးယောက်က တားဆီး
လိုက်၏။

ထိုသူများ၏ အမူအရာမှာ ရိုင်းပျဉ်း လူမိုက်များဖြစ်ပုံရ၏။
ထိုသူများအနက် သန်မာထွားကျိုင်းသော လူတစ်ဦးက ရထားတို
ရွေ့တွင် တားဆီး၍ ရပ်လိုက်ပြီး

“ ဒီရထားလုံးက သစ်ပန်းကျွန်းက ကိုဖိုးတုတ်ရဲ့ရထားတို
မဟုတ်လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက ခေါင်းညှိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒီရထားလုံးရဲ့ပိုင်ရှင်က ကိုဖိုးတုတ်ပဲ၊
ဆင်များတို့ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူမိုက်များက

“ ကိုဖိုးတုတ်ရဲ့ ရထားလုံးကို မောင်းတဲ့ မောင်မဆိုတဲ့
အညာသားကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်ဟာ ငါတို့တို့
ထစဉ် ရထားတိုမောင်းနှင်ခအဖြစ် ငွေသုံးကျပ်ပေးလေ့ရှိတယ်၊
မင်းလည်း မော့မဲလို ပေးရမယ် ”

ဟု အနိုင်ကျင့်ပြီး တောင်းလေ၏။ မိုးစာသည် ၎င်းအား
ဇာတိရန် ကြိုးစားသော လူမိုက်များကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချ
ဆိုက်ပြီး

“ အဲဒါဖြစ်လို့ သူတစ်ဝါး ဝင်ဝင်ဝန်းဝန်း ရွာရွေ့ထားတဲ့
ငွေကို မတရားလိုချင်ရတာလဲ၊ မင်းတို့မှာ ခြေတွေလက်တွေ
ပေါသူးလား၊ မင်းတို့လို ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်တွေကြောင့် ငါတို့
မြန်မာလူမျိုးတွေ အရွက်သိထွားကျရတယ်၊ မင်းတို့ တကယ်
အတ္တိရှိရင် တိုင်းပြည်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းကြပါလား။

ဘာဖြစ်လို့ ခိုက်ကြေးခွဲတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတာလဲ "

ဟုပြောလိုက်ရာ လူမိုက်များ၏ ခေါင်းဆောင်က လက်သီး ဆုပ်၍

" ဟေ့ကောင် စကားမရွည်နဲ့၊ မင်းပိုက်ဆံပေးမလား မပေးဘူးလား "

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မိုးစာသည် လူမိုက်များအား မဆုံးမလျှင် မဖြစ်တော့သဖြင့် ရုထားလုံးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။

လူမိုက်များသည် တိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင်တစ်ဦးကို မယုံညီဘဲ နောက်ဆုံးတွင် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ အညာသားမောင်မဲ၏ ရုထားလုံး ရောက်ရှိလာပြီး မိုးစာ၏ တိုက်ခိုက်ဟန်ကိုကြည့်၍

" အမလေး... သတ္တိကောင်းလိုက်တာများလူမိုက်ကြီး တွေကို ခုခံပြီး ထိုးကြိတ်နေတယ် "

ဟုတအံ့တသြရေရွတ်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေသို့ ရောက်သောအခါ စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းသော အညာသားမောင်မဲသည် မြင်းလှည်းပိုင်ရှင် လူပျိုကြီးထံသို့ သွား

ရောက်၍ မိုးစာရန်ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို တိုင်ကြားလေ၏။

ထိုအခါ မြင်းလှည်းပိုင်ရှင်လူပျိုကြီးက

" ငါ့ရဲ့မြင်းလှည်းကို ဓောင်းပြီးတော့ လူမိုက်တွေနဲ့ တည့်အောင်မပေါင်းဘဲ ရန်ဖြစ်တယ်ဟုတ်လား၊ မင်းဆို ဒီနေ့စကပြီး မြင်းလှည်းပေးမမောင်းတော့ဘူး "

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာက လူပျိုကြီးကို ရွံရှာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

" ခင်ဗျားတို့ ယောက်ျားတွေလုပ်နေပြီး ထဘီပတ်ထားကြ ပါလား၊ လူအချင်းချင်း အနိုင်ကျင့်တာကို ခေါင်းငုံ့ပြီးခံရဇာတ်၊ တစ်နေ့ လူမိုက်ဆိုတဲ့ကောင်တွေက ခင်ဗျားတို့ခေါင်းပေါ်ကို မစင်တက်ပြီး ပါသွားမယ် "

ဟုပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူပျိုကြီးက မိုးစာကို

ဒေါသတကြီး ကြည့်၍

" ဟေ့ကောင်... မင်း အခြေအနေနဲ့ အချို့အခါကို မှားမလည်ရင် ငါ့ခြံထဲက အခုချက်ချင်းထွက်သွားခမ်း "

ဟုမောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

မိုးစာသည် သူ့ရသတ္တိရည်းသော လူပျိုကြီးကို လေးစားတဲ့ပြု

★ မင်းမြတ်သူရ

လိုတော့သဖြင့် ခြံထဲမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံသို့ လတ်နက်ကိုယ်စီကိုင်ထားသော လူများရောက်ရှိလာသဖြင့် ဗျာဏ်အောင်ကြွတ်လိုက်မိ၏။

ထိုသူများအနက် ဓားရှည်ကိုင်ထားသော လူတစ်ဦးက မိုးစာကို ရန်လိုသောအမူအရာဖြင့်ကြည့်၍

“ ကန်တော့်ကြီးစောင်းမှာ ငါ့လူတွေကို ကွဲအောင်ဆော်သွားတာ မင်းလား ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မိုးစာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ လူမိုက်ဆိုတဲ့ကောင်တွေကို တွေ့တဲ့နေရာမှာ ဝင်ပြီးဆော်တတ်တယ်၊ မင်းတို့လည်း လူမိုက်တွေဆိုရင်တော့ သေဖို့သာပြင်ပေတော့ ”

ဟုကြုံးငါးလိုက်လေ၏။

လူကြီးနှင့် အညာသားမောင်မဲသည် ခြံထဲတွင် ရန်ပုံဖြစ်ပွားတော့မည်ဆိုသဖြင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေကြ၏။

မိုးစာသည် ခြံအပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဓားရှည်နှင့် လှံများ ကိုင်ဆောင်ထားသော လူမိုက်ငါးယောက်ခန့်သည် မိုးစာအား

ရဲမက်တော် ★ ၁၅

ပိုင်းရဲထားလိုက်ကြ၏။

ဓားရှည်ကိုင်လူမိုက်က

“ ဒီကောင့်ကို ပြေးမလွတ်စေနဲ့ဟေ့ ”

ဟုကြုံးငါးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးစာက တထားဟောင်း

ရယ်မော၍

“ ဟား... ဟား... ဟား... ငါ့ရဲ့ရာဇဝင်မှာ ထွက်ပြေး

စယ်ဆိုတာ ထုံးစံမရှိခဲ့ဘူး၊ ငါ့ရဲ့သွေးဟာ ဘယ်လောက်နီတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိရမယ် ”

ဟုဆိုကာ လူဆိုးများအား စောင့်ကြိုနေလိုက်၏။

ဓားကိုင်လူဆိုးသည် မိုးစာအား ဓားရှည်ဖြင့် ဝင်ရောက် ခုတ်ပိုင်းလေ၏။

မိုးစာသည် လူဆိုး၏ဓားကို ရှောင်တိမ်း၍ ဝမ်းမိုက်အား ခြေဖြင့် ပြင်းထန်စွာကန်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် လှံရှည်သမားသည် အလစ်အပိုက်ယူ၍ မိုးစာအား အနောက်မှ ဝင်ထိုး၏။

မိုးစာသည် ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့၍ ရှောင်တိမ်းပြီး ထုံစွာ၍ ထိုင်လက်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ လှံသည် လေထဲ၌ ဖျက်ပြီး

သစ်ပင်တွင် သွား၍ စိုက်၏။

ကျန်သောလူမိုက်များကလည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။ သို့သော် မိုးစာ၏ကိုယ်ခံပညာ အဆင့်မြင့်မားမှုကြောင့် လူမိုက်များ အလဲလဲ အကွဲကွဲ ဖြစ်ကုန်လေ၏။

မိုးစာသည် သစ်ပင်တွင် စိုက်ဝင်နေသော လှံရှည်ကို ဆောင့် ဆွဲ၍ နှုတ်လိုက်ပြီး လူမိုက်အား ပစ်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ် လူမိုက်များ သည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူ၏အနောက်မှ လက်ခုပ်တီးသံ ကြား၍ လူညံ့ကြညံ့လိုက်လေရာ ပိုမိုကားတစ်စီး၏အနီးတွင်ထွက်၍ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုသူသည် ကားကိုရပ်တန့်ပြီး မိုးစာတို့၏ရန်ပွဲကို စောင့်ကြည့်နေသူဖြစ်၏။

ထိုသူက မိုးစာကို လက်ခုပ်တီး၍ အားပေးလိုက်ပြီး အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းလာကာ

“ သတ္တိသိပ်ကောင်းတာပဲဗျာ၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေ ကျုပ်တို့တိုင်း ပြည်မှာ အများကြီးရှိဖို့လိုအပ်ပြီ၊ လူမိုက်တွေကို တိုက်ခိုက်သွားရုံတို့ ကြည့်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ခံပညာအဆင့် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ

ကျုပ်သိတယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိုးစာက ထိုသူ၏ ရင်းနှီးသောအမှုအရာကို သဘောကျသွားပြီး

“ အခုလို ခြီးကျူးတာ ကျေနူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ရန်ကုန်မြို့ မှာ လူမိုက်တွေ ကျုပ်ထင်တာထက် အများကြီးပိုပြီး ကြီးမိုးနေပါလား ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ပိုမိုကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက သစ်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ကိုလိုနီစနစ်ရဲ့ အမွေဆင်းတွေပေါ့ဗျာ၊ မိတ်ဆွေတို့ကြည့်ရတာ ရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးပါရမိ၊ ကျုပ်မှာမည့် မင်းအောင်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ရင်းနှီးတဲ့လူတွေကတော့ ဆားဂုလင်းမင်းအောင်လို့ လူသိများကြတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးစာသည် ထိုသူကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ထိုသူသည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီဗွဲ့ အလွန်မှာမည်သတင်ကျော်ကြားသော ဆားဂုလင်းမင်းအောင်ဆိုသည့် စုံထောက်ကပ်စဉ်းဖြစ်နေ

လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တရားခံကို ဖမ်းဆီးရာတွင် လွတ်ရိုးထုံးစံမရှိဟု ကြားဖူး၏။

မိုးစက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ရင်းနှီးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍
“ ဪ... ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ နာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုး၊ မိတ်ဆွေလို နာမည်ကျော် ကြီးနဲ့တွေ့ရတာ ကျုပ်ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ နာမည်ကျော်တာ မကျော်တာ ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်နားလည်တာကတော့ တရားမျှတမှုတွေ ရှိနေဖို့အတွက် ချိန်ခွင်လို လူတစ်ယောက် တိုင်းပြည်မှာ လိုအပ်နေတယ်၊ အဲဒီ တာဝန်မျိုးကို ကျုပ် ကိုယ်စွမ်းညာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ဝင်ပြီးတော့ ယူနေရတာပဲ၊ လောကကြီးမှာ တရားမျှတမှုတွေရှိနေဖို့ သိပ် အရေးကြီးတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ကဲ... ဒါတွေထားလိုက်ပါ တော့ဗျာ၊ မိတ်ဆွေ ဘယ်ကိုသွားချင်လဲ၊ ကျုပ်လိုက်ဖို့ပေးပါရစေ ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစက လောလောဆယ်တွင် သွားစရာနေရာမရှိသေးသဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုလိုက်ဖို့မနေပါနဲ့၊ ကျုပ် ခြေဦး တည့်ရာ သွားချင်နေသေးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မိုးစာ၏ပခုံးကို ရင်းနှီး ဟန်ဖြင့်ပုတ်၍

“ မိတ်ဆွေ အကူအညီလိုရင် အမှတ် (၇) အသောတလမ်း ကျောက်မြောင်းမှာရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ ”

ဟုဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။

မိုးစာသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ဖိန့်ထားလေး ထွက်ခွာ သွားသောအခါ တစ်ကိုယ်တည်း ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ လေ၏။

သူသည် စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်အကိုင်တစ်ခု ထပ်မံ ရွာဖွေရန် ကြံစည်၏။

မိုးစာသည် ခြေဦးတည့်ရာသို့သွားလာရင်း အရိပ်ကောင်းစွာ ရရှိသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင်ထိုင်၍ နားခိုမိလေ၏။

ထိုသို့နားခိုရင်း ညောင်ပင်အောက်တွင် ဆော့ကစားသော
ကလေးငယ်များ၏စကားကိုလည်း နားထောင်မိ၏။

မိုးစာသည် ကလေးငယ်များ ပူပေါင်းနှင့်ဆော့ကစားဟန်ကို
ကြည့်၍ ပူပေါင်းများကို ဝယ်ယူ၍ ရောင်းချရန် ကြံစည်မိ၏။

ထို့ကြောင့် သိမ်ကြီးဈေးသို့သွားကာ ပူပေါင်းတစ်ထုပ်ဝယ်ယူ
လေ၏။

ရောင်စုံပူပေါင်းများ ရရှိသောအခါ ပူပေါင်းများကို ပုံစံ
အမျိုးမျိုးဖော်၍ ကလေးများ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်၏။

ထို့နောက် ဝါးလုံးတစ်လုံးတွင် ပူပေါင်းအရပ်များကို ချိတ်ဆွဲ
ကာ ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ လိုက်လံရောင်းချလေ၏။ ထိုသို့ရောင်းချရင်း
ဝင်ငွေအသင့်အတင့်ရရှိသဖြင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် အဆင်ပြေ
လေ၏။

အိပ်စက်ရန် နေရာအတွက်မူ ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားအနီးရှိ
ရေပဲကြီးတစ်ဆောင်တွင် အိပ်စက်လေ၏။

သူသည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း အရပ်သား
များကဲ့သို့ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်၍ ဝင်ငွေရှာခြင်း
ကို နှစ်သက်နေမိ၏။

နန်းတော်ထဲတွင် နေထိုင်ရသော ဘဝသည် ဟန်ဆောင်
ဝကာသန များပြားလွန်းသည်ဟု ထင်မြင်မိ၏။

ယခု အရပ်သားကဲ့သို့ မိမိ၏ စားဝတ်နေရေးကို ပြေလည်
အောင် ဖြေရှင်းရင်း လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ရခြင်းကို နှစ်သက်နေမိ၏။

သူသည် ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ လှည့်လည်၍ ပူပေါင်းရောင်းရင်း
မောင်မောင်ကြီးကို လုပ်ကြံနိုင်မည့်နည်းလမ်းများကို ရှာကြံနေမိ၏။

မောင်မောင်ကြီး၏ခြံ၌ လက်မရွံ့လူခိုက်များ များပြားစွာရှိပြီး
မြို့ကြီးတစ်ခုလုံး၌ လုံခြုံအောင် ပြုလုပ်ထား၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မျက်နှာဖြူမ မေရီ မြန်မာပြည် ဖြန်
စရောက်မီ မောင်မောင်ကြီးအား ရှင်းလင်းပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

AAA

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့သည့် မိုးဇာသည် ပူပေါင်းရောင်းရင်း မင်္ဂလာဒုံရှိ
မောင်မောင်ကြီး၏ခြံကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မိုးဇာသည် ခြံကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ ပူပေါင်းများကို ချစ်
သစ်ပင်အမြင့်ကြီးပေါ်သို့ တွယ်ကပ်၍တက်လေ၏။

ထို့နောက် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခြံကြီးအတွင်းရှိ မြင်ကွင်းကိုကြည့်
လေ၏။ ထိုအခါ ခြံအတွင်း၌ လက်မရွံ့လူမိုက်များ များစွာရှိပြီး
ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ခြံကြီး၏ အနောက်တွင်လည်း လူမိုက်များ၏ တန်းလျားများ
ရှိ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် တပည့်တပန်းများစွာဖြင့် တထီးတန်း
နေထိုင်နေလေ၏။

မိုးဇာသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းကာ ခြံကြီး၏အနောက်သို့
တိတ်ဆိတ်ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။

ထို့နောက် အုတ်တံတိုင်း အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ ထပ်မံ၍
တက်လိုက်ပြီး အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ကို အကဲခတ်ပြန်၏။

ထိုအခါ အစောင့်အကြပ်များ ထူထပ်စွာချထားပြီး မောင်
မောင်ကြီး၏ အိပ်ခန်းဟုထင်ရသော အခန်းတစ်ခန်းကို သတိပြု
မိ၏။

ထိုအခန်း၌ လှပသော ခန်းစည်းရှည်ကြီးများရှိပြီး တံခါးမကြီး
ထို့ အလွန်မြန်မာဆန်သော ကနုတ်ပန်းများဖြင့် နှိုခြယ်ထား၏။

တံခါး၏ထိပ်တွင် သံလျက်ထမ်း၍ ထိုင်နေသော ဘီလူးရုပ်
ကြီးနှစ်ရုပ်ရှိလည်း မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုအခန်းသည် လူယုတ်မာမောင်မောင်ကြီး၏ အခန်းဖြစ်မည်
ထင်၏။

မိုးဇာသည် လူယုတ်မာမောင်မောင်ကြီး၏ အခန်းသို့ ဝိဟိတ်
အဆိတ်ဝင်ရောက်ပြီး လှစ်ကြိုသတ်ဖြတ်လျှင် ရရှိနိုင်သည်ဟု

တေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်မောင်ကြီးအား ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ထူး
ကြံရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့၏။

မိုးစာသည် လာမည့်စနေနေ့တွင် မောင်မောင်ကြီးအား
လုပ်ကြံရန် ကြံစည်မိ၏။

သူသည် စနေနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ မိမိအိပ်စက်ရာ
ဧရပ်မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဧရပ်၌ မိမိနှင့်အတူ
အိပ်စက်သူ ဈေးသည်သုံးယောက်ရှိ၏။

မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီး၏ အိမ်အနီးသို့ရောက်သော
အခါ မောင်ရိပ်ခို၍ အိမ်၏အောက်ဘက်အုတ် တံတိုင်းဆီသို့
သွားလေ၏။

ထို့နောက် အုတ်တံတိုင်းမှ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။
ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မောင်မောင်ကြီး၏ ကြီးထူး
ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်ခဲ့၏။

အိမ်ကြီး၏အောက်သို့ မောင်ရိပ်ခို၍ တိုးကပ်သွား
တံခါးများကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် တံခါးများအားလုံး အထဲမှ ဂျက်ချထားကြောင့်

တွေ့ရ၏။

မိုးစာသည် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ ပိုက်လုံးမှတစ်ဆင့်
တွယ်တက်ရန် ကြံစည်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တရွေ့ရွေ့တက်
လေ၏။

သူသည် နန်းတွင်းမှာနေထိုင်စဉ်က ရှစ်ဆိုင်ဆရာကြီးထံတွင်
ကျွမ်းဘားပညာကိုပါ သင်ယူခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် ပိုက်လုံးမှတစ်ဆင့် မောင်မောင်ကြီး၏ အိမ်ခန်း
ဦးရာသို့ လွယ်ကူစွာ ရောက်သွားလေ၏။

ဘီလူးရုပ်ကြီးအနီးရှိ ကျွန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ
အသာအယာမင် ပွင့်သွားကြောင်းတွေ့ရ၏။

မိုးစာသည် တံခါးပွင့်သွားသဖြင့် မောင်မောင်ကြီး၏ အိမ်ခန်း
ထဲသို့ ခြေသံမကြားအောင် တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

အိမ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်နေပြီး
သူ့အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရချေ။

ညသန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်ရှိ နေသဖြင့် မောင်မောင်ကြီး
အိပ်စက်နေပုံရ၏။

မိုးစာသည် အံ့မှောင်ထဲတွင် မျက်စိကို ကျင့်သားရအောင်

၁၈၀ ● ပင်းပြတ်သူရ

ကြီးစားပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ အခန်းထဲရှိ လွန်စွာကြီးမားသော ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် အိပ်စက်နေသော လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုသူမှာ မောင်မောင်ကြီးပင် ဖြစ်ပေတော့မည်။

မိုးဇာသည် အိပ်စက်နေသော မောင်မောင်ကြီးနှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမိ၏။

တိုင်းပြည်၏ အကျိုးအတွက် လူယုတ်မာမောင်မောင်ကြီးကို လှမ်းကြိုသတ်ဖြတ်ရပေတော့မည်။

မိုးဇာသည် နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော လှံရှည်ကြီး တစ်ချောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး မောင်မောင်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာအား အားကုန်ထိုး စိုက်ချလိုက်လေ၏။

လှံရှည်သည် မောင်မောင်ကြီး၏-ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖောက်ထွင်း သွားပြီး မွေ့ရာပေါ်တွင် ထိုးစိုက်နေ၏။

သို့သော် ခုတင်ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားသံမကြားရသဖြင့် မှုန် မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး မောင်မောင်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို လှမ်းခြုံထား သော စောင်ကြီးအား ဆွဲဖယ်လိုက်ရာ မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးပြို သွားလေ၏။

မိုးဇာသည် ထိုမြင်ကွင်းကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးငယ်လေးဖြင့်

ထိုးကြည့်လိုက်ရာ ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်စက်နေသူမှာ မောင်မောင်ကြီး ဓဟုတ်ဘဲ လူတစ်ဦး အိပ်စက်သယောင် ပြုလုပ်ထားသော ဖက် ခေါင်းအုံးများပင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုးဇာသည် မောင်မောင်ကြီး၏ အိပ်ခန်းအတွင်း ထောင် ချောက်ဆင်ထားကြောင်း ရိပ်စားမိသဖြင့် ထောက်ခေါက်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာခဲ့၏။

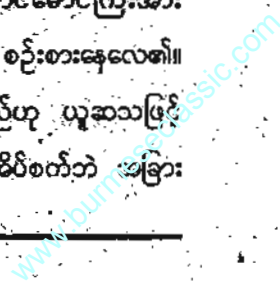
သူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ရောက်သွား သောအခါ ပိုက်လုံးမှ လျှောဆင်းမနေတော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်၍ ခုန်ချလိုက်၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် ခြံစည်းရိုးရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာဆွဲခိုတက်သွားပြီး အိမ်ကြီး၏အောက်ဖက်မှ မှောင်ရိပ်ခို၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ ခြောက်ထပ်ကြီး ဘက်ရှိ ဧရပ်ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မောင်မောင်ကြီးအား ထုတ်ကြည့်သည့် အစီအစဉ် မအောင်မြင်ရခြင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ရန်သူရှိနိုင်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိပ်ခန်းကြီးတွင် မအိပ်စက်ဘဲ အခြား

အိပ်ခန်းတစ်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့အိပ်စက်ပုံရ၏။

သူ၏လုပ်ကြံမှု မအောင်မြင်လိုက်ခြင်းသည် သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။ မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီးအား ထပ်မံ၍ လှုပ်ကြံရန် ပိုမိုခက်ခဲသွားကြောင်းတွေးမိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်မောင်ကြီးအား တော်လှန်ရေးသမားများ၏ ဘဝဆောင်ရေးအတွက် လူ့လောကတွင် အသက်ဆက်ရှင်သန်ခွင့်မပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

AAA

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

အိုင်စပူထိ(ဂျပန်)စက်ကိရိယာများဖြန့်ဖြူးရောင်းချသူ၊ ဝေဟနဗဟိုရုံး၊ ဝေဟနဗဟိုရုံး၊ ဝေဟနဗဟိုရုံး။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာလေ၏။ မောင်မောင်ကြီးသည် ညစဉ် အိပ်ခန်းများ လှည့်လည်၍ အိပ်စက်နေတတ်၏။

သူသည် နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် တော်လှန်ရေး တပ်သားများ၏ ကလဲ့စားချေ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရနိုင်သည်ဟု ယူဆ၏။

ထို့ကြောင့် မိမိအသက်ကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ညစဉ် အခန်းများလှည့်လည်၍ အိပ်စက်တတ်၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏ခုတင်ပေါ်တွင် နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ဝင်နေသော လှံရှည်ကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် တပည့်များကို ခေါ်ဝေါ်လိုက်၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီး၏တပည့်များသည် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်သို့ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးတက်လာကြ၏။

မောင်မောင်ကြီးက သူ၏တပည့်များဘက်သို့လှည့်၍

“ခွေးကောင်တွေ၊ မင်းတို့အားလုံး အသုံးမကျဘူး၊ ငါ့ရန်သူက ငါ့ရဲ့အိပ်ခန်းထဲကိုဝင်ပြီး ငါ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားနေပြီ၊ ဒါဟာ မင်းတို့ လုံခြုံရေးပေါ့လျော့လို့ပဲ”

ဟု ဒေါသတကြီးအပြစ်တင်လိုက်ရာ တပည့်များသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုးစိုက်နေသော လှံရှည်ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်ရှုကြလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးက ခုထင်ပေါ်တွင် စိုက်နေသော လှံရှည်ကို ကြည့်၍

“ဒီနေ့ည ငါကံကောင်းသွားတယ်၊ ငါဒီအခန်းမှာအိပ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သေးတယ်၊ မျောက်တော့မှ အခန်းပြောင်းပြီး အိပ်လိုက်မိတာ၊ ငါသိပ်ကံကောင်းတယ်၊ ငါ့မှာ ရန်သူရှိနေပြီ၊ ဆရာ

ကြီးမင်းယံကွရဲ့စခန်းကို ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေ သွားပြီးရှင်းလင်းတဲ့ အခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေ တစ်ယောက်မှမတွေ့ရတော့တဲ့ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ ငါတို့ရဲ့ အကြံအစည်ကို ကြိုတင်ပြီး ရိပ်စားမိနေလို့ပဲ၊ ငါတို့အုပ်စုထဲမှာ သစ္စာဖောက်ရှိနေပြီလို့လည်း ယူဆရတယ်၊ သူဟာ ဆရာကြီး မင်းယံကွနဲ့ ဖမ်းဆီးခံရတဲ့ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေအတွက် ငါ့ကို ကလဲ့စားချေတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းတို့ အမြန်ဆုံးသိအောင် စုံစမ်းပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုရင်း မောင်မောင်ကြီးသည် ခုတင် ခြေရင်းတွင် ကျနေသော အရာတစ်ခုကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ထိုအရာအား ကောက်ယူလိုက်၏။ ထိုအရာသည် လေမမှုတ်ရသေးသော ပူပေါင်းငယ်လေးတစ်လုံး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မောင်မောင်ကြီးက ပူပေါင်းကို နေရောင်တွင် ထောင်ကြည့် လိုက်ပြီး

“ကလေးတွေတွေတဲ့ ရောင်စုံပူပေါင်းလေးတစ်လုံးပါလား၊

ဒီပူပေါင်းလေးဟာ ရန်သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စပဲ
 ဟု တီးတိုးရေရွတ်ကာ ပူပေါင်းအား သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့
 ထည့်၍ သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေ၏။
 ထို့နောက် သူ၏တပည့်များဘက်သို့လှည့်၍
 “ မင်းတို့ ဒီအချိန်ကစပြီး နိုးနိုးကြားကြား နေကြတော့၊
 ငါ့အသက်ကို လုပ်ကြံမဲ့လို့ပြောပြပါ။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုဖြစ်မှုမျိုး
 ကျူးလွန်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့အားလုံးကို ငါသတ်ပစ်မယ် ”
 ဟုအော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။

AAA

မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံသည့်အစီအစဉ်
 မအောင်မြင်သဖြင့် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ပူပေါင်းရောင်းမထွက်ဘဲ
 ဧရပ်၌ အိပ်စက်နေလေ၏။
 ထိုအချိန်မှာပင် ဧရပ်အနီးတွင် နေထိုင်သော ကလေးငယ်
 တစ်ဦးသည် ဧရပ်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး
 “ ဦးလေးကြီး၊ ကျုပ်ကို ဒီနေ့ပူပေါင်းပေးမယ်ဆို ”
 ဟုမေးမြန်းလေ၏။
 ထိုကလေးသည် ဧရပ်နှင့်မနီးမဝေးတွင် နေထိုင်သော
 ဆင်းရဲသားမိသားစုမှ ကလေးငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။

မိုးစာသည် ကလေးချစ်တတ်သူဖြစ်သဖြင့် ထိုကလေးအား လက်ဆောင်ပေးရန် ပူပေါင်းတစ်လုံးကို သူ၏အိတ်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းထား၏။

ထို့ကြောင့် ကလေးငယ်အားကြည့်၍ ရယ်မောကာ “မင်းအတွက် ဦးလေး ပူပေါင်းတစ်လုံး ချန်ထားပါတယ် ထွား၊ ဟောဒီမှာ ဦးလေးမှတ်ပြမယ်”

ဟုဆိုကာ သူ၏အိတ်ထဲရှိ ပူပေါင်းကို ရှာဖွေလေ၏။ သို့သော် အိတ်ထဲတွင် ပူပေါင်းကို မတွေ့ရသဖြင့် မျက်မှောင် ကြွတ်လိုက်မိ၏။

ကလေးငယ်အား ပေးရန်အတွက် ပူပေါင်းကို သေချာစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့၏။ ယခု အိတ်ထဲတွင်ရှိသော ပူပေါင်းငယ်ကို မတွေ့ရတော့ချေ၏။

မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံရန် ကြံစည်စဉ် ပူပေါင်း ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကလေးငယ်ကို ချော့မော့ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်မိ၏။

မိုးစာသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ သူ၏နေ့စဉ် ဝတ္တရားဖြစ်သော ပူပေါင်းများကို မြို့ထဲသို့ လှည့်လည်ရောင်းချ

လေ၏။

ထိုသို့ ရောင်းချရင်း ကမ်းနားဘက်သို့ရောက်သောအခါ မိမိနှင့် မရင်းနှီးသော လူတစ်ဦးက လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်းကို ခံရ၏။ မိုးစာက ထိုသူကိုကြည့်၍

“စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ခင်ဗျားကိုကျွပ် မမှတ်မမိလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးစာကို လာရောက်နှုတ်ဆက်သူက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ဆရာနဲ့ကျွပ်ဟာ ဆရာကြီးမင်းယကွရဲ့စခန်းမှာ အတူတူ နေခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ဆရာဟာ ရဲမက်တော်ဆိုပြီး စခန်းမှာ အလွန် ထင်ရှားတဲ့အတွက် ကျွပ်တို့က သိနေခဲ့တာပါ။ ကျွပ်တို့က သာမန် တော်လှန်ရေးတပ်သားလေးတွေဆိုတော့ ဆရာကတော့ ဘယ်မှတ်မိ နိုင်ပါ့မလဲ”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးစာသည် ထိုသူနှင့်မိမိ တော်လှန်ရေးတပ်စခန်းတွင် အတူတူနေခဲ့ဖူးကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။ ထို့ကြောင့် လေသံ တီးတိုးဖြင့်

“ဒီအကြောင်းတွေ ခင်ဗျားဘယ်သူ့ကိုမှ နှလုံးမဖွာမိစေနဲ့၊

နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်တွေဟာ တိုင်းပြည်အနှံ့အပြားမှာရှိနေကြတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

“ထို့နောက်တွင်မူ မိုးဇာသည် တော်လှန်ရေး တပ်သား အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီလိုသောသဘောဖြင့် ထိုသူအား မိမိ နေထိုင်ရာဧရိယာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်များဖြင့် ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးလေ၏။

ထိုသူသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးလွန်းသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့တက်ပြီး အလှုပ်အကိုင် ရှာဖွေကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

မိုးဇာက ဆင်းရဲနွမ်းပါးလွန်းသော တော်လှန်ရေးတပ်သား အား မိမိ၌ရှိသော ငွေတစ်စက်ကို ခွဲဝေ၍ ပေးလိုက်၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုသူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်လူဟု တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူသည် တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးအနေဖြင့် ဆရာကြီး စင်းယက္ခ၏စခန်း၌ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။’

ထိုသူသည် မိုးဇာပေးလိုက်သော ငွေများကိုယူ၍ မောင် မောင်ကြီး၏ခြံသို့ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံသောအခါ မိုးဇာ၏

သတင်းကို ပေးလိုက်၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ထိုသူ၏စကားကို နားထောင်၍ တောက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“တောက်... ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့အခန်းထဲမှာ ရောင်စုံပူပေါင်း လေးတစ်လုံးကို တွေ့ရတာကိုး၊ ငါ့ကို လုပ်ကြံသွားတဲ့အခါမှာ ရဲမက်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီကောင်ဟာ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ကလေး ကစားစရာ ပူပေါင်းတွေ ရောင်းနေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့အားလုံး ဒီကောင်ရှိတဲ့ဧရိယာကို သွားပြီး ဖျက်ခိုက် ရမယ်”

ဟုပြောလေရာ တပည့်တစ်ဦးက

“ဆရာရယ်၊ ဒီကောင်ကိုရှင်းဖို့ ကျွန်တော်တို့တောင် အင်အားသုံးဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒီကောင်ဟာ အစိုးရက အလိုရှိနေတဲ့ ကောင်ပဲ၊ အစိုးရကို သတင်းပေးလိုက်ရင် ဒီကောင် ကြီးစင်ကို တန်းပြီးတက်ရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးက ခေါင်းခါယခါး ၍

“ဒီကောင်ကို ကြီးစင်တက်တာ ငါမလိုချင်ဘူး၊ ငါ့ကို

လုပ်ကြံတဲ့လူကို ငါက ပြန်ပြီးအသေသတ်ချင်တယ်။”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်မောင်ကြီး၏ စာပည့်များက မိုးစာကို ရအောင်ဖမ်းဆီးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုကြလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ၎င်းတို့သည် ထိုနေ့ညမှာပင် မိုးစာရှိရာဧရပ် သို့ သွား၍ တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ကြလေ၏။ မောင်မောင်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ ဒီကောင်ကို တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ ငါကိုယ်တိုင်လိုက်ချင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ငါ့ကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး နေပါလို့ တောင်းပန်ထားတဲ့အတွက် လိုက်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ”

ဟုပြောကာ သူ၏စာပည့်များကို မိုးစာအား ဖမ်းဆီးရန် စေလွှတ်လိုက်လေတော့၏။

မိုးစာသည် ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်၍ ပူပေါင်းရောင်း ရင်း သူ၏အိတ်ထဲရှိ ပူပေါင်းလေးတစ်လုံး ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း အကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုပူပေါင်းသည် လူ့ယုတ်မာမောင်မောင်ကြီးထံတွင် ကျန်ရစ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

ထိုသို့ ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် မောင်မောင်ကြီးသည် ပူပေါင်းမှ

တစ်ဆင့် သူ၏နောက်ကြောင်းကို လိုက်လာနိုင်၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် ပိုမို ခက်ခဲသွားပေလိမ့်မည်။

မိုးစာသည် ထိုအကြောင်းကိုတွေးမိပြီး ပူပေါင်းရောင်းသော အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

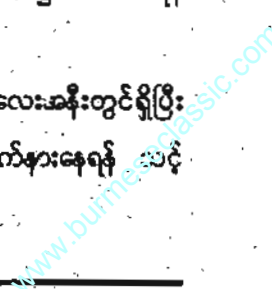
ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက်

“ ပူပေါင်းရောင်းတဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရုံနဲ့မရနိုင်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ တည်းခိုရာနေရာကို ပြောင်းလဲပစ်မှဖြစ်မယ်။ ငါဒီဧရပ်မှာပြန်ပြီး ညအိပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ”

ဟု စဉ်းစားကာ ပူပေါင်းများအား ရောင်းချခြင်းမပြုတော့ဘဲ ထလေးများအား အခမဲ့ ပေးလိုက်လေတော့၏။

သူသည် ထိုနေ့ည အိပ်စက်ရန် နေရာသစ်တစ်ခုကို ရွာဖွေ လေရာ မလွှဲကုန်းဘူတာရုံအနီးရှိ စေတီငယ်လေး၌ အိပ်စက်ရန် နေရာတွေ့လေ၏။

ထိုစေတီငယ်လေးသည် ချောင်းငယ်လေးအနီးတွင်ရှိပြီး အရိပ်အာဝါသ ကောင်းစွာရရှိသဖြင့် အိပ်စက်ဖူးနေရန် သင့် တော်၏။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ အလုပ်အကိုင်အသစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ လူယုတ်မာ မောင်မောင်ကြီး၏ တပည့်များသည် မိုးစာအိပ်စက်ရာ ဧရပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ဧရပ်ကို လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းရံလိုက်ပြီး မိုးစာအား ထွက်မပြေးနိုင်ရန် လမ်းပေါက်များကို ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ဧရပ်ပေါ်တွင် မိုးစာအား ရှာဖွေလေ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေ ပြီး ဈေးသည်သုံးဦးကိုသာ မြင်တွေ့ရပြီး မိုးစာကို မတွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဈေးသည်များက အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် ယနေ့ည မိုးစာ ဧရပ်သို့ ပြန်မအိပ်ကြောင်းပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူဆိုးများသည် မိမိတို့ အလှည့်စားခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။

မိုးစာသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ပူပေါင်းရောင်းခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သဖြင့် အလုပ်သစ်ရှာဖွေရန် မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာလေ၏။

ထိုသို့သွားလာရင်း တရုတ်တန်းသို့ ရောက်သောအခါ မိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လာသဖြင့် ဆန်ပြုတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်

ဝင်ရောက်၍ စားသောက်လေ၏။

ထိုသို့ စားသောက်ပြီးသောအခါ တရုတ်အဘိုးကြီးအား အလုပ်အကိုင်တစ်ခု လိုချင်ကြောင်း တောင်းခံလေ၏။

ထိုအခါ သဘောကောင်းဟန်ရှိသော တရုတ်အဘိုးကြီးက

“ လောကမှာ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့လူအတွက် အလုပ်မရှားပါဘူး။ သတ်မှတ်ချက်မရှိဘဲ အလုပ်ကိုလုပ်ချင်တာ သက်သက်ဆိုရင် မင်းအတွက် အလုပ်အကိုင်ဟာ အမြဲရှိနေပါတယ်။ လောလောဆယ်ဆယ် ငါ့ဆန်ပြုတ်ဆိုင်မှာ ကူပြီးဈေးရောင်းပေးပါလား။ မင်းအတွက် စားစရိတ်နဲ့ နေဖို့ထိုင်ဖို့ ငါစီစဉ်ပေးပါ့မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစာသည် မိမိအတွက် နေထိုင်စားသောက်ရန် ဈေးက သာ လိုအပ်သဖြင့် တရုတ်အဘိုးကြီး၏ ဆန်ပြုတ်ဆိုင်တွင် ထူညီ၍လုပ်ကိုင်ရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။

သူသည် တရုတ်အဘိုးကြီး၏ ဆန်ပြုတ်ဆိုင်တွင် ကူညီလုပ်ဆိုင်ပေးရင်း လူယုတ်မာ မောင်မောင်ကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် စည်းလမ်းများ အမြဲလိုလို ရှာဖွေနေမိ၏။

AAA

တစ်ညသ၌ တရုတ်လူငယ်လေးများသည် ကန်တော်ကြီး
စောင်းတွင် အရိပ်ပြပွဲပြုလုပ်မည်ဆိုသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုရန်
စိတ်အားထက်သန်နေကြ၏။

တရုတ်လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် မိုးစားအား အရိပ်ပြပွဲကြည့်
ရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

မိုးစားက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ အရိပ်ပြပွဲဆိုတာ ဘာလဲဗျ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်လူငယ်လေးက

“ ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ အရိပ်ပြပွဲရောက်နေတာ မကြာသေးဘူးဗျ ”

အရိပ်ပြပွဲကို နိုင်ငံခြားသားတွေက လာပြီးပြကြတယ်။ သူတို့ဟာ
လမ်းကြိုလမ်းကြားတွေ၊ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွေမှာ ညဘက် အရိပ်
ပြပွဲ ပြလေ့ရှိတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်မတ် ပေးရတယ်ဗျ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးစားက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဟင်... တစ်ယောက်ကိုတစ်မတ်တောင် ပေးရတယ်
ဟုတ်လား၊ နည်းမှမနည်းတာ၊ အရိပ်ပြပွဲဆိုတာ ဘယ်လိုပြတာလဲ ”

ဟုမေးလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်လူငယ်တစ်ဦးက

“ ကျုပ်တို့လည်း နားမလည်ဘူးဗျ၊ သူတို့ နိုင်ငံခြားသား
တွေက အရိပ်ပြပွဲပြဖို့အတွက် စက်ကြီးတစ်လုံး ယူလာတယ်။
ဒီစက်နဲ့ မီးရောင်ထိုးပြီးပြတာပဲ။ အရိပ်ပြပွဲမှာဆိုရင် သူတို့နိုင်ငံက
သင်္ဘောကြီးတွေ၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွေ၊ မော်တော်ကားကြီးတွေ၊
သွားလာနေတဲ့ ရှုခင်းတွေကို ဓာတ်ပုံထဲကအတိုင်း မြင်ရတယ်ဗျ၊
သူတို့က ဓာတ်ပုံလိုရုပ်သေမဟုတ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ဖြစ်နေတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးစားသည် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် တရုတ်လူငယ်လေးများနှင့်လိုက်၍ အရိပ်ပြပွဲ

ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

(မှတ်ချက်။ တစ်ထောင်ကိုးရာပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်က မြန်မာ နိုင်ငံတွင် ရုပ်ရှင်ဟူ၍ မပေါ်သေးပါ။

ထိုစဉ်က နိုင်ငံခြားသား ကမ္ဘာလှည့်ရုပ်ရှင်ပြအဖွဲ့များ သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး မှောင်မိုက် ကောင်းသော လမ်းကြိုလမ်းကြားများ၊ ကွင်းပြင်ကျယ် များတွင် အခကြေးငွေယူ၍ လက်ဖြင့်လှည့်ရသော ရုပ်ရှင်များကို ပြသလေ့ရှိ၏။

ထိုစဉ်က ပြသသော ရုပ်ရှင်များမှာ အသံတိတ်များ ဖြစ်ပြီး ငှင်းတို့နိုင်ငံရှိ ကပ္ပ၊ ဆပ်ကပ်ပွဲ၊ ပိုလိုပွဲ စသော အားကစားပွဲများနှင့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများထံ ရိုက်၍ပြလေ့ရှိ၏။

နောက်ခံတေးဂီတအဖြစ် လက်လှည့်ဓာတ်စက်ကလေး တစ်လုံးကို အသုံးပြု၍ တေးသံစုံ ဓာတ်ပြားများထံ ဖွင့်လှစ်ပြသလေ့ရှိ၏။)

(စာရေးသူ)

မိုးစာနှင့် တရုတ်လူငယ်လေးများ ကန်တော်ကြီးစောင်သို့

ရောက်သွားသောအခါ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သည် ဓာတ်ကားတိုလေးများကို ပြသရန်အတွက် လူများထံမှ ရုံဝင်ခ ကောက်ခံနေပြီဖြစ်၏။

မိုးစာသည် ထိုနေ့က နိုင်ငံခြားသားများ ပြသသော ရုပ်ရှင် များကို ကြည့်ရှုရသဖြင့် အလွန်သဘောကျနေလေ၏။

သူသည် တစ်သက်တွင် ဓာတ်ပုံကိုသာ မြင်ဖူးပြီး၊ ဓာတ်ပုံထဲ ရှိ အရုပ်များ အရှင်ကဲ့သို့ သွားလာနေခြင်းကို အလွန်အံ့ဩနေမိ၏။

မိုးစာသည် ထိုနေ့က ကြည့်ရှုသော ဓာတ်လမ်းတိုများအနက် အာပရိကလူမျိုးများ၏ မှတ်ပြောင်းဖြင့် အမဲလိုက်သော တိုက်ခိုက် သော နည်းလမ်းကို အလွန်သဘောကျသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ အာပရိက လူခိုင်းများကဲ့သို့ မှတ်ပြောင်းတစ်ခုကို ပြုလုပ်ကာ ညဉ့်အချိန်တွင် တိတ်တဆိတ်ထွတ် ၍ လမ်းနံဘေး သစ်ပင်များကို မှတ်ပြောင်းဖြင့် ဝစ်ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ သူ၏မှတ်ပြောင်းသည် အလွန်တောင်ခြီး ဝစ်မှတ် ကို ထိမှန်ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

မိုးစာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ညစဉ်ညတိုင်း ထွက်၍ မှတ် ပြောင်းဖြင့် လေ့ကျင့်နေစဉ် အနီးသို့ တရုတ်အင်္ကျီကြီး ရောက်ဖို့လာ ပြီး မှောင်ရိပ်ထဲမှ နေ၍

“ မင်းဟာ အတော်ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းဘဝမှာ ဘယ်လိုရန်ငြိုးတွေရှိခဲ့ဖူးလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မိုးစာသည် သူ၏အနောက်မှ မမျှော်လင့်ဘဲ တရုတ်အဘိုးကြီး ရောက်ရှိလာသဖြင့် အံ့ဩသွားပြီး မှုတ်ပြောင်းကို ကမန်းကတန်း သိမ်းရန် ကြိုးပမ်းလိုက်၏။

သို့သော် တရုတ်အဘိုးကြီးသည် မိမိမှတ်ပြောင်းပစ်နေပုံကို မြင်တွေ့သွားပုံရ၏။

ထို့ကြောင့် မိုးစာက တရုတ်အဘိုးကြီးကို ကြည့်၍ ရယ်စော လိုက်ပြီး

“ အလကားပါဗျာ၊ တလောက ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ အရိပ်ပြည့် သွားကြည့်ပြီးတော့ အရိပ်ပြည့်ထဲမှာ မှုတ်ပြောင်းပစ်နေတာ မြင်တော့ ကျုပ်လည်း လုပ်ပြီးလေ့ကျင့်ကြည့်နေတာ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်အဘိုးကြီးက မိုးစာကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါ ယမ်းလိုက်ပြီး

“ မင်းမှာ ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ မှုတ်ပြောင်ခဲ့ပတ်

သက်ပြီးတော့ လေးလေးနက်နက် လေ့ကျင့်မှာဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ ရိပ်စားမိပါတယ်။ မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ကောင်းမွန်ပါလေ့ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရမယ်။ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်မှန်သလိုရက်နဲ့ ခေါင်းရှောင်တဲ့လူဟာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့လူပဲကွ။ ဒါကြောင့် တူနဲ့ရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ပါ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မိုးစာသည် တရုတ်အဘိုးကြီး၏ နားလည်မှုရှိသော စကား ကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ လောကမှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့အလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်ရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဘာလုပ်လုပ် တားဆီးဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ တရုတ်အဘိုးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ငါတားလို့လည်း မရပါဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတဲ့လူကို သယ်လိုလူကမှ တားဆီးလို့မရဘူး။ ဒါကို ငါနားလည်ပါတယ် ” ဟုပြောလေ၏။

မိုးစာသည် မှုတ်ပြောင်းပစ်သော အလေ့အကျင့်ကို ပိုမို ထွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့၏။ သူသည် မှုတ်ပြောင်းကို

ပင်ပန်းကြီးစွာ လှေကျင့်ခဲ့ပြီးနောက် ပစ်မှတ်ကို ပိုမို၍ တိကျလာ
လေ၏။

သူသည် မှတ်ပြောင်းလက်နက်ကို အသုံးပြု၍ လူယုတ်စာ
မောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ထား၏။

AAA

တစ်နေ့သ၌ မောင်မောင်ကြီး၏ ခြံကြီးထဲသို့ မလောင်မလည်
သွားရောက်၍ အကဲခတ်စဉ် မောင်မောင်ကြီး၏တပည့်များ ကာကာ
ဆိုင်သို့ သွားရောက်ကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့၏ ပြောစကားများကို မသိမသာ နားစွင့်
ကြည့်လေရာ မောင်မောင်ကြီးသည် သောင်တုန်းဘက်တွင် ကျင်းပ
သော လှေပြိုင်ပွဲသို့ သွားရောက်၍ ဒိုင်လူကြီးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရမည်
ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

မိုးစာသည် လှေပြိုင်ပွဲနေ့သို့ ရောက်သောအခါ မောင်မောင်
ကြီးအား လုပ်ကြံရန် ကြံစည်လိုက်၏။

မိုးဇာသည် ထိုနေ့သို့ရောက်သောအခါ ညောင်တုန်းဘက်သို့ ကူး၍ လှေပြိုင်ပွဲရှိရာသို့ သွားလေ၏။

လှေပြိုင်ပွဲကို ညောင်တုန်းမြို့ တစ်နေရာရှိ ရေကန်ကြီးအတွင်း၌ ကျင်းပခြင်းဖြစ်၏။

ထိုရေကန်ကြီး၏ တစ်ဖက်ထိပ်၌ အကဲဖြတ်ခိုင်လူကြီးများ နားခိုရန် ယာယီတံတန်းများ ဆောက်လုပ်ထား၏။

ထိုတံတန်း၌ မောင်မောင်ကြီးကို တွေ့ရှိရပြီး ရေကန် ပတ်ပတ်လည်၌ လှေပြိုင်ပွဲကြည့်သော ပရိသတ်များဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကားနေလေ၏။

မိုးဇာသည် ခိုင်အဖြစ် တာဝန်ယူထားသော မောင်မောင်ကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်နိုင်သမျှ တိုးကပ်သွားလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး၏ ဟန်ပန်ဖြင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ပိုးလုံချည်၊ ပေတင် ရှူးဖိနပ်တို့ဖြင့် အကျအနပ်ဝတ်ဆင်ထား၏။

မိုးဇာသည် မှုတ်ပြောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်၍ လူအုပ်ကို တိုးဝှေ့ပြီး သွားလာနေလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးနှင့်အနီးသို့ရောက်သောအခါ မှုတ်ပြောင်းဖြင့်

ပစ်ခတ်နိုင်ရန် အကောင်းဆုံးအနေအထားကို ရရှိလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လှေပြိုင်ပွဲ စတင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ပရိသတ်များသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြီး အားပေးကြလေ၏။

လှေပြိုင်ပွဲ ယှဉ်ပြိုင်သော အသင်းနှစ်သင်းသည် ယခင်နှစ်များကပင် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ဖူးသော အမှုတူအကြံရှိသဖြင့် ယခုနှစ်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ကြကလေ၏။

လှေပြိုင်ပွဲကြည့်သော ပရိသတ်များသည်လည်း ထိုအသင်းနှစ်သင်းအား စိတ်အားတက်ကြွစွာ အားပေးကြလေ၏။

မိုးဇာသည် ပရိသတ်များ ဆူညံစွာအော်ဟစ်နေချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ မောင်မောင်ကြီးအား မှုတ်ပြောင်းဖြင့် ချိန်ခွယ်၍ ပစ်ခတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ပရိသတ်ကြီးသည် တိုးဝှေ့ရင်း တစ်ဖက်သို့ ပြိုဆင်းလေရာ မိုးဇာအား တိုက်မိပြီး မြားချက်သည် မောင်မောင်ကြီးထံ မထိဘဲ ၎င်းအနီးရှိ သစ်ပင်ကို သွား၍စိုက်လေ၏။

မိုးဇာသည် လူအုပ်နှင့်အတူ ရောပါသွားရင်း စိတ်ပျက်လိက်ပျက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိ၏။

လူယုတ်မာမောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက် ယနေ့လင်တောင်း

သွားချေပြီ။

မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒိုင်လူကြီးများသည် သစ်ပင်ရိပ်များသို့ သွား၍ ၎င်းတို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းဟင်းများကို စားသောက်၏။

လှေပြိုင်ပွဲ ဒုတိယအကြိမ်ကျင်းပရန် ပြင်ဆင်သောအခါ မောင်မောင်ကြီးသည် ဒိုင်လူကြီးများနေထိုင်သော နေရာသို့ပြန်၍ထိုင် လိုက်၏။

ထိုသို့ထိုင်ရင်း လှေပြိုင်ပွဲမစသေးသဖြင့် အနီးရှိသစ်ပင်ကို လက်ဖြင့်ထောက်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ သစ်ပင်တွင် စိုက်ဝင်နေသော မြားကိုမြင်တွေ့ရ သဖြင့် အလွန်ထိတ်လန့် အံ့သြပြီး လှေပြိုင်ပွဲမပြီးဆုံးမီ ထိုနေရာမှ ကမန်းကတန်း ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

AAA

မိုးဇာသည် လူယုတ်မာ မောင်မောင်ကြီးအား လှုပ်ကြဲရန် ထက်မတင်လေး ဆုံးရှုံးသွားရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိ၏။ သူ သည် မောင်မောင်ကြီးအား နောက်တစ်ကြိမ်လှုပ်ကြဲနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေနေမိ၏။

မောင်မောင်ကြီး၏ တပည့်များလာလေ့ရှိသော ကာကာဆိုင် သို့ မကြာခဏ သွားရောက်၍ စောင့်နေမိ၏။

ထိုသို့ စောင့်နေရင်း မောင်မောင်ကြီး ရွှေစက်တော်သို့ သူ့ရားဖူးထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

မိုးစာသည် ရွှေစက်တော်သို့ လိုက်၍ မောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံရန် ကြံစည်မိပြန်၏။

မိုးစာသည် သူ၏အလုပ်ရှင် အဖိုးကြီးအား အပြီးအပိုင်နှုတ်ဆတ်၍ မောင်မောင်ကြီးတို့ လူစုရှိရာ ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲသို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ရွှေစက်တော်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်မောင်ကြီးတို့လူစုသည် မန်းချောင်း၌ ရေချိုးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ မောင်မောင်ကြီးသည် တပည့်များနှင့်အတူရေချိုးခြင်းမရှိဘဲ ကမ်းပေါ်မှ စီးကရတ်တစ်လိပ်ကိုခံ၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီးအား တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံလိုခြင်းမရှိတော့ဘဲ အတိအလင်းတိုက်ခိုက်ရန်အတွက် စာတစ်စောင် ရေးသား၍ ပေးပို့လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် အောက်ပါစာကို ရေး၍ မောင်မောင်ကြီးထံသို့ ပို့လိုက်လေ၏။

မောင်မောင်ကြီး

ခင်ဗျားဟာ မင်းဆွေမင်းမျိုးတစ်ယောက်လို့ သိရတယ် ကျုပ် ကြားသိထားတဲ့ သတင်းမှန်ရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ သူရ

သတ္တိကောင်းမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဖို့အတွက် ဒီနေ့ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်မှာ မန်းချောင်းနံ့အားကို လာခဲ့ပါ...

ရဲမက်တော်

ထိုစာကို ရွှေစက်တော်ဘုရားရှိ ကလေးတစ်ဦးအား မုန့်ပိုးပေး၍ မောင်မောင်ကြီးထံသို့ ပေးပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ယောက်ျားကောင်းမှန်လျှင် ဒီနန်းခေါင်ယံအချိန်၌ မိမိထံသို့ လာရောက်တွေ့ဆုံမည်ဖြစ်၏။

မိုးစာသည် ထိုနေ့ညတစ်ညလုံးမန်းချောင်းဘေးတွင်နေထိုင်ပြီး နေသော်လည်း မောင်မောင်ကြီးရောက်ရှိလာခြင်း မရှိချေ။

နောက်တစ်နေ့နောက် မောင်မောင်ကြီးတို့လူစု တည်ငိုရာ ထမင်းဆိုင်သို့ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ၎င်းတို့လူစုသည် လှန်ခဲ့သော ညကပင် ရွှေစက်တော်မှ ကမန်းကတန်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ကိုယ့်ခံဝညာကျွမ်းကျင်သော်လည်း မိမိကို ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘဲ ရွှေစက်တော်မှ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေး သွားကြလေ။

မိုးစာသည် နောက်တစ်ကြိမ်တွင် မောင်မောင်ကြီးအား အဆင့်

အရေးမပေးတော့ဘဲ တစ်ပြိုင်တည်း မရရအောင်လုပ်ကြံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံရန် အခွင့်အရေးကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။ ထိုသို့စောင့်မျှော်ရင်း မောင်မောင်ကြီးသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဆိုသော သတင်းကို ရရှိလေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည် မင်းဆွေမင်းမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ငွေကြေးအင်အား အလွန်တောင့်တင်းကြောင်း သိရ၏။

မိုးစာသည် ထိုအမျိုးသမီးနေထိုင်သော ဗဟန်းကြားတောရလမ်းရှိ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးနှင့် လက်ထပ်မည့် အမျိုးသမီး၏ အမည်မှာ ခင်ခင်လတ်ဟု သိရပြီး သူမသည် ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော ဒေါက်ကပ်မြင်းရထားကြီးဖြင့် ညနေစောင်းသည့် အချိန်တိုင်း ကန်တော်ကြီးသို့ လေညင်းခံထွက်တတ်ကြောင်း သိရ၏။

မိုးစာသည် ခင်ခင်လတ်၏ ရုပ်ရည်ပုံပကာကို မြင်တွေ့သော အခါ မောင်မောင်ကြီးကဲ့သို့ လူယုတ်မာတစ်ဦးနှင့် မည်သို့မျှမတန်

ကြောင်း တွေးမိ၏။

မောင်မောင်ကြီးကို တိုင်းပြည်သစ္စာပောက်အဖြစ် လုပ်ကြံရန် ကြံစည်ထားသဖြင့် ခင်ခင်လတ်နှင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ မဖြစ်မီ လုပ်ကြံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် မိမိအား လုပ်ကြံမည့်သူရှိနေသဖြင့် ကိုယ်ရံတော်များစွာဖြင့် လုံခြုံရေးကို တင်းကျပ်စွာထား၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် မိမိအားလုပ်ကြံမည့်သူမှာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘဲ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရဲမက်တော်ဆိုသူ ဖြစ်နေသဖြင့် ပိုမိုပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် ရဲမက်တော်အား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခြင်းမပြုဘဲ ရှောင်တိမ်း၍သာ နေလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏မိတ်ဆွေ မျက်နှာဖြူအရာရှိများအား ရဲမက်တော်ဆိုသူက မိမိကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားနေကြောင်း အစီရင်ခံလိုက်၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် မျက်နှာဖြူအရာရှိများအား ရဲမက်တော်ဆိုသူသည် မိမိကိုသာမက မျက်နှာဖြူအရာရှိများကိုပင် လုပ်ကြံရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း သတင်းပို့လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူအရာရှိများသည် ရဲမက်တော်ဆိုသူကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပြီး ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားကြလေ၏။

မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသဖြင့် ၎င်းအား လုပ်ကြံရန် ပိုမို၍ခက်ခဲသွားလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ခရီးထွက်ခြင်း မရှိဘဲ အိမ်တွင်းအောင်း၍သာနေလေ၏။ သူ၏အိမ်ကြီး၌လည်း အစောင့်အကြပ်များထူထပ်စွာ ချထားလေ၏။

မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံရန်ခက်ခဲသောဖြင့် စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိချေ။ မောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက် ခင်ခင်လတ်နှင့် လက်ထပ်မည့်အချိန်၌ လူရွှေမြင်ကွင်းသို့ ထွက်လာရမည် မဟုတ်ပါလား။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်ခင်လတ်နှင့် လက်ထပ်မည့်နေ့ကို ရွှေဆိုင်းချင်၏။

သို့သော် ခင်ခင်လတ်တို့ဘက်မှ သူမ၏မိခင်ကြီးသည် ကုန်းမာရေး မကောင်းလှသဖြင့် မဂ်လာပွဲကို ဦးစွာကျင်းပစေချင်၏။

ခင်ခင်လတ်နှင့် မောင်မောင်ကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့၊ ဝိယာနာ

ကပေး၌ ချိန်းဆို၍ တွေ့ကြလေ၏။ မောင်မောင်ကြီးက ခင်ခင်လတ်ကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ကျုပ်ကို ဝိယာနာကဖီးတိုက်ကို ချိန်းဆိုတာ အကြောင်း ထူး ရှိမယ်ထင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ခင်ခင်လတ်က မောင်မောင်ကြီးကိုကြည့်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ မယ်မယ်က ကိုကိုမောင့်ကို တွေ့ချင်တယ် ဆိုလို့ပါ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးက

“ မယ်မယ် ကိုကိုမောင့်ကိုတွေ့ချင်တာ ခင်လေးနဲ့ ကိုကိုမောင်ရဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပွဲကို အမြန်ဆုံးကျင်းပချင်တယ် ထင်ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်မောင်ကြီးက ခင်ခင်လတ်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ ကျုပ်လည်း ခင်လေးနဲ့ အမြန်ဆုံး နီးစပ်ချင်နေပါပြီ ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

AAA

မောင်မောင်ကြီးသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ခင်ခင်လတ်၏ မိခင်နှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံသောအခါ သူမက

“ မယ်မယ်လည်း အသက်ကြီးလာပြီ၊ သမီးခင်ခင်လတ် အတွက် စိတ်အေးသွားချင်ပြီ၊ မင်္ဂလာပွဲကို ဝါကျွတ်တာနဲ့ တစ်ခါ တည်း စီစဉ်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးကခေါင်းညိတ်၍

“ မယ်မယ်ဘုရား သဘောတော်ရှိတဲ့အတိုင်းပါ ”

ဟု ပြောကာ ခင်ခင်လတ်၏ မိခင်ထံမှ ပြန်လာခဲ့လေ တော့၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ လူယုံတော်များကို ခေါ်ယူလိုက်ပြီး

“ ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရောင်လွှဲလို့မရတော့ဘူး ခင်ခင်လတ် နဲ့ လက်ထပ်မှဖြစ်တော့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ် ငါ့မှာ အန္တရာယ် ပတ်လည်ပိုင်းနေတဲ့အချိန်မှာ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ မပြုလုပ်သင့်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ခင်လတ်ကို လက်လွှတ်ဆုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ခင်ခင်လတ်ဟာ မင်းမျိုးရင်းနှယ်ဖြစ်တဲ့ အပြင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း ကျိုကျိတက်ချမ်းသာတယ်၊ ခင်ခင်လတ်လို မိန်းမမျိုးကို ငါဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မပြင်သင့်ဘူး သူနဲ့ငါ ထိမ်းမြားလက်ထပ်လိုက်ရင် ငါအတွက် အကျိုးတော့အထွေ အများကြီးရမှာသေချာတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီး၏ တညော်တစ်ဦး

က

“ ဆရာတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတွေ မှာ မလုပ်ဘဲ အိမ်မှာပဲ အကျဉ်းချုံးပြီးကျင်းပပါလား ”

ဟုအကြံပြုလေ၏။

အခြားသော တပည့်တစ်ဦးကလည်း ထိုနည်းအတူ ဝင်
ရောက်၍ အကြံပေးလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးက ခေါင်းညှိတ်၍

“ မင်းတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း ခင်ခင်
လတ်လတ်၊ မယ်တော်ကို မင်္ဂလာပွဲကိုအကျဉ်းချုံးလုပ်ဖို့ ပြောထားပြီးပြီ၊
မယ်တော်က သဘောတူညီချက်ရတယ်၊ ဒီထက်တော့ ငါ့အတွက်
နည်းနည်းစိတ်အေးရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးက

“ မင်္ဂလာဖိတ်စာကို အစောင်တစ်ရာပဲ ရိုက်ထားတယ်၊
ဖိတ်စာအစောင်ငါးဆယ်စီကို ခွဲပြီးဖိတ်ကြမယ်၊ ဒါကြောင့် မင်္ဂလာပွဲ
ကိုလာမဲ့ ဧည့်သည်တွေဟာ အနည်းငယ်ပဲဖြစ်မှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီး၏ လက်ရုံးတပည့်တစ်ဦးက

“ မင်္ဂလာပွဲမှာ အကျွေးအမွေးကိစ္စကို အယ်လိုစီစဉ်ထား
သလဲ ဆရာ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးက

“ အကျွေးအမွေးကိစ္စအတွက် ခင်ခင်လတ်တို့ဘက်က
ဘယ်လိုမှမတောင်းဆိုဘူး၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါတို့ရဲ့ သဘော
ဆန္ဒအတိုင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲအတွက် အကျွေးအမွေး
ကိစ္စကို အပြင်လူမခေါ်တော့ဘူး၊ မင်းတို့အားလုံးပဲ ချက်ပြုတ်ရမယ်၊
အပြင်လူရောက်လာရင် ငါ့ကို လုပ်ကြံခွဲရဲမက်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က
ရောယောင်ပြီး ဝင်လာနိုင်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ပြောရင်း ရဲမက်တော်ဆိုသူနှင့်
ပတ်သက်၍ ထိတ်လန့်လာသလိုရှိ၏။ ရဲမက်တော်နှင့် မိမိသည်
မင်းဆွေမင်းမျိုး အချင်းချင်းပင်ဖြစ်ကြ၏။

သို့သော် ရုပ်တည်ချက်ခြင်းမတူဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကမ္ဘာ
ရန်ကြီးသဖွယ် တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ရဲမက်တော်ဆိုသူသည် မိမိ၏အသက်ကို မရရအောင်
လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေပေသည်။

ရဲမက်တော်သည် အလွန်စွန့်စားပုံပြီး သူ့ရသလို့သူတစ်ဦး

ဖြစ်၏။

တစ်ကြိမ်က မိမိ၏ စံအိမ်တော်သို့ပင်ဝင်၍ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်

ပူး၏။

ရဲမက်တော်၏ ပြင်းထန်သောလှံချက်သည် သူ၏ခုတင်ကို ပင် ဖောက်ထွင်းပြီး ဝင်ရောက်သွားခဲ့၏။

ထိုနေ့က အခန်းပြောင်းပြီး အိပ်စက်ခဲ့သဖြင့် မိမိကံကောင်း သွားခြင်းဖြစ်၏။

ညောင်တုန်းလှေပြိုင်ပွဲ၌လည်း ရဲမက်တော်သည် မိမိအား အဆိပ်လူးမြားဖြင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်ကလည်း ကံကောင်းထောက်မလွန်းသဖြင့် သီသီလေး လွဲချော်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ရဲမက်တော်သည် မိမိ၏အနောက်၌ အရိပ်ကဲ့သို့ လိုက်လံ သတ်ဖြတ်နေ၏။

ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲသို့ပင် လာရောက်ပြီးမိမိနှင့် နှစ်ကိုယ် ချင်း တိုက်ခိုက်ရန် စိန်ခေါ်ခဲ့၏။ ရဲမက်တော်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်နေ ပညာကျွမ်းကျင်သော လူတစ်ဦးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ငြင်းဆန်လိုက် ရ၏။

သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရဲမက်တော်ရှိနေသည်ဟု အမြဲပင် ခံစားရ၏။

ထို့ကြောင့် အိပ်ကောင်းခြင်းလည်း မအိပ်ရဘဲ ညစဉ် ညတိုင်း အိပ်မက်ဆိုးများမက်၍နေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်ခင်လတ်နှင့် လက်ထပ်ရမည့်ပွဲ အတွက် အလွန်ရင်လေး၍ နေလေ၏။

မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ၌ ရဲမက်တော် လာရောက်ပြီး မိမိ အသက်ကို ရယူနိုင်၏။

ရဲမက်တော်ကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးရမိပြီး ကြီးစင်သို့ ပို့လိုက် ချင်၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏တပည့်များအား ရဲမက်တော်နှင့် ပတ်သက် ၍ နီးနီးကြားကြားရှိနေရန် အစွမ်းကုန် နှိုးဆော်ထား၏။

သူ၏တပည့်တစ်ဦးက

“ ဆရာရဲ့ တပည့်ထဲမှာ ထမင်း၊ ဟင်း အချွတ်အဖြုတ် အလွန်ကောင်းတဲ့ ဖိုးတုတ်ကြီးဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ဖိုးတုတ်ကြီးက အချက်အပြုတ်ကို တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ ၎င်း၏တပည့်တစ်ဦးကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဖိုးတုတ်ကြီးက အချက်အပြုတ်တင် မကပါဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ဆီထမင်း၊ ဆန္ဒမီးမကင်း အကုန်လုံးလုပ်တတ်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏တပည့် ဖိုးတုတ်ကြီးကို အလွန်သဘောကျသွားပြီး

“ ဖိုးတုတ်ကြီး သူတို့ပြောတာ အမှန်ပဲလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးတုတ်ကြီးဆိုသူ တပည့်က ခေါင်းညှိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာနေတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အိုးသူကြီး လုပ်ခဲ့တဲ့သူပါ။ အလှူပွဲကြီးတွေဆိုရင် ကျွန်တော်မဲ လှဝေယူပြီး ချက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဆရာရဲ့မင်္ဂလာပွဲလောက် ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် မခက်ခဲ့ပါဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏တပည့်များ အားကြီးမာန်တက် ရှိနေပုံကိုကြည့်၍ အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားပြီး

“ မင်္ဂလာပွဲကျရင် ငါ့စိတ်ဆွေ ရာဇဝတ်အုပ်ကို အကူအညီ

တောင်းပြီးတော့ ပုလိပ်တွေကိုလည်း ခြိတ်အနှံ့မှာ ချထားလိုက်ဦး မယ်၊ မင်းတို့အားလုံးလည်း လက်နက်တွေ ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ပြီး ရဲမက်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ကို စောင့်နေကြရမယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကောင် အနားကို ကပ်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး၊ မင်္ဂလာပွဲစာကိုလည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်စစ်ဆေးပြီးတော့ စိတ်သင့်တဲ့လူကို ရွေးဖို့တ မယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်္ဂလာပွဲဟာ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီး၏တပည့်များကလည်း မောင်မောင် ကြီး စိတ်အားတက်ကြွစေရန်အတွက် ဝိုင်းဝန်း၍ ထောက်ခံကြ လေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ထိုအခါမှပင် အနည်းငယ် စိတ်အေး သွားပြီး

“ ငါ့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန် ပုလိပ်မင်းကြီးနဲ့ တွေ့ပြီး တော့ ရဲမက်တော်ကို မရရအောင်ဖမ်းပြီး ကြိုးစင်ကိုပို့ဝစ်မယ် ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ် လိုက်လေတော့၏။

AAA

မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီး၏ တပည့်များ ဆုံတွေ့နေကျ ကာကာဆိုင်သို့ မကြာခဏ သွားရောက်ပြီး ၎င်းတို့၏ သတင်းထို စုံစမ်းလေ၏။

မိုးစာသည် ကာကာဆိုင်သို့ မကြာခဏ သွားရောက်သဖြင့် ကာကာဆိုင်ရှင် ကုလားနှင့် ခင်မင်နေပြီဖြစ်၏။

ကာကာဆိုင်ရှင်ကုလားသည် မိုးစာအကြိုက် လက်ဖက်ရည်ကို ဖျော်ပေးတတ်ပြီး ပဲပြုတ်နှင့်နံ့ပြားကိုလည်း မိုးစာအကြိုက် ပြုလုပ်ပေးလေ၏။

မိုးစာသည် ကာကာဆိုင်သို့သွားပြီး မောင်မောင်ကြီး၏ သတင်းကိုစုံစမ်းလေရာ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ခင်ခင်လတ်တို့၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲသတင်းကို ရရှိလေ၏။

မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီး၏လက်ထပ်ပွဲသည် ၎င်းအား လုပ်ကြံရန် မဟာအခွင့်အရေးကြီးပင်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် သေမည့်ကံမကြုံသေးသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ကံကောင်းနေလေ၏။

ယခုတော့ မောင်မောင်ကြီး သေနေစေမည့်နေ့ကို နီးသထက် နီးလာချေပြီ။

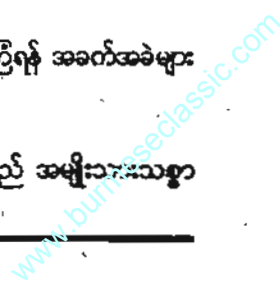
မိုးစာသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ၌ ၎င်း၏ စံအိမ်အတွင်းသို့ မရရအောင်ဝင်ပြီး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်၏။

ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပမည့်နေ့ကို စောင့်ကြို နေလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ၎င်းအား အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် လုပ်ကြံ နှုသဖြင့် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ၌ အန္တရာယ်ကျရောက်လာမည်ကို ကြိုတင်ရိပ်စားမိနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် မောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံရန် အခက်အခဲများ စွာနှင့် တွေ့နိုင်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်မောင်ကြီးသည် အမျိုးသားသစ္စာ

၂၅ မင်းမြတ်သူရ

ဖောက်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ၎င်းအား လူပြည်မှ မရရအောင် မောင်း ထုတ်ရပေတော့မည်။

တစ်နေ့သ၌ မိုးဇာသည် မောင်မောင်ကြီး၏ စံအိမ်တော်ရှိရာ မင်္ဂလာဒုံဘက်မှ ပြန်လာပြီး ၎င်းတည်းခိုရာ သရက်တောကျောင်း တိုက်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

သရက်တောကျောင်းတိုက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ည ဆယ်နာရီကျော်ပြီဖြစ်သဖြင့် လူသူကင်းရှင်းနေလေ၏။

သရက်တောကျောင်းတိုက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တွန်းလှည်း နှင့်ရောင်းချသော ဆန္ဒင်းမကင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိ၏။

ထိုဆိုင်ရှိ ဆန္ဒင်းမကင်း လက်ရာသည် အလွန်ကောင်းမွန် သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့နေရာ အနံ့အပြားမှ လာရောက်၍ ဝယ်ယူကြ၏။

ဆိုင်ရှင်မှာ အမေပုလု အမည်တွင်သော အဘွားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထိုအဘွားကြီးသည် ဆန္ဒင်းမကင်းပြုလုပ်ရာတွင် အလွန် ကျွမ်းကျင်ပြီး အနံ့အရသာ ကောင်းမွန်အောင် ပြုလုပ်တတ်သဖြင့် သူ၏ ဆန္ဒင်းမကင်းကို အလွန်လူသိများ၏။

မိုးဇာသည် သရက်တောကျောင်းတိုက်၌ တည်းခိုရင်း အိပ်ရာ

ရဲတပ်သော်

သည့်သူများတွင် ဆန္ဒင်းမကင်းဆိုင်သို့သွားရောက်ပြီး တူညီလုပ်ဆောင် လေးတတ်၏။

ဆိုင်ရှင်အဘွားကြီးသည် မိုးဇာကို မြေးအရင်တစ်ယောက်ကဲ့ သို့ ခင်မင်ပြီး မုန့်မျိုးစုံနှင့် ကျွေးမွေးပြီး ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ခံတတ်၏။ ထိုသို့ ဧည့်ခံရင်း မိုးဇာ၏ အလုပ်အကိုင်ကို မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိသေး ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အမေပုက

“ ဪ... ငါ့မြေးက အလုပ်မရှိသေးဘူးကိုး၊ ရန်ကုန်မြို့ မှာ အလုပ်တစ်ခုမရှိဘဲ ရပ်တည်ဖို့အတော်ခက်တယ်၊ ငါ့မြေး အမေပုဆီမှာ အလုပ်လုပ်မလား ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက

“ ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်ရမလဲ အမေ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အမေပုက

“ အမေပုရဲ့ ဆန္ဒင်းမကင်းတွေကို လက်မလှုပ်အောင်

ရောင်းရတာ ငါ့မြေးအသိပဲ၊ အမေပုရဲဆိုင်တွေဟာ ရန်ကုန်မြို့ထဲတင်
မကဘူး၊ ပုဇွန်တောင်နဲ့ကျောက်မြောင်းဘက်မှာလည်း ရှိတယ်။

ဟဲ့ ပြောလိုက်ရာ မိုးစာက ခေါင်းညိတ်၍

“ အမေပုရဲ ဆိုင်တွေမှာ အမျိုးသမီးအလုပ်သမားတွေ
အများကြီးရှိတာ ကျုပ်သိပြီးသားပါ၊ ကျုပ်ကိုဘယ်နေရာမှ အလုပ်
ပေးလို့ရမှာလဲ ”

ဟဲ့ မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အမေပုက

“ အမေပုရဲဆိုင်တွေမှာ မိန်းကလေးအလုပ်သမားတွေရှိတင်
ဆိုတာ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အမေပုဟာ လူကုန်
သူငွေတွေရဲ့ စဉ်ခံပွဲကြီးတွေမှာ ကိုယ်တိုင်သွားပြီးတော့ ဆန္ဒ
မကင်း ဖုတ်ပေးရလေ့ရှိတယ်၊ ဒီအခါမျိုးမှာ မိန်းကလေးတွေထဲ
မင်းတို့လိုယောက်ျားလေးတွေဟာ ဝိုင်းတော့သင့်တော်တယ်
ဒါကြောင့် အမေပုဆီမှာ ငါ့မြေးကို အလုပ်ပေးထားလို့ရတယ်
ငါ့မြေး တစ်လလုံးလုံး အလုပ်လုပ်စရာမလိုဘူး၊ အလှူငွေတို့
တွေမှာ အမေပုရဲနောက်ကို လိုက်လို့ရတယ် ”

ဟဲ့ ပြောလေရာ မိုးစာသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် မိမိ၏စာအုပ်

နေရေး အဆင်ပြေစေရန် အမေပု ဆန္ဒမကင်းဖုတ်ရာတွင် ကူညီ
လုပ်ကိုင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မိုးစာသည် အလှူအိမ်ကြီးများသို့လိုက်၍ အမေပု
နှင့်အတူကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရလေ၏။ ထိုသို့လုပ်ကိုင်တေးရင်း မိမိ၏
မင်းညီမင်းသား ဘဝကိုပြန်တွေးမိကာ မိမိ၏အလုပ်ကို သိမ်ငယ်
သယောင်ခံစားမိ၏။

သူသည် မဟာဆီမဟာသွေး တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း
အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေရ၏။

နန်းတွင်း၌ နေထိုင်စဉ်က မိမိကဲ့သို့ မင်းညီမင်းသားတို့သည်
ဤသို့ လူသာမန်များလုပ်ကိုင်သော အလုပ်များကို လုပ်ရမည်ဟု
အိပ်မက်ပင်မမက်ဖူးခဲ့ချေ။

မင်းညီမင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ရွာ၌နေထိုင်စဉ်ကပင်
အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်များကို မလုပ်ကိုင်တတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်
ရွာသူရွာသားများ၏။ အမြင်တွင် လူပေါ်ကြောတစ်ဦးဟု အထင်မှား
ခံခဲ့ရ၏။

မိုးစာသည် အမေပုနှင့် မလိုက်ရသည့်နေ့များတွင် ကာကာ
ဆိုင်သို့သွားရောက်ကာ မောင်မောင်ကြီးနှင့် လူများ၏သလင်းကို

စုံစမ်းနေလေ၏။

မောင်မောင်ကြီး၏ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့် နေ့၊ ရက်၊ အချိန်တို့ကိုလည်း အတိအကျသိရှိရလေ၏။

ထိုနေ့၌ မောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နိုင်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်နေမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် မောင်မောင်ကြီးတို့လူစုသည် မင်္ဂလာပွဲ၌ ၎င်းတို့အား လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်ခြင်းမခံရစေရန်အတွက် အဘက်ဘက်မှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

မောင်မောင်ကြီး၏တပည့်များသည် မင်္ဂလာပွဲလာ ပရိသတ်များကို ကျွေးမွေးရန်အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဝယ်ယူလေ၏။

ခင်ခင်လတ်၏ မိခင်ကြီးသည် မင်္ဂလာပွဲကို သူမ၏ခြံကြီး၌ ကျင်းပလိုသည်ဆိုသဖြင့် မောင်မောင်ကြီး အခက်တွေ့သွားလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ၎င်း၏တပည့်များအား သွားရောက်ကြည့်ရှု၍

“ မင်္ဂလာပွဲကို ခင်ခင်လတ်ရဲ့မိခင်ကြီးက သူတို့ခြံထဲမှာ

မင်္ဂလာပွဲလုပ်မယ်ဆိုတော့ ငါတို့အတွက် အခက်အခဲနည်းနည်းဖြစ်သွားတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်မောင်ကြီး၏ တပည့်တစ်ဦးက လက်သီးချုပ်၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ တပည့်တွေအားလုံး ဆရာအတွက် နိုးနိုးကြားကြား ရှိနေမှာပါ။ ဆရာရဲ့ခြံထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာမိန်းမရဲ့ခြံမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းသန်ကြီးစားပြီး ဆရာ့ကိုစောင့်ရှောက်ကြမှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးက အားရဟန်ဖြင့်

“ မင်းတို့အားလုံး စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ငါ့ကိုပိုင်ပြီးစောင့်ရှောက်ကြရင် ရန်သူဟာ အနီးကို မကပ်နိုင်ပါဘူး၊ ရဲမတ်တော်ဆိုတဲ့ကောင်မှာ အတောင်မရှိသရွေ့ ငါတို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲထဲကို ရောက်မလာစေရဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် နှစ်ရက်ခန့်လိုသောအခါ မောင်မောင်ကြီးနှင့် တပည့်များသည် ခင်ခင်လတ်၏ နေအိမ်ခြံဝန်းယာဉ်သို့

သွားရောက်ပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ခြံပတ်ဝန်းကျင်ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး အမှိုက်များပြောင်စင်အောင် လှဲကျင်းထားလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့်နေ့အတွက် သူ၏ တပည့်များအား ကိုယ်တိုင်နေရာချထားလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးက တပည့်များအား နေရာချထားရင်း

“ မင်္ဂလာပွဲနေ့မှာ ငါ့မိတ်ဆွေ ရာဇဝတ်အုပ်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပုလိပ်တွေလည်း အစောင့်ချထားဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် ရဲမက်တော် ဆိုတဲ့ကောင် အတောင်ပေါက်မယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့ဆီကို မလာနိုင်ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

မင်္ဂလာပွဲကြီးကျင်းပရန် သုံးရက်ခန့်အလိုတွင် မိုးတော့ အမေပုထံသို့သွား၍

“ လာမဲ့စနေနေ့မှာ ကျွန်တော်ခွင့်တစ်ရက်ယူပါရစေ ”

ဟု ပြောလေရာ အမေပုက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ အဲဒါမှခုကွဲပါ၊ လာမဲ့ စနေနေ့မှာ အမေပုအတွက်

အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ပွဲကြီးတစ်ပွဲ နှစ်ဖိုရီတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးတော့သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်လိုက်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် အမေပုရဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုပဲ ခေါ်သွားပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အမေပုက

“ ဒီနေ့ပွဲက သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မင်းမပါရင်တော့ အမေပု

အခက်အခဲဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒီပွဲဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေရဲ့ မင်္ဂလာ

လက်ထပ်ပွဲကြီးကွ၊ မင်္ဂလာပွဲကို ဗဟန်းဘက်က စံအိမ်တော်ကြီးမှာ

ထူင်းပလိမ့်မယ်၊ သတို့သမီးရဲ့မိခင်ကြီးက အမေပုရဲ့ ဆန္ဒ

ကောင်းကို အလွန်ကြိုက်တယ်၊ သူ့ရဲ့စံအိမ်တော်မှာ ကျင်းပတဲ့

အလှူပွဲတိုင်း အမေပုကို တကူးတကခေါ်ပြီး ဆန္ဒမကင်း

စုတ်ခိုင်းလေ့ရှိတယ်၊ တိုတိုပြောရရင်တော့ သူ့ရဲ့စံအိမ်တော်မှာ

အမေပုဆန္ဒမကင်းမပါရင် မပြီးဘူး။ သူဟာ အမေပုရဲ့ လက်ရာတို့

ဩဇာလွန်းလို့ ကျသင့်ငွေအပြင် ဆုလာဘ်တွေတောင်ပေးပြီး

ပြန်လွှတ်လိုက်သေးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် အမေပု၏စကားကြောင့် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ဟင်... ဗဟန်းလမ်း ကြားတောရလမ်းမှာ မင်္ဂလာပွဲ လုပ်မှာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေရာ အမေပုသည် မိုးဇာကိုအံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ သူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မင်း ဘာကြောင့်သိနေတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“သူတို့ဟာ ထင်ရှားတဲ့လူတွေပဲ အမေရဲ့၊ ကျုပ်မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ သူတို့လောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့လူတွေ ရှိမှမရှိတာ၊ ဒါကြောင့် ကြားဖူးနားဝရှိနေတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အမေပုက

“ဒါဆိုရင် ဒီမင်္ဂလာပွဲ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပေါ့၊ မင်းကို အဲဒီနေ့မှာ ခွင့်ပေးလို့မရဘူး၊ အမေပုနဲ့ လိုက်ပြီးတော့ ကူညီပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ခင်ခင်လတ်မင်္ဂလာပွဲသို့ လိုက်ပါရမည်ဆိုသဖြင့် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်ခွင့်မယူတော့ပါဘူး၊ အမေ့ကိုလိုက်ပြီး အားတက်သရော ကူညီပေးပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အမေပုသည် အလွန်ကျေနပ်သွားလေ၏။ မိုးဇာသည် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့်ရက် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ စိတ်ထဲတွင် ပိုမို၍ လှုပ်ရှားလာမိ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် အမျိုးသား သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်လျှင် အပြစ်မဖြစ်နိုင်ဟု ယုံကြည်နေမိ၏။

AAA

မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့်နေ့သို့ မရောက်မီ စမ်းချောင်းဘက်တွင် ရှိသော အမေပု၏နေအိမ်ဆီသို့ မြင်းဖြူကြီးနှစ်ကောင်ဆွဲသည့် ဒေါက်ကပ်မြင်းရထားကြီး ထိုးဆိုက်လာ၏။

ထိုမြင်းရထားကြီးသည် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့် သတို့သမီး၏အိမ်မှ ဖြစ်၏။

အမေပုက မိုးဇာဘက်သို့လှည့်၍ ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့်

“ဒါဟာ သတို့သမီးအိမ်က အကြိုထောက်လိုက်တဲ့ ဒေါက်ကပ်မြင်းရထားကြီးလေ၊ သူတို့ဟာ အမေပုရဲ့ ဆန္ဒမကင်းကို ဘယ်လောက် အသည်းစွဲ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ တွေ့ပြီ မဟုတ်လား” ဟုပြောလေ၏။

သတို့သမီးအိမ်မှ အကြိုထောက်လိုက်သော မြင်းဖြူကြီး သော မြင်းရထားကြီးသည် အလွန်သားနားသပ်ရပ်စွာ နိုင်းတို့သည် သတို့သမီးအိမ်မှ အကြိုထောက်လိုက်သော ဒေါက်ကပ်မြင်းရထားကြီးပေါ်သို့ ဆန္ဒမကင်းအိုးကြီးများကို တင်၍ လိုက်ပါသွားလေ၏။

မင်္ဂလာပွဲသည် နောက်တစ်နေ့နက် ကိုးနာရီတွင် စတင်မည်ဖြစ်၏။

မိုးဇာတို့ လိုက်ပါသော ရထားလုံးသည် ဗဟန်း ကြားတောရလမ်းသို့ရောက်သောအခါ အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ကြီး၏ တံခါးဝတွင် ခြံစောင့်ကိုသာမက မောင်မောင်ကြီး၏ တပည့်များ စောင့်ကြပ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

မောင်မောင်ကြီး၏ တပည့်များသည် သတို့သမီးအိမ်တော်မှ ရထားလုံးဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် စစ်ဆေးခြင်းမရှိဘဲ အထဲသို့ အသာတကြည် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်၏။

ရထားလုံးမောင်းသော ကုလားသည် အမေပုကို ဆန္ဒမကင်းစုတ်ရန် ခေါ်ဆောင်နေကျဖြစ်သဖြင့် ရထားလုံးကို အိမ်ကြီး၏ရှေ့ရှိ

ဆင်စင်အောက်၌ မရပ်ဘဲ အိမ်ကြီး၏ နံဘေးလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင် သွားလေ၏။

ထိုသို့ သွားလာရင်း အိမ်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော အစေခံ တန်းလျားရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အမေပုတို့သည် ရုတ်တရက်လုံးပေါ်မှဆင်း၍ ဆန္ဒင်းမကင်းပြုလုပ်ရန် ပစ္စည်းများကို ချလေ၏။ ရုတ်တရက်ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားအခါ အမေပုက

“အစေခံ တန်းလျားနောက်မှာ ငါတို့မီးမွှေးနေကျနေရာရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာမီးမွှေးပြီး ဆန္ဒင်းမကင်းဆိုးတွေ ဖုတ်ကြမယ်၊ ဆန္ဒင်း မကင်းဖုတ်တဲ့ အနံ့တွေဟာ စံအိမ်တော်ကြီးဆီကို ရောက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ စံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင် သခင်မကြီးက အင်မတန် စည်းစနစ်ကြီးတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် အစေခံတန်းလျားနောက်တွင် လူမသိ၊သူမသိ ဆန္ဒင်းမကင်းဖုတ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ပိုမို၍ သဘောကျသွားလေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ မောင်မောင်ကြီး၏ တပည့်များ သည် ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်၍ ခြံပတ်ဝန်းကျင်

တွင် စောင့်ကြပ်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် ခြံထဲတွင်လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ဆန္ဒင်းမကင်း ဖုတ်နေသော အမေပုနှင့် မိုးဇာကို မြင်သောအခါ သတိသမီးအိမ်မှ အလုပ်သမားများဟု ထင်မြင်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိုးဇာတို့ကို စစ်ဆေးခြင်းမရှိဘဲ အိမ်ကြီး၏ ပတ်ဝန်း ကျင်ကိုသာ လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ မနက်ခုနစ်နာရီခန့် တွင် မောင်မောင်ကြီးသည် ၎င်း၏ဖွဲ့ဒ်ကား အနက်ရောင်လေးဖြင့် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့် စံအိမ်တော်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးနှင့်အတူ တပည့်တပန်း အစောင့်အကြပ် တူထပ်စွာပါရှိ၏။

မောင်မောင်ကြီး၏ တပည့်တစ်ဦးက ခြံပတ်ဝန်းကျင်ကို အစောင့်အကြပ်များစွာ ချထားသောကြောင်း၊ မင်္ဂလာပွဲသို့ လာ ရောက်မည့်သူများကိုလည်း မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ရှုနေမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ကျွန်တပည့်တစ်ဦးက မကြာမီ ဗဟန်းဂတ်မှ ဝုလီဗိုလ်များ လာရောက်၍ မင်္ဂလာပွဲကို စောင့်ကြပ်ပေးကြမည် ဖြစ်ကြောင်း

ပြောလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏တပည့်များ၏ အစီအမံကောင်းမှုကြောင့် သဘောကျသွားပြီး

“မင်းတို့တော်တယ်၊ မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ အားလုံးကို ဆုခန်းမြှင့်မယ်”

ဟု သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

မောင်မောင်ကြီး၏ တပည့်များသည် ထမင်း၊ ဟင်းများကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်လေ၏။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကျင်းပရန် ခြံကြီးကို ၎င်းတို့စိတ်တိုင်းကျ အလှဆင်ကြ၏။

ခြံကြီးတွင်ရှိသော သစ်ပင်များကို ရောင်စုံစက္ကူများနှင့် မိုးပျံပူပေါင်းများ ချိတ်ဆွဲကြ၏။ ဗိယာနာကဖီးတိုက်မှ ငှားထားသော ကုလားထိုင်များ၊ စားပွဲခုံများဖြင့် အလှဆင်ကြ၏။

ထိုနေ့မနက် ရှစ်နာရီခန့်ရှိသောအခါ အမေပုသည် ငွေလင်ဇန့်လေးထဲတွင် ဆန္ဒင်းမကင်းအချို့ကိုထည့်၍ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် ပြင်လေ၏။

မိုးစာက

“ဘယ်သွားမလို့လဲ အမေပု”

ဟု မေးမြန်းလိုက်သောအခါ အမေပုက

“သတို့သမီးရဲ့မယ်တော် ဒေါ်သူစာကြီးဟာ အမေပုရဲ့ ဆန္ဒင်းမကင်းကို အရင်ဦးဆုံးမြည်းစမ်းလေ့ရှိတယ်။ သူ့စိတ်တိုင်းကျ မြည်းစမ်းပြီးမှ အမေပုတို့က ဧည့်ပရိသတ်တွေကို တွေးမွေးရတယ်။ ဒါကြောင့် အရင်ဆုံး ဒေါ်သူစာကြီး မြည်းစမ်းဖို့အတွက် ဆန္ဒင်းမကင်းတွေ သွားပြီးပို့ပေးတာပဲ။ ဒေါ်သူစာက ဆန္ဒင်းမကင်းကို သိပ်ချို့လွန်းရင်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ အချို့ပျံလွန်းရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ သူ့အကြိုက်ကို အမေပုသိတယ်”

ဟု ဆိုကာ ငွေလင်ဇန့်ကိုကိုင်၍ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။

မိုးစာသည် သူ၏လွယ်အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ မောင်မောင်ကြီးအား လက်စားချေ တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေမိ၏။

“ဒေါ်သူစာကြီးကတော့ အမေရဲ့ ဆန္ဒင်းမကင်းကို ကြိုက်သွားပြီး သူဟာ နန်းတွင်းမှာ နေစဉ်ကတည်းက ဆန္ဒင်းမကင်းကို ကြိုက်လို့ နေ့စဉ်စားတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့သမီးရဲ့ ဖယ်လာပွဲမှာ

၂၇၀ မင်းမြတ်သူရ

တောင် အစားအစာမှန်သမျှ သတို့သားဘက်က စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ကိုင်စေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒမကင်းကိုတော့ သူစိတ်တိုင်းကျ တဲ့ အမေပုကိုပဲ ဖုတ်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် အမေပုဝုဏ်ယူထယ်” ဟု ပြောလေ၏။

မိုးစာသည် အမေပုကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ဘဝမှာ လူဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရ တာတဲ့။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ရင်းနဲ့ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်ရင် ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်။ အမေပုက ဆန္ဒမကင်းဖုတ်တဲ့ အလုပ်မှာ ဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်။ ဒီမင်္ဂလာပွဲကြီးမှာ ဆန္ဒမကင်းဖုတ်တဲ့အတွက် အမေပု သိပ်ဝုဏ်ယူခဲ့တယ်။ အမေပု ဒီတစ်ကြိမ် ဆန္ဒမကင်းဖုတ်တာ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ ဟိုအရင်တုန်းက ဖုတ်တာတွေနဲ့ မတူဘူး။ အများကြီးပိုပြီး ကရ စိုက်တာတွေ့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အမေပုက

“အမေပုဟာ အမြဲတမ်းအလုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အမေပုရဲ့အလုပ်ကို အတိမ်းအစောင်း လုံးဝမခံနိုင်ဘူး။ ဒေါ်သူစာကြီးဟာ အမေပုလော့ကနီးနီး ဆန္ဒမ

မင်းမြတ်သူရ

မကင်းဖုတ်တာကို ကျွမ်းကျင်တဲ့သူပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးစာသည် အမေပုကိုကြည့်၍

“တကယ်လို့မပြောမကောင်း၊ မဆိုမကောင်း ဒီဆန္ဒမကင်း ဖုတ်တဲ့ပွဲကြီး ပျက်သွားတယ်ဆိုရင် အမေပု ဘယ်လိုခံစားရဦးမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အမေပုက

“အမေပုရဲ့ ဘဝမှာ ဒီနေ့ပွဲဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ လူလေး အမေပု အသက်ကြီးပြီ။ အိမ်တွေမှာလည်ပြီး ဆန္ဒမကင်းဖုတ်တဲ့ အလုပ်ကို ဒီနေ့နောက်ဆုံးလုပ်တာပဲ။ နောက်ဆိုရင် အိမ်မှာပဲ ဆန္ဒမကင်းဖုတ်ပြီးတော့ ကလေးတွေကိုပဲ ရောင်းခိုင်းတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ မိုးစာက အမေပုကို စိတ်မကောင်းဟန် ဖြင့် ကြည့်၍

“အမေပု နောက်ဆုံး ဆန္ဒမကင်းဖုတ်တဲ့ပွဲမှာ ဝုဏ်ယူတာ မကျစေရပါဘူး”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ အမေပုက မိုးစာထံ မှာ မလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“လူလေး ဘာကိုပြောတာလဲ”

ဟုပြောလေရာ မိုးစာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာမှ မပြောပါဘူး အမေပုရယ်၊ ဆန္ဒင်းမကင်းတွေကို အိမ်ကြီးရင် ဒေါ်သူစာကြီးက ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလွှဲလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အမေပုက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ဒီနေ့ အမေပုဖတ်တဲ့ ဆန္ဒင်းမကင်းလက်ရာဟာ သူ တစ်သက်မှာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဒေါ်သူစာကြီးက ချီးမွမ်းတယ်၊ ဒေါ်သူစာ ချီးမွမ်းတာကို အမေ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ အမေ ဂုဏ်လည်းသူတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အမေပုက

“အမေပု ဆန္ဒင်းမကင်းအိုးတွေကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သွား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ လူလေး ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲထား တော့လေ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးစာသည် အမေပုထွက်ခွာသွားသောအခါ သူ၏လွယ်အိတ်ထဲ

မှ ဓားမြှောင်နှစ်လက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ အတွားအို၏ နောက်ကျောကို ဝိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ယနေ့ မောင်မောင်ကြီးကို မိမိလုပ်ကြံသွားလျှင် အမေပုအတွက် များစွာ ထိခိုက်သွားနိုင်၏။ ဒီထက်ပို၍ ကံဆိုးလျှင် အမေပု ထောင်နန်းစံသွားနိုင်၏။

မိုးစာသည် မိမိအား သားမြေးကဲ့သို့ သဘောထားသော အမေပုအား ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ရက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

ယနေ့သည် အမေပုဘဝအတွက် အလွန်အရေးပါသော နေ့တစ် နေ့ဖြစ်၏။

ယနေ့ပင် သော ဆန္ဒင်းမကင်းများသည် အမေပုဘဝ၏ နောက်ဆုံးလက်ရာပင် ဖြစ်၏။

အမေပုသည် ထိုပွဲကလေးအတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူခဲ့၏။

အမေပုနှင့် အခြားသော အိမ်ပျာသို့ ဆန္ဒင်းမကင်းဖုတ်သည့်အခါ တိုင်း မိမိလိုက်ပါခဲ့ဖူး၏။

ထိုသို့လိုက်ပါသည့်အခါတိုင်း အမေပုသည် ယနေ့ပွဲကဲ့သို့ အလေးအနက်ထားခြင်းမရှိဟု ထင်မြင်နေမိ၏။

မိုးစာသည် ရောက်တတ်ရာရာတွေးရင်း ရေမိုးချိုးသာ အဝတ်

၂၅၅ မမင်မြတ်သူရ

အစားများလဲလှယ်နေမိ၏။

သူ၏လှယ်အိတ်ထဲတွင် လူယုတ်မာမောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံရန် ဓားနှစ်လက်ရှိနေ၏။

မနက်ကိုးနာရီထိုးသောအခါ မောင်မောင်ကြီးတို့ ဖိတ်ကြား ထားသော ဧည့်သည်များသည် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိ လာလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်ခင်လတ်နှင့် အတူယှဉ်တွဲ၍ မင်္ဂလာပွဲ လာ ပရိသတ်များကို ဧည့်ခံနေလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ပရိသတ်များကို ဧည့်ခံနေသော်လည်း ကနာမငြိမ်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ခင်ခင်လတ်က လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ကိုကိုမောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဣန္ဒြေရရနေစစ်သိ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာလဲ ”

“ ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးကို ခင်ခင်လတ်သည် မည်မျှပင် နှစ်သိမ့်စေ ကာမူ အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ဧည့်ပရိသတ်များ ကောင်းမွန်စွာမဧည့်ခံနိုင်ဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ရှိနေလေ၏။

ခင်ခင်လတ်နှင့် ဒေါ်သူဇာကြီးသည် ကနုတ်များစီခြယ် ထားသော ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီးတွင်ထိုင်၍ ၎င်းတို့အား လာ ရောက် နှုတ်ဆက်သူများကို ပြန်လည်နှုတ်ဆက်နေလေ၏။

သူမ၏ကျန်းမာရေး ညံ့ဖျင်းသောကြောင့် ဧည့်ပရိသတ်များအား ကိုယ်တိုင်လိုက်လံ၍ ဧည့်မခံနိုင်ခြင်းကို တောင်းပန်နေရှာ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် မင်္ဂလာပွဲသို့ ရဲမက်တော်ဆိုသူ ကြိမ်းဆေ ရောက်ရှိလာပြီး မိမိကိုဆုပ်ကွပ်သတ်ဖြတ်နိုင်သည်ဟု ထင်မြင်နေ မိ၏။

နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီခန့် ရှိသောအခါ မင်္ဂလာပွဲ ပြီးဆုံးသွား လေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ထိုအခါမှပင် ပင့်သက်ကိုချွန်ငြိုး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိ ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ရ လေ၏။

ခင်ခင်လတ်သည် မောင်မောင်ကြီး၏ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော အမူအရာကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ကိုကိုမောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ခင်လေးနေ့လယ်လတ် ရတာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာလဲ ”

ဟု ခေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးက

“ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ခင်လေးရယ်။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ဒီလိုပွဲခိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခွဲဖူးဘူးဆိုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ပါ။ ဧည့်ပရိသတ်တွေလည်း ပြန်သွားကြပြီ။ အခုမှပဲ စိတ်အေးရတယ်”

ဟု ပြောကာ သူ၏တပည့်များရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး

“ မင်းတို့ ဘာမသင်္ကာစရာ တွေ့သေးလဲ ”

ဟုခေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သူ၏တပည့်တစ်ဦးက လက်မထောင်၍

“ မင်္ဂလာပွဲလာတဲ့ ပရိသတ်တွေအားလုံးဟာ လူကြီးလူကောင်းတွေချည်းပဲ။ ရဲမက်တော်ဆိုတဲ့ကောင် တစ်ယောက်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခြံပတ်ဝန်းကျင်အနံ့လည်း ကျွန်တော်တို့ လှည့်လည်စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ။ ဘာမှမသင်္ကာစရာရှိဘူး။ ခြံအပြင်ဘက်မှာလည်း ဗဟန်းဂတ်က ဝယ်ပွဲတွေ မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာရဲ့မင်္ဂလာပွဲဟာ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ရဲမက်တော်ဆိုတဲ့ကောင် အစောင့်အကြပ် ထူထပ်လှန်းလို့ ရောက်မလစနိုင်တော့ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ထိုအခါမှပင် ဝမ်းသာစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ဟား... ဟား... ဟား... အခုမှပဲ စိတ်အေးလက်အေး ရုန်းမောနိုင်တော့တယ်ကွာ။ မင်းတို့အားလုံး သိပ်တော်တယ်။ မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် မင်းတို့ကို ဆုငွေတွေခိုးမြှင့်ပေးရမယ်။ လောလောဆယ်တော့ ခင်လေးနဲ့ သွားတွေလိုက်ဦးမယ်။ တော်ကြာ ငါ့ကို သံသယဝင်သွားလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောကာ ခင်ခင်လတ်ရှိရာသို့သွား၍ ရယ်ရွှင်စွာဖြင့် စကားများကို ပြောဆိုနေ၏။

ခင်ခင်လတ်သည် ပြောင်းလဲသွားသော မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ကိုကိုမောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အခုတော့လည်း လေထဲ ဖွေက ရွှင်လို့ပါလား။ ဖောဖောတုန်းကတော့ ဧည့်ဝတ်မကျေဘူး။ စကားပြောရင်း ကနာမငြိမ့်နဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခင်ခင်လတ်၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“ ကိုကိုမောင်က လူပျိုဘဝကနေ လူအိုဘဝကို ရောက်ရ
တော့စေ့ဆိုလို့ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းပြီး ကခုန်မငြိမ် ဖြစ်နေတာပါကွာ၊
အစ်ကိုတို့ အေးအေးဆေးဆေး နားလို့ရပြီ ”

ဟု ဆိုကာ ခင်ခင်လတ်၏ ပခုံးကိုဖက်၍ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်
ထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။

အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်းအနီးတွင် ခင်ခင်လတ်နှင့်
မောင်မောင်ကြီးတို့အတွက် သီးသန့်ပြုလုပ်ထားသောအိပ်ခန်းရှိ၏။

ဆိုအခန်းထဲတွင် မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို အဆင်သင့်
ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်၏။ မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်ခင်လတ်၏ ပခုံးကို
ဖက်၍

“ အစ်ကိုတို့ သိပ်ပင်ပန်းသွားပြီ၊ ခဏလောက်အနားယူလိုက်
ကြရအောင် ”

ဟု ပြောကာ ခုတင်ရှိရာသို့ယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။
ခင်ခင်လတ်မှာလည်း ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင်
ခဏမျှလှဲရန်အတွက် ခုတင်စောင်းတွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏မင်္ဂလာပွဲ မည်သည့်အန္တရာယ်၍
မရှိဘဲ ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် အလွန်အင်မတန် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွား

လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အိပ်ထုပ်
သွားကြလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ အိပ်ခန်းတံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်
လာခေါက်သောကြောင့် မောင်မောင်ကြီးသည် အိပ်ရာမှလျှင်စွာ
လန့်နိုးလာ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် အိပ်ခန်းတံခါးကိုသွား၍ဖွင့်သောအခါ
အိမ်တွင် အဖော်ခေါ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရ၏။
သူမက

“ မေမေကြီးက အစ်ကိုတို့စားဖို့အတွက် ဆွန့်ခွေးမကင်း
ပန်းကန်ပို့ပေးလိုက်ပါတဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ထိုကောင်မလေးလက်မှ ဆွန့်ခွေးမကင်း
ပန်းကန်ကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ ဒီဆွန့်ခွေးမကင်းက ငါတပည့်တွေ လုပ်တာလား ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကောင်မလေးက

“ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ မေခေကြီး အိမ်မှာခေါ်ပြီး ဖုတ်ခိုင်းထားတာပါ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကောင်မလေး၏စကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီးသည်အလွန် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပြီး

“ ဘာ... အိမ်မှာခေါ်ပြီး ဆန္ဒမ်းမကင်း ဖုတ်ခိုင်းတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ကို ဖုတ်ခိုင်းတာလဲ။ ”

ဟု အထိတ်တလန့် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အဖော်ကောင်မလေးက

“ အမေပုနဲ့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် လာဖုတ်ပေးပါတယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် အန္တရာယ်၏အန္တေအသက်များကို ခံစား လိုက်မိပြီး

“ ဘာ... အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လာပြီးတော့ ဆန္ဒမ်းမကင်း ဖုတ်ပေးတယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒီလူဘယ်မှာလဲ။ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကဖြေဆိုရန် တုံ့ဆိုင်းနေစဉ်

၎င်းတို့၏ အနောက်မှ

“ ကျုပ် ဒီမှာပါ၊ မောင်မောင်ကြီး ”

ဟုသော အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် တံခါးဖောက်တွင်ရပ်နေသော မိုးစာကို ကြည့်၍ အလွန်ထိတ်လန့်အံ့ဩပြီး

“ ရဲမက်တော် ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ် လိုက်လေ၏။

မိုးစာက

“ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဒီနေ့အပြီးအပိုင် စာရင်ရှင်းစွာ

ဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျား သူရသတ္တိရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုရင် အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ကျုပ်နဲ့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ခေါင်းမိုးပေါ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။

ခင်ဗျားရဲ့နံဘေးမှာ ကြောင်လိမ်လှေကားရှိတယ်၊ ကြောင်လိမ် လှေကားအတိုင်း ခေါင်မိုးပေါ်ကို တက်လို့ရတယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်

ယောက် ယောက်ျားပီပီ ဓားချင်းပြိုင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရအောင်၊ ခင်ဗျား ကြိုက်ရာ လက်နက်ကို ယူဆောင်လာနိုင်တယ်၊ ကျုပ်လက်ထဲမှာ တော့ ဟောဒီဓားတိုလေး နှစ်ချောင်းပဲပါတယ်။ ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင်ဝှက်၍ ယူဆောင်လာသော

၂၂ မောင်မြတ်သူရ

မောင်မြတ်သူရကို မောင်မောင်ကြီး မြင်သာအောင် ပြလိုက်လေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် မိမိ၏အန္တရာယ်ကို ရှောင်လွှဲမရတော့ဟု ယူဆလိုက်လေ၏။ ဤတစ်ကြိမ် ရှောင်လွှဲလျှင်လည်း၊ နောင်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကင်းမဲ့သော အမှုအရာဖြင့်ရဲမက်တော်ကိုကြည့်၍

“ ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လိုက်လာခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးစာရင်းရှင်းကြတာပေါ့ ”

ဟု ဆိုကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

AAA

မိုးစာသည် နောက်ဖက်တံခါးမှထွက်၍ ကြောင်လိမ်လှေကားအတိုင်းအိမ်ကြီး၏ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လေတဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေလေ၏။

သူသည် ဓားတိုနှစ်လက်ကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်၍ စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ မောင်မောင်ကြီးသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်၍ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို အင်္ကျီအတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

သူသည် လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက် ရှိနေသဖြင့် ရဲမက်တော်ကို အနိုင်ယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် အခန်းထဲမှထွက်ခါနီးတွင် အိမ်မောကျနေသော ခင်ခင်လတ်၏ပါးကို နမ်းလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ကြောင်လိမ့်လှေကားအတိုင်းအိမ်၏ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါ လေတဖြူဖြူတိုက်နေသော ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ကျောခိုင်း၍ ရပ်နေသော ရဲမက်တော်ကို မြင်တွေ့ရ၏။

မိုးဇာကနောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ ခင်ဗျားရှောက်လာပြီလား၊ သတ္တိကတော့ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။

မောင်မောင်ကြီးက ငှက်ကြီးတောင် ဓားတိုထုတ်၍

“ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ကြိမ် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပြီး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တစ်ယောက်ယောက် သေမှအေးတော့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက မောင်မောင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေထို

ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေ ယုတ်သား၊ အဲဒီမျိုးချစ်တယ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကပဲ ကျုပ်အမေကို သေဗွာပို့လိုက်တာပေါ့၊ ကျုပ်သိပ်ချစ်တဲ့ မယ်မယ်ဘုရားဟာ အိမ်နိမ့်ဘဝနဲ့နေရတုန်း ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ နွားလှည်းတစ်စီးနဲ့ဆေးကုအသွားမှာ ခင်ဗျားတို့တော်လှန်ရေးသမားတွေပဲ နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်နဲ့မှားပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက တိုက်ပွဲမှာ ကျုပ်အလွန်ချစ်ခဲ့တဲ့ မယ်မယ်ဘုရား လူ့လောကကြီးထဲက ထွက်သွားရတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဟာ တော်လှန်ရေးသမားတွေကို အမှန်းကြီးမှန်းတီးခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဗြိတိသျှအစိုးရကို နေမဝင်အင်ပါယာရှင်ဆိုပြီး ကျုပ်သိပ်ပြီးအထင်ကြီးတယ်၊ ဗြိတိသျှတွေဟာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ကြီးစိုးထားပြီလေ၊ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်ကို မအုပ်ချုပ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးကို ကျုပ်အလွန်ကြိုက်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးဇာက မောင်မောင်ကြီးကို ဒေါသတကြီး

အောင်မြင်သူရ

အော်ဟစ်လိုက်ပြီး

“ တိတ်စမ်း... ခင်ဗျားကျွန်စိတ်ပေါက်နေလား၊ ခင်ဗျားဟာ အလောင်းဘုရားရဲ့သွေးမရှိဘူးလား၊ နယ်ချဲ့လက်အောက်မှာ ကျွန် သပေါက်ဘဝနဲ့နေချင်သလား၊ အဲပါရဲ့ဗျာ... ခင်ဗျားဟာ ရိုးရိုး အရပ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းညီမင်းသား တစ်ယောက် ပါ၊ မဟာသီမဟာသွေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နယ်ချဲ့ကို အလိုရှိနေတာ ကျွန်တော့ အဲဒါလို့မဆုံးတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မုန်းတီးမှုမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ ဘဝနောင်ရေးအတွက်ခင်ဗျားကို သူတ်သင် ရှင်းလင်းမှဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးက ရဲမက်တော်ကြံ့၍ ရယ်မောလိုက် ပြီး

“ ဟား... ဟား... ဟား... ကျွန်ကလည်း လာမဲ့အားကို ပြေးတွေ့မဲ့ကောင်ပါ၊ လူဆိုတာ သေတစ်နေ့မွေးတစ်နေ့ပါပဲ၊ ကံ... ကျွန်တို့ ရင်ဆိုင်ကြရအောင် ”

ဟု ပြောကာ ငှက်ကြီးတောင်ခါးအား ဓားအိမ်မှထုတ်လိုက်

လေ၏။

မိုးဇာသည် သူ၏ခါးကြားတွင် ထိုးထားသောဓားတိုလေး နှစ်လက်ကို ဘယ်တစ်လက်၊ ညာတစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားလိုက် ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ကျားခဲနဲကြွေးကြော်၍ မိုးဇာအား ဓားဖြင့် ပြေးခုတ်လိုက်၏။ မိုးဇာသည် မောင်မောင်ကြီး၏ ဓားချက်များကို ရှောင်တိမ်းရင်း သူ၏လက်ထဲမှ ဓားတိုလေးနှစ်ချောင်းဖြင့် ပြန်လည် ခုခံလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ဓားရှည်ကိုကိုင်ဆောင် ထားသဖြင့် ပိုမို၍ အခွင့်အရေးသာနေပြီး မိုးဇာအား ဒလကြမ်းတိုက်ခိုက် နေလေ၏။

မိုးဇာသည် မောင်မောင်ကြီး၏ ဓားချက်များကို ခုခံရင်း ၎င်း၏တိုက်ခိုက်ရေးပညာကို စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ချီးကျူး လိုက်မိ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် မိမိထင်ထားသကဲ့သို့ လူညံ့တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ တိုက်ခိုက်ရေးပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းထားသူ ဖြစ်၏။

၂၅၀ ● မင်းမြတ်သူရ

မောင်မောင်ကြီး၏ ဓားသိုင်းများသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပြီး အားမာန်ပါ၏။ မိုးဇာသည် မောင်မောင်ကြီးအား အထင်သေးမိသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ နောင်တရသလို ဖြစ်သွားမိ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် မိုးဇာအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခွင့် မပေးဘဲ အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်နေလေ၏။ တစ်ချီတွင် မောင်မောင် ကြီး၏ ဓားချက်ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ခေါင်းမိုးပေါ်၌ မိုးဇာခြေချော်၍ လဲလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ မိုးဇာအား ဓားရည်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းရန် ပြေးလာလေ၏။

မိုးဇာသည် မတတ်သာသည့် အဆုံးတွင် သူ၏လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ဖြင့် မောင်မောင်ကြီးအား လှမ်းပစ်လိုက်၏။ မိုးဇာ၏ ဓားမြှောင်သည် မောင်မောင်ကြီး၏ ရင်ဝသို့စိုက်ဝင်သွားပြီး မောင်မောင်ကြီးသည် အားခနဲအော်၍ ယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသို့ ဓားချက်ထိမှန် သွားသဖြင့် ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်၍ မိုးဇာအား တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်လိုက်၏။

မိုးဇာသည် ခေါင်းမိုးပေါ်တွင် လှိမ့်၍ ရှောင်တိမ်းရာမှ အသို့

ရဲမက်တော်

လွန်ပြီး ခေါင်းမိုးစွန်းမှ အောက်ဆို့ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ညာဘက်လက်က ခေါင်းမိုးစွန်းတစ်ဖက် ကို တွဲလောင်းခိုခွဲလိုက်နိုင်၏။

မောင်မောင်ကြီးသည် မိုးဇာရှိရာသို့ ဒယီးဒယိုင် ရောက်ရှိလာပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ကာ

“ဟား... ဟား... ဟား... ရဲမက်တော်ကြီး၊ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ ခင်ဗျားသေရတော့မယ်၊ တျုပ်ကို ရက်ရှည်လများ ဒုက္ခပေးနေတဲ့ကောင် သေပေတော့”

ဟု ဆိုကာ မိုးဇာအား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့်ပစ်ရန် ချိန်လိုက်၏။

မိုးဇာသည် ခေါင်းမိုးစွန်းတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်ထားရ သဖြင့် မောင်မောင်ကြီးအား ပြန်လည်ခုခံရန် လွန်စွာခက်ခဲနေလေ၏။

မိုးဇာသည် နောက်ဆုံးအခြေအနေတွင် စွန့်စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ပြီး ဘယ်ဘက်လက်တွင်ရှိသော ဓားမြှောင်ကို အားကုန်လွှဲ၍ မောင်မောင်ကြီးအား ပစ်ပေါက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခေါင်းမိုးစွန်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသော သူ၏လက်မှ လွတ်ထွက်သွားပြီး၊ ခေါင်းမိုးပေါ်မှအောက်သို့ လန်ကျသွားလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးမှာလည်း မိုးဇာ၏ ဓားမြှောင်စိုက်ဝင်သွားသဖြင့် အားခနဲအော်ကာ ခေါင်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

မိုးဇာသည် ခေါင်းမိုးပေါ်မှ အရှိန်ဖြင့်ကျသော်လည်း ကျွမ်းဘား ဝညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် မိမိကိုယ်၏ဟန်ချက်ကို ထိန်းလိုက်ရာ မြေပေါ်သို့ အထိမနာဘဲ ရှိလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးမှာမူ မြေပေါ်သို့ ဇက်ကြိုးကျသွားလေ၏။

မိုးဇာသည် မောင်မောင်ကြီး၏ အနီးသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး

“ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ”

ဟုပြောရင်း အုတ်တံတိုင်းမှ ခိုဆွဲတက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

AAA

မိုးဇာသည် မောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံပြီးနောက် လော်ရီ ကားကြီးတစ်စီးတို့ လမ်းကြိုလိုက်၍ ရန်ကုန်မြို့မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် မောင်မောင်ကြီးအား လုပ်ကြံခဲ့သော်လည်း မိမိ အတွက်ကြောင့် ဆန္ဒမီးမကင်းရောင်းသော အတွေးအခေါ် ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်ပူပန်၏။

မိုးဇာသည် အဝေးပြေးကားကြီး အနောက်ရှိ ဆန်အိတ်များကြားတွင် လူးလိမ့်ရင်း လိုက်ပါသွားလေ၏။

၂၂- ဓမ္မဒိဋ္ဌိ

ထိုစဉ် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်နေသော အရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ ဆန္ဒင်းမကင်းအတွားအို ဝယ်ခိုင်းလိုက်သော ဈေးစာရင်းစာရွက်ဖြစ်နေလေ၏။

ခိုးဇာသည် အတွားအို၏ စာရင်းစာရွက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ စာရွက်ထဲတွင် ဈေးစာရင်းများကို မတွေ့ရဘဲ စာတစ်စောင်ကို မြင်ရသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေ၏။ စာမှာ

အမေ့ရဲ့စာကိုဖတ်ရလို့ လူလေးသိပ်အံ့ဩသွားပြီလား၊ တကယ်တော့ လူလေး အမေ့ဆီမှာ အလုပ်စလုပ်ဖို့ ကြိုးစားစဉ်ကတည်းက လူလေးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို အမေ့သိပါတယ်၊ အမေ့ရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ဦးအောင်ဇင်ပါ၊ အမေ့ရဲ့ခင်ပွန်းဟာ ဆင်ဖြူတိုင်ရွာမှာ မောင်မောင်ကြီးရဲ့ လုပ်ကြံခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး အမေ့တို့ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့တွေ ပြိုကွဲခဲ့ရတယ်၊ အမေ့လည်း အားမတန်မာန်လျှော့ပြီး ရန်ကုန်မှာ ဆန္ဒင်းမကင်းဖုတ်တဲ့

ရဲထံတော် ၂၂

အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရတယ် ဒါဆိုမှ အမေဟာ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ လွှဲဝယ်ပြီး ကြောခဏ ဆက်သွယ်လေ့ရှိပါတယ်၊ တိုင်းပြည်အတွယ်အမေ့ကိုယ်တိုင် စွန့်စွန့်စားစား မလုပ်နိုင်ဆဲမှ မျိုးချစ်တွေရဲ့ အောင်မြင်မှုသတင်းကို အကြားရမှ သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် လူလေး အမေ့ဆီကို လာကတည်းက ရဲမက်တော်ဆိုတာ လူလေးမှန်သိခဲ့တယ်၊ လူလေးရဲ့ မောင်မောင်ကြီးကို လုပ်ကြံချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း နားလည်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် လူလေးရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အမေ့ မသိနားမလည်ဟန် ဆောင်ပြီး အားပေးခဲ့တာပဲ၊ လူလေးရဲ့အကြံအစည် အောင်မြင်ရမယ်လို့ အမေ့ယုံတယ်၊ တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက် မောင်မောင်ကြီးဟာ လူ့လောကမှာ မှီမနေသင့်ဘူး၊ အမေ့အတွက် လူလေး မစိုးရိမ်ဝံ့နဲ့၊ အားလုံးအဆင်ပြေချောမွေ့သွားမှာပါ။

အရေးတော်ပုံအောင်ရမည်

အမေ

၂၆၄ မင်းမြတ်သူရ

မိုးစာသည် အဘွား၏စာကို ဖတ်ရှုပြီး အရာအားလုံးကို

သဘောပေါက်သွားလေ၏။

တို့ကြောင့် လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ အရေးတော်ပုံအောင်ရမည် အမေ ”

ဟု ရှေ့တံလိုက်လေတော့၏။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

သိမ်းပိုက်ခြင်းကင်းသော

မင်းမြတ်သူရ